

cao xue-qin

842

cao xue-qin

visul din pavilionul roșu

★★

«Această carte extraordinară, un roman fluviu, de o mare complexitate ideatică, încheie prestigios literatura chineză clasică multiseculară.

Marea faimă de care s-a bucurat în toate timpurile romanul lui Cao Xue-qin trebuie legată atât de grandoearea conferită de arhitectura sa susținută de câteva sute de personaje, cât și de interesul cu care autorul s-a apropiat de personalitatea umană, găsind explicații relațiilor inextricabile dintre oameni, în contexte sociale diferite...

Reconstituirea sumară a ideilor care scot la iveală un anume univers sensibil specific scrierilor chineze vechi permite cititorului să înțeleagă cauzalitatea comportamentului personajelor, mobilurile dinamicii lor psihologice...

Portretele create de Cao Xue-qin cu migală de artizan dezvăluie chipuri filigranate, frumosul delicat al personajelor feminine, mai ales, trezind emoții estetice.»

ILEANA HOGEA—VELIȘCU

cao xue-qin

Vol. I – III, lei 14

editura minerva

Ilustrația copertei : *Fotoreproducere după gravura aparținând lui GAI QI din dinastia Qing (manciuriană) executată de Iosif Giucă.*

cao xue-qin

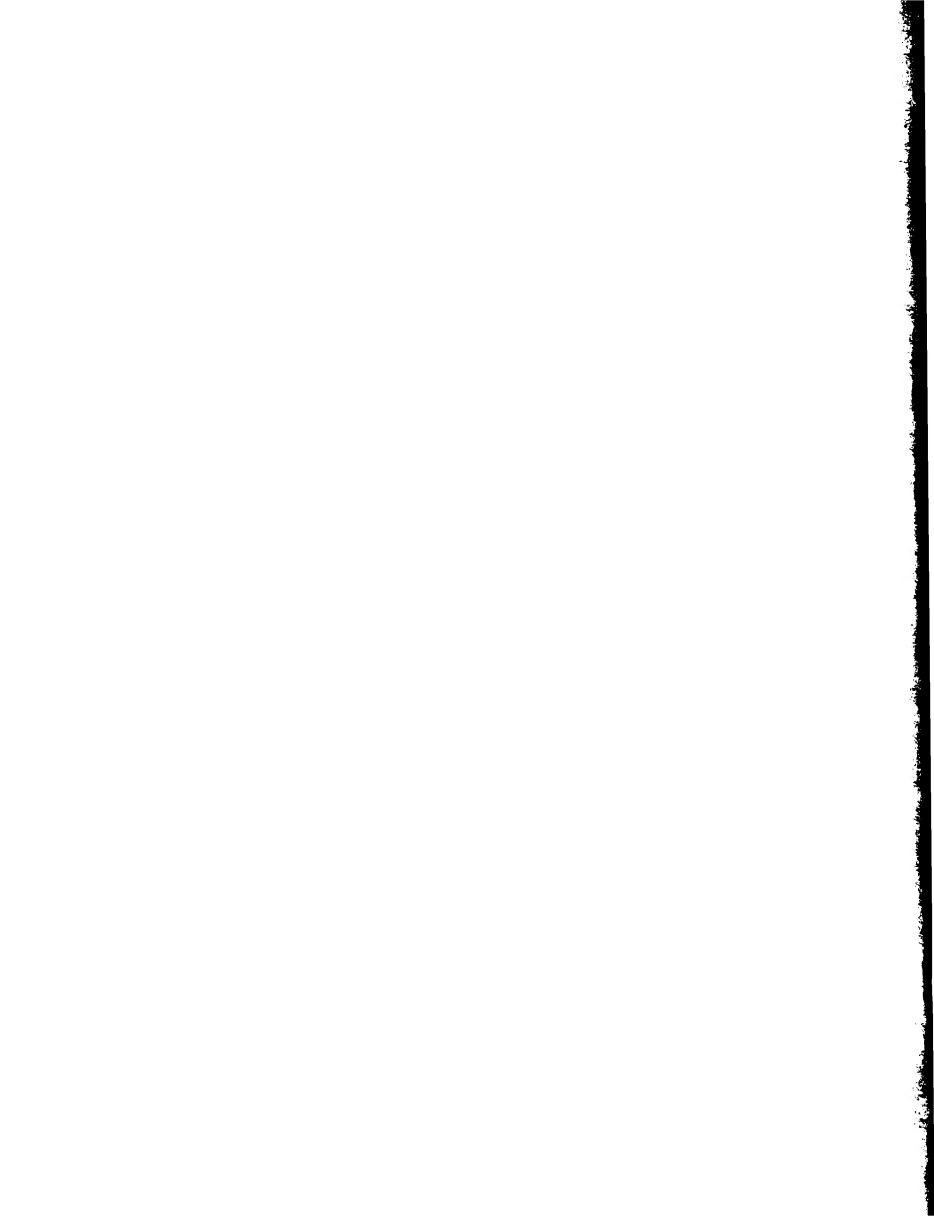
visul din pavilionul roșu

ROMAN

★★

TRADUCERE DIN LIMBA CHINEZĂ VECHĂ DE
ILEANA HOGEA-VELIȘCU ȘI IV MARTINOVICI
SELECȚIE ȘI NOTE DE ILEANA HOGEA-VELIȘCU

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI ● 1975
EDITURA MINERVA ● BUCUREȘTI

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

In care se povestește cum datorită milosteniei împăratului, Yuan-chun și-a vizitat părinții și cum Bao-yu și-a dezvăluit însușirile în fața alor săi

În acest timp, în iatacul doamnei Wang, a apărut cineva care a spus că este nevoie de mătase pentru a îmbrăca diferite lucruri, iar Feng Jie a fost trimisă să se ocupe de toate acestea. Altceineva s-a rugat ca Feng Jie să îngăduie să se strângă vasele din aur și argint. Datorită acestor împrejurări, doamna Wang și toți cei din imediata apropiere a stăpînilor nu-și mai vedeau capul de treburi.

Bao-chai, care după moartea lui Qin Zhong îl însoțea pe Bao-yu, împreună cu celelalte fete, înțelegînd toată situația, a spus :

— Să mergem de aici, că mai rău încurcăm.

S-a ridicat și, urmată de Bao-yu și de ceilalți, s-a dus în odaia lui Ying-chun.

În toate aceste zile doamna Wang a avut multă bătaie de cap. Abia către luna decembrie au fost toate pregătirile terminate în vederea întîlnirii cu Gui Fei¹ și cei care au condus munca au predat în întregime totul, conform calculelor și inventarelor. În toate came-

---

¹ *Gui Fei*, favorita împăratului. Este vorba de Yuan-chun, fiica mai mare a lui Jia Zheng și a doamnei Wang, soția lui Bao-yu.

rele au fost aranjate cele trebuincioase scrisului; s-au cumpărat păsări, cocori, cerbi, iepuri, găște și găini de grădină. Fetele, sub supravegherea lui Jia Qiang, au învățat douăzeci-treizeci de acte din diferite piese. Călugărițe budiste și daoiste au exersat citirea cărților sfinte.

Cam neliniștit, Jia Zheng a invitat-o pe Jia Mu în grădină să vadă și să-și spună părerea. Numai după ce totul a fost cercetat cu luare-aminte, Jia Zheng a trimis invitațiile la curte. În aceeași zi a sosit răspunsul de la împărat, care îngăduia cu mărinimie lui Gui Fei să-și viziteze părinții în anul viitor, la cincisprezece ianuarie, când cădea sărbătoarea lampioanelor. După primirea acestei hotărâri, în castelul Rongguo nimeni n-a mai avut liniște nici ziua, nici noaptea, toți s-au aflat înglobați în treburi, de n-au putut nici măcar Anul Nou să-l serbeze cum se cuvine.

N-au apucat să clipească bine din ochi, că a și venit sărbătoarea lampioanelor. În ziua de opt ianuarie eunucul cel dintâi al palatului a sosit la castelul Rongguo să vadă totul, să dea ultimele indicații, precum și să hotărască încăperile unde Gui Fei avea să-și îmbrace toaletele, unde avea să ofere recepții, unde să doarmă. Apoi a venit și eunucul bătrîn, conducătorul gărzii, aducînd cu sine mulțime de slujitori pe care i-a instalat în corturi. S-a stabilit în amănunt pe unde aveau să intre și să iasă membrii familiei Jia, de unde trebuia să se aducă bunătățile și în ce loc trebuia săvîrșită ceremonia.

Oamenii din administrație și soldații din Capitală au curățit străzile care duceau la castelul Rongguo.

Jia She și ceilalți au supravegheat felul în care meșterii au lucrat florile pentru sărbătoarea lampioanelor și au pregătit artificiile. Așa că, în ziua de paisprezece ianuarie — ajunul sosirii lui Gui Fei — toate erau la locul lor. Noaptea, nimeni din castel n-a închis ochii.

În sfârșit, a sosit și ziua de cincisprezece ianuarie. Dis-de-dimineată, cam pe la cea de a cincea strajă, Jia Mu și celelalte femei au început să se dichisească potrivit numelui și rangului fiecăreia.

În Grădina priveliștilor încântătoare au fost atârdate perdele brodate cu dragoni încolăciți și transperante cu fenicși; străluceau aurul și argintul, sclipeau perlele și pietrele prețioase; în sfeșnice fumegau aromatele liliachii, în vase miroseau buchetele de trandafiri. Peste tot se așternuse o liniște sărbătorească adâncă, de nimeni nu cuteza măcar să tușească.

Jia She stătea nedezipit în capătul străzii din partea de apus, iar Jia Mu aștepta în fața porții castelului Rongguo. Strada era închisă străinilor, fiind străjuită la amândouă capetele.

Deodată, în clipa celei mai încordate așteptări, eunucul palatului sosi călărind, Jia She l-a întâmpinat și l-a întrebat ce vești aduce.

Eunucul a răspuns :

— V-ați agitat prea devreme ! Gui Fei va sosi abia către seară. După ce va prânzi, pe la ceasurile două, se va duce la Templul ales al spiritului să se închine lui Buda, iar pe la ceasurile cinci va trece pe la Palatul marilor lumini, unde va supraveghea recepția și împreună cu împăratul se va desfăta la sărbătoarea lămpioanelor. De-abia după aceea pornește la drum !

— Dacă-i așa, a spus Feng Jie întorcându-se spre Jia Mu, deocamdată mergeți liniștită acasă și vă veți întoarce când va veni timpul. Jia Mu a lăsat, așadar, grija grădinii în seama lui Feng Jie și a plecat.

Când s-a apropiat seara s-a poruncit să se pună prețutindeni luminări, să se aprindă lămpioanele, iar eunucii să fie conduși la cină. Pe neașteptate, din stradă s-a auzit un tropot de cai, după care, respirând greu și bătînd din palme, apărură vreo zece eunuci. Cei care

cinău și-au dat numaidecît seama că sosește Gui Fei și s-au grăbit să-și ocupe posturile.

Jia She, însoțit de toți frații și nepoții din neamul său, s-a îndreptat către capătul de apus al străzii, iar Jia Mu și celelalte femei au ieșit la poarta principală. Peste tot s-a lăsat o liniște de mormînt.

Curînd au apărut călare pe cai doi eunuci de la palat, care au coborît în fața porții dinspre apus. Căii au fost duși în șoproane să se odihnească, iar călăreții au rămas lîngă poartă, cu fețele întoarse spre apus. După un timp, din nou, în același chip, au mai apărut încă doi călăreți. N-a trecut prea mult și s-au adunat, tot așa, vreo douăzeci, și abia după aceea din depărtare s-au auzit muzica și sunetele de tobă. Perechi de steaguri prăfuite, brodate cu fenicși, urmate de drapele cusute cu dragoni, evantaie împăratești din pene de fazan, sfeșnice din aur în care fumegau miresme imperiale, își făceau treptat apariția. După aceea s-au ivit umbrele cu mînerile răsucite, decorate cu desene reprezentînd șapte fenicși, apoi au fost aduse podoabele pentru cap, halatul, cîngătoarea și condurii lui Gui Fei, năframa îmbibată în arome, eșarfa dantelată pentru cap, vasul pentru clătît gura și mîinile, pana pentru îndepărtarea prafului și alte multe obiecte. De-abia după aceasta s-au arătat opt eunuci, care pășeau demn, ducînd pe umeri palanchinul împărateesc împodobit cu fenicși de un galben sclipitor și cu acoperișul suflat în aur.

Jia Mu și celelalte femei s-au apropiat de palanchin și au căzut în genunchi. Numaidecît a venit un eunuc și a ajutat-o pe Jia Mu să se ridice. Palanchinul a pornit din nou, a intrat pe poarta principală și s-a îndreptat către poarta interioară a castelului, unde s-a oprit. Un om din alai s-a aruncat la pămînt, îngenunchind, rugînd-o pe Gui Fei să coboare și să meargă să-și schimbe veșmintele. Apoi eunucii s-au împrăștiat.

Soțiile și favoritele împăratului, venite și ele de la curte, au sprijinit-o pe Yuan-chun să coboare din palanchin. Ea a văzut grădina sclipind de lampioane fermecătoare, multicolore, făcute din mătase subțire, imprimată. De fronton atârna un lampion cu o inscripție iluminată pe dinăuntru, pe care se distingeau patru hieroglife: „Mișcătoare umanitate, copleșitoare virtute”.

Yuan-chun a intrat în casă, și-a schimbat frumoasele-i veșminte și s-a urcat din nou în palanchinul ce s-a îndreptat spre grădină. Pretutindenii plutea parfumul aromelor arse, florile rare împestrițau locul, străluceau lampioane în toate culorile și se auzeau acorduri de muzică aleasă. Nu poate fi redată în cuvinte toată această panoramă, mărturie a nețărmuritei bunăstări și a luxului izbitor.

Între timp Yuan-chun, care-și plimbase privirile peste întreaga grădină, aflându-se încă în palanchin a clătinat dojenitor din cap și a spus cu voce tare:

— Cît de mult ați risipit pentru asemenea fast!

Apoi eunucul a apărut din nou, s-a trîntit la pămînt îngenunchind și a rugat-o pe Yuan-chun să coboare în barcă. Aceasta a ieșit și a văzut în fața sa riul, ce curgea șerpuiind ca un dragon. Pe țărmurile amîndouă se întindeau balustrade din piatră, împodobite cu lampioane de cristal, a căror lumină argintată cădea peste apă, dînd impresia unor troiene sinuoase de zăpadă. Crengile sălciilor și piersicilor aproape că atingeau valurile. Deși desfrunzite, purtau podoaba florilor din mătase și hîrtie, a lampioanelor aninate de ele. Pe fața iazurilor erau, de asemenea, aprinse lampioane în formă de lotuși și crini, egrete și rațe sălbatice, confecționate din pene și scoici. Strălucirea de jos, aceea de sus, apa și cerul sclipind și scînteind — într-adevăr ca-ntr-o lume de cleștar, ca-n împărăția mărgăritarelor! În barcă erau așezate vase de flori și atîrnau perdele țesute cu perle; deasupra era prins un umbrar de brocart și vîslele sub-

țiri, sculptate, involburau apa. Barca s-a apropiat de grotă de piatră. La intrare, pe o tăbliță învăluită în mătase, iluminată de un lampion aflat înăuntru, scria : Ostrovul rogozului și golful florilor.

Stimate cititor, această inscripție : Ostrovul rogozului și golful florilor, împreună cu Încântătoarea apariție a fenixului fuseseră născocite de Bao-yu, cînd Jia Zhenq îi încercase talentul. Dar cum de s-a-ntîmplat ca aceste două inscripții să fie socotite atît de bune pentru a fi în grădină ? Familia Jia aparținea clanului învățaților, și întotdeauna se găseau doi-trei în neamul lor capabili să alcătuiască maxime, spre deosebire de acele familii care de-abia se ajunseseră și unde nici măcar bătrînii nu aveau învățătură. De ce atunci s-au folosit inscripțiile născocite de un tînăr neinițiat ? Pentru că, pînă la data plecării lui Yuan-chun la curte, educația ei a fost făcută de Jia Mu. Cînd s-a născut Bao-yu, Yuan-chun avea vîrsta unei fete. Ea a înțeles cît de scump îi era mamei îmbătrînite singurul ei fecior, de aceea l-a iubit și l-a ocrotit. Ea și Bao-yu au slujit-o pe Jia Mu și n-a fost clipă ca ei doi să se despartă. Cînd Bao-yu avea vreo trei-patru anișori și nu mergea încă la școală, Yuan-chun l-a ajutat să învețe pe de rost cîteva cărți și să țină minte mai multe mii de hieroglife. Cu toate că Bao-yu îi era frate, legăturile dintre ei erau asemănătoare celor dintre mamă și fiu. După aceea, cînd Yuan-chun a fost aleasă pentru Curte, ea scria deseori în depeșele trimise tatălui :

„Să-l creșteți cu băgare de seamă pe Bao-yu ; dacă nu veți fi severi cu el, nu veți obține niciodată nimic, iar severitatea nemăsurată este în stare să producă urmări și îi va pricinui dureri bunicii.”

Grijile față de familie n-au părăsit-o niciodată pe Yuan-chun. Nu demult Jia Zheng ascultase cuvintele de laudă ale învățătorului adresate lui Bao-yu și hotărîse să-l ia în grădină cu el, ca acolo, de față fiind și

alții, să-l poată pune la încercare. Chiar dacă inscripțiile făcute de Bao-yu nu se poate spune că erau strălucite, în ele se oglindea spiritul care stăpînea în familia Jia, și Jia Zheng s-a gîndit că dacă aceste inscripții vor fi citite de Yuan-chun și va afla că sînt născocite de frățiorul său mai mic, ea se va bucura în mod deosebit. Așa s-a hotărît să fie folosite chiar aceste inscripții.

În locurile unde în acea zi nu au putut fi puse inscripții, s-au completat în zilele următoare. Între timp Yuan-chun, văzînd inscripțiile din patru hieroglife, a observat rîzînd :

— Golful florilor este minunat spus ; de ce a mai fost nevoie și de Ostrovul rogozului ?

Eunucul care însoțea a coborît pe mal și în goană mare s-a dus la Jia Zheng. Jia Zheng a poruncit ca numaidecît inscripția să fie schimbată. Curînd barca s-a apropiat de țărm. Yuan-chun a coborît și s-a urcat în palanchin. În față se zăreau liniile grandiosului castel. Pe bolta arcului din piatră era o altă inscripție : Lăcașul locuitorilor nemuritori ai cerului. Yuan-chun a poruncit să se schimbe neîntîrziat cu Pavilionul singuratic al revederii cu părinții, ea însăși îndreptîndu-se într-acolo. Yuan-chun a observat o curte largă, iluminată și acoperită cu plante înmiresmate, copaci împodobiți cu lampioane, ferestrele de aur și pragurile de piatră. Nu se pot reda strălucirea și frumusețea perdelelor de bambu împletite în fibre subțiri ca mustățile de rac, a covoarelor din blănuri de vidră, întinse peste tot, a paravanelor din coadă de fazan și mireasma aromatoare îmbătătoare ridicîndu-se din sfeșnice ! Într-adevăr :

*Ușile de aur și porțile de piatră —
Castel în care zei pot să stea
Iatac albastru și-ncăperi de vis,
Lăcașul preafrumoasei Fei Zi¹*

---

¹ Fei Zi, favorita.

— De ce aici n-ați pus nici o inscripție? a întrebat Yuan-chun.

Eunucul ce o însoțea a căzut în genunchi la pământ și a spus cu venerație;

— Acesta-i iatacul intim al măriei tale și nimeni n-a cutezat să-i dea nume.

Yuan-chun a încuviințat tăcută.

Eunucul care conducea ceremonia a invitat-o să se urce pe podium și să primească felicitările rudelor. Jos pe trepte cînta muzica. Celălalt eunuc a condus în pridvor pe Jia She și pe Jia Zheng să se închine lui Gui Fei, dar împărăteasa i-a scutit de această ceremonie.

Apoi Jia She și ceilalți bărbați s-au retras. Eunucul a condus în pridvor pe Jia Mu însoțită de celelalte femei. Din nou s-a anunțat că se poate renunța la ceremonie.

Femeile s-au îndepărtat.

S-a servit ceai de trei ori la rînd. Yuan-chun a coborît. Muzica a tăcut. Yuan-chun și-a schimbat bogatele straie într-o încăpere alăturată. I s-a pregătit caleașca și a plecat să-și viziteze neamurile.

Intrînd în iatacul lui Jia Mu, ea a avut de gînd să respecte ceremonia obișnuită la întîlnirea cu părinții, dar Jia Mu a scutit-o, ea, însăși, prosternîndu-se împreună cu celelalte doamne. Yuan-chun a lăcrimat. Cu o mîină a cuprins-o pe Jia Mu, iar cu cealaltă pe mama sa, doamna Wang, și toate trei au rămas tăcute, plîngînd, uitînd că aveau atîtea să-și spună. Doamna Xing, Li Wan, Feng Jie, Ying-chun, Tan-chun și Xi-chun stăteau amuțite și, la fel, plîngeau.

De-abia după un timp Yuan-chun, smulgîndu-se din starea aceasta, a spus rîzînd:

— E-atîta timp de cînd m-ați dus acolo, unde nu-i chip să ne mai vedem, iar acum, cînd m-am întors acasă, plîngeți în loc să vă bucurați și să rîdeți. Va tre-

bui să plec din nou cît de curînd și nu se știe cînd vom mai izbuti să ne vedem !

Dar nici ea nu s-a putut stăpîni și din nou a izbucnit în hohote. Doamna Xing a încercat s-o mîngîie.

Jia Mu a invitat-o să ia loc și toate pe rînd i s-au prezentat. După aceasta Yuan-chun a primit în salonul exterior felicitările vechililor castelelor Ningguo și Rongguo, a soților lor și a slujitorilor.

— Cîte rude avem ! a zis tare Yuan-chun, cînd s-a terminat ceremonia. Păcat că nu pot să mă văd cu fiecare în parte !

— Rudele din familiile Xue și Wang, precum și Bao-chai și Dai-yu ți-așteaptă porunca, s-a adresat lui Yuan-chun, mama sa, doamna Wang. Ele sînt rude îndepărtate și n-am îndrăznit să le invităm aici.

Yuan-chun a cerut să fie chemate. În chiar clipa aceea a sosit mătușa Xue și a vrut să îndeplinească tot ritualul cerut de întîlnirea cu împărăteasa, dar Yuan-chun i-a făcut semn să nu se ostenească, poruncind tuturor să vină la ea și să-i spună ce au de spus. A sosit și Bao Qin, fata pe care Yuan-chun o luase cu ea la Curte și a îngenunchiat în fața lui Jia Mu. Aceasta a sprijinit-o să se ridice și i-a poruncit să se ducă în încăperea alăturată și să se ospăteze.

Eunucii care s-au ocupat de ceremonie, favoritele împăratului și slujitorii Curții au fost repartizați în întregul castel Ningguo și în partea ocupată de Jia She, aici rămînînd doar trei-patru eunuci tineri ca să răspundă la nevoie. În acest timp, mama, fiica și surorile au tăifăsuît îndelung despre ele însele, despre gospodărie și despre toate cele întîmplate de la despărțirea lor și pînă atunci. Apoi lîngă perdeaua ce atîrna la ușă s-a ivit Jia Zheng, care fără să mai intre în cameră a făcut o plecăciune scurtă și a întreat-o pe Gui Fei de sănătate.

— Chiar și în familiile modeste de la țară, unde se mănîncă prost și oamenii se îmbracă simplu, i-a spus ea, fiica nu-și pierde bucuria cînd își vede propriul tată. Cu atît mai mult eu, care sînt bogată, nu voi renunța la asemenea fericire.

Jia Zheng însuși, abia stăpînindu-și lacrimile, a răspuns :

— Trăind între cuci și ciori, oare nu tinzi să ajungi să vezi cu propriii tăi ochi fericirea fenixului ? Vrednică de mila cerului, cinstiți-vă strămoșii — iar aceasta este tot așa de bine cum pe pămînt luminează soarele și luna. Întreaga virtute străbună s-a revărsat cu prisosință asupra noastră atingîndu-mă pe mine și pe doamna mea. Împăratul dă dovadă de o mare bunătate, pe care doar Cerul și Pămîntul¹ sînt în stare să o nască, arată o îndurare neîntîlnită și chiar dacă mi-aș măcina pulbere ficatul și creierul, tot n-ar fi destul să-mi aduc recunoștința față de el. Astăzi, de dimineață pînă seara, nu fac altceva decît să dovedesc împăratului supunere și sînguință în slujbă.

Salut cu plecăciune, urez cu smerenie desăvîrșitul înțelept, care este împăratul, să trăiască zece mii de ani spre fericirea oamenilor de pe pămînt. Împărăteasă ! Nu fiți neliniștită gîndindu-vă la mine și la doamna mea ! Mai bine rugați-vă ca nobila iubire împărătească să se reverse tot mai năvalnică asupra voastră, arătați-i cu stăruință stimă și supunere, să nu cumva să i se pară că nu-i sînteți recunoscătoare pentru mila cu care preaînălțatul v-a coplesit cu dărnicie.

La rîndul său Yuan-chun și-a implorat tatăl să se ocupe totdeauna stăruitor de treburile sale, în timpul liber să-și caute de sănătate, iar gîndul îndreptat spre ea să nu-l neliniștească.

— Toate denumirile foișoarelor, turnurilor, teraselor și pavilioanelor care se află în grădină, au fost date de

¹ Expresie simbolizînd pe împărat și împărăteasă.

Bao-yu, a continuat după aceea Jia Zheng. Dacă se-ntîmplă ca vreun locșor să vă atragă atenția, aș fi fericit dacă însăși măria voastră i-ați da nume.

Aflînd că Bao-yu compune inscripții, Yuan-chun, stăpînindu-și rîsul, a spus :

— Într-adevăr, Bao-yu a progresat mult !

Apoi Jia Zheng a plecat. Atunci Yuan-chun a întrebă :

— De ce nu se arată Bao-yu ?

— Fără rost, bărbaților nu le este îngăduit să calce aici, a răspuns Jia Mu.

Yuan-chun a poruncit să fie chemat Bao-yu și un eunuc l-a adus degrabă.

Bao-yu a săvîrșit ritualul cuvenit, după care Yuan-chun i-a făcut semn să se apropie, l-a prins de mîină, l-a tras la pieptul său și l-a privit duios.

— Parcă ai mai crescut de cînd te-am văzut ultima oară, a zis ea, și din ochi lacrimile-i curgeau șiroaie. În acel timp au sosit doamna You și Feng Jie, care au înștiințat-o pe Yuan-chun :

— Serbarea este pregătită. Vă rugăm, împărăteasă !

Yuan-chun s-a ridicat și i-a cerut lui Bao-yu s-o conducă în grădină. Acolo mesele erau întinse și lămpioanele aprinse. În grădină au întîlnit inscripțiile : Încîntătoarea apariție a fenixului, Trandafiri parfumați și pietre de jad, Steagul abia zărit printre piersicile aromate, Puritatea irisului aromat. Au urcat în turn pătrunzînd în încăperi, au trecut rîul ocolind colinele, bucurîndu-se de priveliști. Peste tot se simțea bogăția și bunul gust, fiecare grindă și fiecare coloană stăteau mărturie.

Yuan-chun lăuda totul, se însuflețea de orice, dar i-a rugat ca pe viitor să renunțe la un asemenea fast. În sfîrșit, au ajuns și în sala unde Yuan-chun le-a cerut tuturor să renunțe la orice ritual. Jia Mu stătea în ca-

pățul îndepărtat al mesei, doamna You, Li Wan, Feng Jie au adus bucatele și au umplut paharele.

Yuan-chun a dorit să i se aducă pensula și tușiera, singură orînduindu-și hîrțiile dungate, să scrie denumirile acelor locuri care i-au plăcut cel mai mult. Pentru grădină: Grădina priveliștilor încîntătoare și pentru iatacul ei: Mi-amintesc de îndurare și mă gîndesc la datorie, după care a scris și aceste versuri:

*Pămîntul și cu Cerul trezesc milă —
Copil și vîrstnic s-au înduioșat ;
Se poate însă spune că Jiuzhou¹
Poporul său în cîntece l-a răsfățat.*

În afară de aceasta ea a schimbat inscripțiile Încîntătoarea apariție a fenixului cu Pavilionul rîului Xiao Xiang, Trandafiri parfumați și pietre de jad cu Desfăț-te cu rozele și bucură-te de verdeață ; potrivit acestora ea a dat denumirea de Curtea rozelor desfătătoare. Puritatea irisului aromat cum se numea înainte locul, a devenit Curtea irișilor, iar Steagul abia zărit printre piersicile aromatate, Cătunul de munte Huang. Foișorul principal primise numele de Pavilionul priveliștii îmbătătoare, cel de răsărit, Lăcașul brocartului imprimat, iar pavilionul de apus, Lăcașul parfumurilor discrete. Yuan-chun s-a mai gîndit și la alte denumiri, precum Terasa vîntului prin desișul de rogoz, Pavilionul lotusului înmiresmat și multe altele. Pe tablele care trebuiau atîrnate la intrare ea a încrustat: Ploaie de primăvară peste floarea de păr, Vîntul de toamnă printre crengi de Wutong, Ninsoare de noapte peste stufișul de trestie.

Ea a poruncit să nu fie scoase inscripțiile vechi, că-
rora le-a adăugat aceste versuri :

---

¹ Jiuzhou, cele nouă ținuturi, denumire străveche dată Chinei pentru faptul că era împărțită în nouă principate.

*În munți o volbură e apa,
Ca lîngă noi ea și apare,
Fior al gîndului ascuns.
Vreme n-a curs îndeajuns
Pămînt și Cer — o panoramă
Desfășurată peste toate
Priveștiile încîntătoare.*

Terminînd de scris Yuan-chun mărturisi zîmbind surorilor :

— Știți doar că nu-s dotată cu harul versurilor și dacă am încercat să le fac acum, este numai fiindcă mă găsesc sub vraja locului. Cînd voi avea însă răgaz, voi scrie desigur însemnări despre această grădină, o Odă a revederii cu părinții. Aș dori ca fiecare din voi să compună o poezie pe motivele tuturor inscripțiilor, dar să nu vă siliți să le faceți mai slabe decît ale mele, care, în treacăt fie spus, sînt fără însemnătate.

Dintre toate colțurile grădinii, m-a încîntat cu deosebire Pavilionul rîului Xiao Xiang și Curtea ierburilor înmiresmate, apoi Curtea rozelor desfătătoare și Cătu-nul de munte Huange. Aceste patru locuri se cer slăvite fiecare în parte. E-adevărat că inscripțiile îmi plac, dar mi s-a părut că trebuie versuri de cîte cinci picioare. Vreau pur și simplu să verific dacă nu cumva a fost zadarnică strădania mea de a vă fi instruit în copilărie.

Bao-yu a fost cel dintîi care a încuviințat bucuros. Apoi și-a bătut capul să nascocoască versuri. Trebuie să vă spun că Ying-chun și Xi-chun au recunoscut că Tan-chun era mai înzestrată decît ele, iar la rîndul lor Xue Bao-chai și Lin Dai-yu erau mult mai pricepute decît Tan-chun. Și cum Yuan-chun a hotărît să înceapă toți de îndată să compună, n-au avut încotro și s-au supus.

Cînd au terminat, Yuan-chun le-a pus pe rînd să le citească. Poeziile fetelor sunau astfel :

A SUFLETULUI NEMĂRGINITĂ ȘI
VEȘNICĂ FERICIRE !

Grădina-i un colț de iubire deplină —
Desăvîrșire în totul înseamnă ;
„Fericire imensă” poezia-mi se cheamă
Și strofa gîndită-i sublimă !
Te-ncumești să crezi că este pe lume,
Un colț de pămînt tot la fel ?
Cînd pașii ți-i plimbi melancolic prin el,
Adîncă simțire-i răpune.

Ying-chun

FRUMUSEȚII NATURII, ALEASĂ PODOABĂ !

În inelate valuri de pîrîu
Colina străluce în soare.
Naturii e-aleasă podoabă
Pelinul ivit peste zare.
Nu-i verde-evantaiul artistei,
Zărit în desișul de iarbă ;
Înveșmîntat în roșu-i actorul ;
Și floarea de mei stă să cadă.
În lume mărgăritar s-a ivit
Și jadul pe pămînt a ieșit,
A coborît zeița din turn,
Ce bucurie încearcă inima vie !
Prin grădină de-atunci ea colindă
Slăvind-o cu suavul ei mers ;
Vraja acestui loc fără nume
Cei muritori vor fi înțeleș ?

Tan-chun

FILIGRANUL IUBIRII — DAR AL NATURII !

Străbate departe miile de li,
Lanțul de munți și de ape.

Semeț țîșnește pe boltă,
Foișorul spre spații înalte.
Soarele și luna animă grădina,
Lucia lor rază-i senină.
Filigranul iubirii — dar al naturii —
Se-mplinește-n grădina divină.

Xi-chun

SE ÎNTREC ZECE MII DE IMAGINI !

Slăvită grădină, mîndru se-nalță
Încătușindu-și forța cu trufie ;
Poruncă-am primit, dar mă stiesc,
Că har ales nu mi-e dat mie.
Farmecul pur numai o dată
Vorbele nu pot să-l pună-n lumină ;
Mii de imagini scînteietoare
Și între ele cereasca grădină.

Li Wan

BELȘUGUL ADUCĂTOR DE NOROC !

Spre-apus de zidu-mpărătesc,
Locuri divin înmiresmate.
Semn de belșug : rază de soare
Prin norii de sită străbate.
Revine cîntec de graur,
Tremură salcia de aur ;
Pe fir de bambu mlădiu
Fenix cu graiul său viu.
În chip măiestrit s-a cîntat
Nocturna-ți plimbare.
Marea-ndurare, cuvenită supunere,
Le știm fiecare.
Veșnic slăvitul tău har
De sus pînă jos se întinde.

Ne rușinăm, dar tot mai credem
Ca vorba în vers să se schimbe.

Bao-chai

IZVORUL SACRU LA MARGINEA LUMII !

Ne-a bucurat inima
Plimbarea-ți prin grădină.
În locul cel sfânt,
Ferit de-a lumii tină.
Ca să rămână pururi
Coline și ape subline,
Frumuseți peste fire,
Îmbogăți-vom natura
Cu-a noastră simțire.
Licoarea de Jingu
Mireasma ne-o-mparte
Mult prețuită floare
Cu vrajă aparte.
Ni-e dat totdeauna
Să-ți știm îndurarea ?
Caleștile-acestea
Dînspre palat își taie cărarea.

Dai-yu

După ce au terminat de citit și a împărțit laude,
Yuan-chun a observat zîmbind :

— Versurile surioarelor Bao-chai și Dai-yu sînt cu
adevărat cele mai reușite.

Trebuie să vă spun că toată noaptea trecută Dai-yu
s-a gîndit tainic cum avea să-și dezvăluie uluitorul ta-
lent și să-i umbrească pe toți. Neașteptat a fost pentru
ea faptul că Yuan-chun a poruncit tuturor să compună
poezii. Așa că a alcătuit o poezioară cu cîte cinci hie-
roglife în vers și aceasta cît se poate de obișnuită.

În schimb Bao-yu n-a izbutit să-și termine poezia.
El a compus doar versurile pe temele Pavilionul rîului

Xiaoxiang și Curtea ierburilor înmiresmate, rămânând să se mai gîndească la Curtea rozelor desfătătoare, oprindu-se la fraza Primăvara-aceasta a-nvăluit piatra de jad:

Bao-chai s-a uitat în treacăt pe hîrtie și i-a atras atenția:

— Împărătesei nu i-a plăcut expresia Trandafiri parfumați și pietre de jad și a schimbat-o cu Desfată-te cu rozele și bucură-te de verdeață. De ce folosești cuvintele piatră de jad? Oare nu-și va închipui că tu faci într-adins împotriva dorințelor sale? Apoi în multe versuri și povestiri clasice se pomenește despre frunzele de banan, așa că gîndește-te și schimbă versul acesta.

Ascultînd-o Bao-yu și-a șters sudoarea de pe frunte.

— Nu sînt în stare acum să-mi amintesc nici măcar un singur vers clasic!

— Nu-i nimic. Vei scoate cuvîntul „piatră” din grupul „piatră de jad” și-l vei înlocui cu „ceară” și va fi totul bine, a rîs Bao-chai.

— Cum să se potrivească ceară verde? ! — s-a mirat Bao-yu.

Bao-chai a plescăit din limbă și a dat din cap:

— Prea bine! Dacă asta te scoate din fire, ce se va alege din tine cînd va trebui să scrii compoziția pentru palatul de aur¹? Oare ai uitat ce va să zică Zhao, Lian, Gun, Li²? Oare să nu-ți mai amintești că-n versurile poetului Han Yi din dinastia Tang există poezia despre banană, care spune: „A-ncremenit lumînarea, fumul s-a șters și ceara cea verde-a ofilit”?

Bao-yu s-a luminat dintr-odată, a rîs și a răspuns:

— Cît sînt de prost! Fraza gata făcută și să nu mi-o pot aminti! Într-adevăr, surioară, „ai schimbat totul

---

¹ Aluzie la examene importante.

² Nume de familie foarte răspîndite în China, în traducere însemnînd cele mai elementare lucruri.

c-un singur cuvînt" ! De-acum ar trebui să nu-ți mai spun surioară, ci dăscăliță.

— Nu vrei să te grăbești puțin, ca să termini ? — a rîs Bao-chai. Nu știi decît să spui „soră", „suriobară" ! Cine-i sora ta ? Sora ta este cea care stă pe podium în straie portocalii !

Ea a chicotit și s-a tras într-o parte să nu-l distragă și mai mult pe Bao-yu, iar el și-a încheiat poezia.

Scrisese trei poezii.

Dai-yu, care n-avusese prilejul să-și arate măiestria, se simțea abătută. Observîndu-l pe Bao-yu atît de adîncît în sine, s-a apropiat de el și a văzut că încă nu terminase poezia pe tema : Steagul abia zărit printre piersicile aromate. Atunci i-a propus să-și transcrie poeziile lucrate, iar ea să compună între timp pe a patra. A scris-o pe hîrtie dungată, a făcut-o cocoloș și i-a aruncat-o lui Bao-yu. Bao-yu a desfăcut hîrtia și îndată și-a dat seama că poezia aceasta era de zece ori mai reușită decît cele scrise de el. A copiat-o repede și i-a dat-o lui Yuan-chun. Aceasta a citit :

MAREAȚA APARIȚIE A FENIXULUI !

*Cînd bambusul se umple cu frunzele de jad,
Nu-i timpul s-aștepți fenixul s-apară.
Picături azurii zărești pe înălțimi
Și frunza în ramuri respiră răcoare.
Pe treptele sale pîrîul se joacă ;
Fumul aromatelor peste polog se scurge,
Și umbra lor frîntă nimic nu o curmă ;
Plăcut începe somnul unei zile lunge.*

PURITATEA IERBURILOR INMIRESMATE !

*E năpădită curtea de ierburile dese
Care-nsoțesc aromele să crească ;
Se-nalță abia simțit parfumul lor*

*Cînd primăvara stă să se sfîrșească.
Pînză de fum, ușoară, acoperă cărarea,
Smaraldul și-a pus straie de răcoare ;
Cine cîntă-acolo „a iazului oglindă” ?
Trista poetă Xie, mereu fermecătoare.*

INCINTĂTOAREA PURPURĂ ȘI VERDELE BOGAT !

*Prin grădini-afundă,
În liniștite nopți,
Se strîng perechi frumoasele femei.
Primăvara a-nvăluit
În ceară verde totul ;
De fete stă departe somnul nopții.
Pe parmalic atîrnă
Gingașele flori
Ca mînecele roșii ce caută în jos ;
Foaia de banan,
Alături de pietre,
Bate-n culoarea fumului de sticlă,
Stau două cîte două,
În drum de vînt
Ca nu cumva stăpînul
La ele să se-ncrunte.*

STEAGUL ABIA ZĂRIT PRINTRE PIERSICILE AROMATE !

*Steagul piersicilor
Cheamă la desfătare cu vin
Căsușele ce se zăresc
Sînt departe, în cătunul vecin
Giștele înoată
Printre nuferi și crini ;
În ramuri de duzi și ulmi,
Rîndunele sînt oaspeți iară.
Ceapa a dat în pîrg,
E miez de primăvară.*

*Pînă la zeci de li
Mirosul grîului te împresoară.
An îmbelșugat,
Pe cei flămînzi i-ai îndestulat.*

Bao-yu

Citind versurile, Yuan-chun a spus mulțumită :

— Într-adevăr, ai făcut mari progrese.

Apoi a adăugat că dintre cele patru poezii, Steagul abia zărit printre piersicile aromate este cea mai izbutită și, luînd penelul, a rectificat inscripția Cătunul de munte Huange în Cătunul orezului înmiresmat. După aceea a poruncit lui Tan-chun să transcrie toate poeziile compuse cu acest prilej, iar unui eunuc să le ducă la galerie. Acolo au fost citite de Jia Zheng și de ceilalți bărbați, care au rămas plini de încîntare. Mai mult, lui Jia Zheng i s-a oferit *Oda revederii cu părinții*, scrisă de Yuan-chun.

Yuan-chun a poruncit ca Bao-yu și Jia Lan să primească daruri.

Trebuie să spunem că Jia Lan era destul de mic și la întrevederea cu Gui Fei a săvîrșit ceremonia ascultînd îndrumările unchilor și mătușilor.

Între timp dansatoarele aduse de Jia Qiang așteptau nerăbdătoare în balcon. Deodată a apărut în grabă, din încăperile de la catul de sus, un eunuc, care le-a anunțat :

— Au terminat cu versurile, aduceți repede programele pentru jocuri.

Chiar în clipa aceea Jia Qiang le-a înmînat, însoțite de o notă cu numele celor douăsprezece artiste. Au fost alese următoarele acte : *Banchetul vesel*, *Ruga pentru har în arta brodatului*, *Soarta nemuritorilor* și *Zborul sufletului*¹.

---

¹ Denumirile a patru acte din dramele chineze clasice, simbolizînd 1 — decăderea neamului Jia, 2 — moartea timpurie a lui

Jia Qiang a terminat repede toate pregătirile și curînd spectacolul a început. Cîntecele răsunau asurzitor, parcă te așteptai să se despice stîncile, iar dansurile erau atît de îndrăcite, de credeai că erau jucate de demoni. Fetele dansau travestite, în dansul lor se simțea măiestrie. În mod firesc trăiau durerea și bucuria.

La sfîrșit a apărut un eunuc purtînd o tavă de aur plină cu dulciuri și a întreat :

— Cine este Ling Guan ?

Jia Qiang s-a grăbit s-o primească, poruncindu-i lui Ling Guan să se ploconească pînă la pămînt.

Eunucul a continuat :

— Gui Fei mi-a poruncit să transmit : „Ling Guan a fost desăvîrșită și este rugată să mai interpreteze două acte la dorința mea”.

— Am înțeles ! s-a repezit Jia Qiang, cerîndu-i lui Ling Guan să joace : *Plimbarea prin grădină* și *Visul neterminat*. Ling Guan s-a împotrivit, arătînd că aceste două roluri nu le cunoaște și a stăruit să joace *Uneltirea* și *Stada*. Jia Qiang n-a putut nicidecum s-o înduplece.

Yuan-chun a rămas încîntată de jocul fetelor și a atras atenția :

— Nu istoviți peste puteri fata aceasta. Să aveți multă grijă de ea.

Yuan-chun i-a dăruit lui Ling Guan două cupoane de mătase, două trăistute și lingouri de aur și argint.

Apoi Yuan-chun a făcut semn să se întrerupă petrecerea, și a pornit spre locurile pe care nu ajunsese să le vadă pînă atunci. Străbătînd grădina, a zărit pe neașteptate templul budist. Și-a spălat numaidecît mîinile, a pătruns înăuntru, a aprins mirodenii și a îngennuncheat în fața lui Buda. S-a gîndit și a numit acest

---

Yuan-chun, 3 — fuga lui Bao-yu de acasă, 4 — moartea lui Dai-yu.

templu Barca îndurării în oceanul suferințelor. Toți călugării budiști și daoști aflați acolo au fost coplesii de mărinimia sa.

Mai apoi, în fața lui Yuan-chun a apărut un eunuc, care a înștiințat-o :

— Darurile au fost pregătite, vă rugăm împărăteasă să le vedeți și să le împărțiți.

Spunînd acestea, îi înmînă lista. Ea a citit-o și, fără să facă vreo observație, i-a poruncit să le împartă după cum fusese aranjat. Eunucul s-a îndepărtat pentru a-i împlini porunca.

Jia Mu a primit două bastoane *rui*¹, unul de aur și celălalt din jad, un toiag dintr-o esență aromată, mătănii din lemn de cedru, patru cupoane de atlas împărătesc „bogăție și noblețe”, patru cupoane de mătase „fericire și nemurire”, zece lingouri de aur curat și zece de argint. Doamna Xing și celelalte doamne, după rang și vîrstă, au primit daruri asemănătoare, mai puțin bastoanele *rui*, toiagul și mătăniile.

Jia Jing, Jia She, Jia Zheng au primit cîte două cărți scrise de mîna împăratului, cîte două casete cu tuș scump, cîte două pocale de aur și două de argint și, de asemenea, țesături pentru veșminte, ca Jia Mu și restul doamnelor.

Bao-chai, Dai-yu și surorile au avut parte de cărți noi, tușiere prețioase și de cîte două lingouri de aur și argint, în forme noi și originale. Bao-yu și Jia Lan au primit cîte două colane din aur și argint și cîte două perechi de lingouri, din aur și argint, doamna You, Li Wan și Feng Jie cîte patru lingouri de aur și argint și cîte patru cupoane de mătase. În afară de aceasta au mai fost împărțite douăzeci și patru de cupoane de diferite țesături și cinci sute de șiraguri de monede

---

¹ *Rui*, bastoane budiste, încovoiate și cu bilă la un capăt. Pe aceste bastoane budiștii propovăduitori își încrustau maximele.

drept răsplată doicilor și slujitoarelor. Jia Zhen, Jia Lian, Jia Huan și Jia Rong au primit în dar cîte un cupon de mătase și cîte o pereche de lingouri de aur și argint. Încă o sută de cupoane de mătase cu desene felurite, o mie de *liang* de argint, și nenumărate ulcioare cu vin au fost date drept răsplată celor care s-au îngrijit de aranjarea grădinii, care s-au ocupat de podoabe, celor care au lucrat lampioanele și au pregătit scenele de teatru. Bucătarii, actorii, muzicanții, cîntăreții și toți cei mai puțin însemnați au primit trei sute de șira-guri cu monezi de aramă.

După ce toți au adus mulțumiri lui Gui Fei pentru mărinimia ce le-a arătat, întîiul eunuc a vorbit grav.

— Înălțimea voastră, s-a făcut tîrziu și îndrăznesc să vă invit în caleașcă și să pornim spre Curte.

Lacrimile erau s-o podidească, dar s-a stăpînit și surizînd a prins mîinile lui Jia Mu și doamnei Wang și tot spunea :

— Nu vă neliniștiți pentru mine ! Îngrijiți-vă sănătatea. Nu trebuie să vă întristați ! Mila Prea-nălțatului este nemărginită și veți putea să veniți o dată pe lună să mă vedeți la palat. Dar dacă anul ce vine Împăratul îmi va permite să-mi văd iarăși părinții, nu-i nevoie de atîta risipă și o atît de nemăsurată cheltuială.

De mîhnire, pe Jia Mu au năpădit-o lacrimile și n-a mai putut să scoată o vorbă. Yuan-chun n-ar fi vrut să se despartă de părinți, dar nu putea să încalce orînduiala de la Curte, și cu inima îndurerată s-a urcat în caleașcă.

Jia Mu și doamna Wang, împovărate de mîhnire, aproape că au fost duse pe brațe pînă în grădină.

Dacă nu știți ce s-a petrecut după aceasta, citiți cele ce urmează.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

*În care se povestește cum în noaptea clară „floarea” își destăinuie simțămintele și cum în ziua liniștită, cufundându-se în visare, „piatra” răspîndește parfum*¹

În ziua următoare întoarcerii la palat, Yuan-chun s-a prezentat împăratului să-i mulțumească pentru mărirea sa și să-i povestească despre întâlnirea ei cu părinții. Împăratul, satisfăcut de cele aflate, a dat poruncă să se împartă din cămarile sale diferite mălășuri, aur și argint, ca daruri pentru Jia Zheng și slujitoarele din iatacurile aromate cu piper².

La castelele Rongguo și Ningguo urmele lăsate de osteneala nemaipomenită cerută de primirea împărătesei s-au resimțit zile întregi. În afară de aceasta, a mai fost nevoie de încă două-trei zile să se orînduiască lucrurile și podoabele. Cele mai multe griji le-a avut Feng Jie, care nu s-a bucurat de nici o clipă de liniște, în timp ce alții mai prindeau răgaz de odihnă. Și toate acestea pentru că Feng Jie era foarte orgolioasă și nu voia să-și audă vorbe; deși era la capătul puterilor,

---

¹ Aluzie la Xi Ren și Dai-yu. Numele de familie al primei era Hua, ceea ce înseamnă „floare”, iar în numele celei de a doua se află cuvîntul Yu, „piatră”.

² Iatacurile aromate cu piper, — iatacurile împărătesei. În China veche, după un anume obicei, pereții iatacurilor împărătesei erau lustruiți cu piper aromat.

se străduia să arate ca și cum nimic deosebit n-ar fi făcut.

Bao-yu se lăsase iarăși pradă dulcii leneveli.

Într-o dimineață, mama lui Xi Ren a venit la Jia Mu s-o roage ca s-o învoiască pe fiică-sa acasă, la ceaiul de Anul Nou.

Xi Ren avea să se înapoieze numai către seară, iar în lipsa ei Bao-yu trebuia să petreacă în tovărășia celorlalte slujitoare.

Cînd Bao-yu se plictisise de toate, una din fete anunță :

— Stăpînul bătrîn Jia Zhen vă invită cu prilejul Anului Nou să mergeți să admirați jocul artificiiilor și al lampioanelor sărbătorești.

Auzind acestea Bao-yu a cerut să i se aducă alte veșminte. În clipa cînd se pregătea să plece, primi o băutură dulce, lăptoasă, trimisă de Yuan-chun. Amin-tindu-și că data trecută lui Xi Ren îi plăcuse nespus această licoare, Bao-yu a poruncit să fie păstrată pentru ea, iar el înștiințînd-o pe Jia Mu, s-a îndreptat către castelul Ningguo. Cine putea să-și închipuie că Jia Zhen dăduse ordin să se joace cîteva acte ca acestea : *Ding Lang își cunoaște tatăl, Hunag Bo-yang stăpînește duhurile întunecate, Sun Wu-kong a dat Cerul peste cap și Jiang Tai-kong se călugărește*. Mulțimea de actori a apărut pe scenă, a agitat steagurile, a benchetuit, a ars arome și l-a invocat pe Buda. Ceva mai departe se lovea din răsputeri în gonguri și tobe. Iar frații, nepoții și verii din familia Jia se ospătau, glumeau, se amuzau împreună cu surorile, favoritele și celelalte fete.

Bao-yu a rămas pînă ce veselie s-a întetit bine, apoi s-a ridicat pe nesimțite și a plecat într-acolo unde mai putea vedea cîte ceva. Mai întîi a intrat într-o încăpere unde a discutat și a glumit puțin cu doamna You și cu fetele, ca după aceea să dispară pe furiș. Doamna You și ceilalți, crezînd că Bao-yu s-a dus din

nou în grădină, n-au dat nici o atenție plecării sale. Jia Zhen, Jia Lian și Xue Ban, ocupați cu dezlegarea ghicitorilor, de asemenea, n-au observat absența lui Bao-yu, iar când s-au săturat de joc, au bănuț că intrase undeva. Se pare că slujitorii care-l însoțiseră fuseseră încredințați că va sta aici mai mult timp, pentru care motiv unul se dusesse să joace zaruri, iar ceilalți se împrăștiaseră pe la prieteni să bea vin, nădăjduind că se vor întoarce acasă abia către seară. Cei mai tineri au rămas la spectacol.

Convins că nu se mai afla nimeni în preajma sa, Bao-yu s-a gândit: „Aici, într-o odaie de lucru, atîrnă un splendid portret de femeie. Bineînțeles că în momentul ăsta nu-i nimeni acolo și frumoasei îi este urit în singurătate. Mă duc s-o văd.”

Și Bao-yu s-a îndreptat într-acolo. Când să se apropie de fereastră, auzi cum dinăuntru răzbăteau răsuflări întretăiate.

„Doar n-o fi vie?” și-a zis el, cuprins de teamă. Făcîndu-și curaj, a găurit hîrtia cu care era căptușită fereastra și a privit înăuntru. Bineînțeles că frumoasa din tablou nu era vie, numai că Ming Yan, cu o oarecare fată, făcea ceea ce îl învățase cîndva pe Bao-yu nemuritoarea zeiță Jing Huan.

— Strașnic! a exclamat Bao-yu, neputîndu-se stăpîni. Și împingînd ușa cu piciorul, a intrat. Ming Yan și fata, înspăimîntați, s-au ridicat brusc potrivîndu-și în grabă veșmintele. Când Ming Yan l-a văzut pe Bao-yu, s-a aruncat la pămînt implorînd iertare.

— Vă țineți de astfel de treburi în plină zi! Ce înseamnă asta? l-a dojenit Bao-yu. Oare nu-ți dai seama ce te amenință dacă află stăpînul Jia Zhen?

Întorcîndu-și capul, Bao-yu a privit fata. Era drăguță și cu acel ceva ce face să tremure inimile. Se făcuse roșie pînă peste urechi de rușine și tăcea, plecîndu-și capul.

— Încă n-ai plecat? a izbit Bao-yu cu piciorul.

Vorbele parcă-ar fi dezmeticit-o. Fata tresări și o rupse la fugă, de-i scăpărau călcâiele.

Bao-yu s-a repezit în urma ei și a strigat:

— Nu-ți fie frică, n-am să te spun la nimeni!

Înnebunit, Ming Yan s-a repezit spre Bao-yu:

— Stăpîne, oare dacă țipați așa, n-o să vă audă oamenii?

— Cîți ani are fetișcana asta? s-a interesat Bao-yu.

— Poate că nici n-are mai mult de șaispe-șaptespe.

— Nici măcar n-ai întreat-o cîți ani are și te-ai și apucat de astfel de treburile! l-a muștră iarăși Bao-yu. În zadar te-a cunoscut! Ce păcat! Dar cum o cheamă?

— E o poveste lungă și destul de ciudată! a spus Ming Yan. Cînd mama sa îi dădea să sugă, a adormit și în vis a căpătat o bucată de brocart, care în loc de desene era acoperită cu hieroglife Wan¹, pentru care motiv i-a pus numele Wan Er.

— Fata asta o să aibă desigur noroc! a rîs Bao-yu. Vrei să aranjez eu ca să ți-o dea de nevastă?

— Dar de ce n-ați rămas la spectacolul acela atît de frumos, stăpîne? a chestionat Ming Yan, fără să răspundă la întrebare.

— Am stat destul și-am ieșit apoi să mă plimb, i-a explicat Bao-yu; și cînd colo dau peste voi. Ce putem face acum?

Surîzînd, Ming Yan i-a zis:

— Acum sînteți singur. Dacă doriți, vă însoțesc în oraș, de unde ne vom întoarce numaidecît.

— Nu, nu-i bine, s-a opus Bao-yu. Numai să te zărească negustorii, că te și înhață. Și-apoi aici, dacă se află cumva, iese cu scandal! Ar fi mai bine să găsim vreun locșor mai apropiat.

---

¹ Semnul Wan în limba chineză corespunde cuvîntului „virtute” din indiană. Grafia hieroglificei Wan se aseamănă cu desenul de pe pieptul lui Buda.

— Dar unde ? a întrebat Ming Yan. În tot cazul e mai greu !

— Hai să mergem la sora Hua Xi-Ren, să vedem ce face, a propus Bao-yu.

— Prea bine, a fost de acord Ming Yan, numai că am uitat calea. Apoi a adăugat : dar dacă vor afla stăpînii că te-am dus unde nu trebuia, s-a zis cu mine !

— Dar cu mine crezi că vor fi mai îngăduitori ? a rîs Bao-yu.

Ming Yan a tras calul și au ieșit pe poarta a doua a castelului.

Din fericire, Xi-Ren locuia aproape și nici n-au mers jumătate de *li* că s-au trezit în fața casei. Ming Yan a intrat primul, strigîndu-l pe Hua Zi-fang, fratele mai mare al lui Xi Ren. Mama fetei tocmai o ospăta pe Xi Ren și pe niște nepoate și nepoți, cînd s-a auzit o voce :

— Frate Hua Zi-fang !

Cînd acesta a ieșit și i-a văzut, s-a speriat și s-a repezit să-l ajute pe Bao-yu să descalece, strigînd din mers către casă :

— A venit stăpînul Bao-yu.

Cei de față n-au dat nici o atenție, dar Xi Ren a ieșit în grabă să-l întîmpine, l-a apucat pe Bao-yu de mînă și l-a întrebat cu neliniște :

— Dar de ce ai venit ?

— Mă plictiseam, a spus Bao-yu, și mi-am zis să vin să văd ce faci.

Xi Ren, răsuflînd ușurată, spuse :

— Din nou o nebunie ! Și de ce a trebuit să vii aici ? Apoi întorcîndu-se către Ming Yan :

— Mai e ceva cu voi ?

— Nu, nimeni nu știe de asta.

Xi Ren s-a îngrijorat din nou.

— Dar cum se poate ! a zis ea dojenitor. Dacă vă întîlnia stăpînul ? Apoi, strada-i plină de oameni, puteau să vă strivească, sau să se mai întîmple cine știe ce

nenorocire! Dar ce, e de glumit? Curajul vostru întrece orice măsură! Numai Ming Yan a pus la cale asta! Așteaptă numai să mă-ntorc și să dau de veste bătrînelor femeii! Te vor snopi în bătaie, ștregarule!

— Stăpînul m-a ocărit și mi-a poruncit să-l aduc aici! a întrerupt-o Ming Yan. Și acum toate se sparg în capul meu! I-am spus că nu trebuie să venim! Și dacă-i așa, plecăm chiar acum înapoi.

— Lasă, l-a înduplecat Hua Zi-fang. Dac-ați venit, la ce bun atîta vorbă? Numai că în coliba noastră sărăcăcioasă este strîmt și murdar, cum va putea stăpînul să rămînă aici?

Mama lui Xi Ren a ieșit să-l primească pe Bao-yu.

Xi Ren l-a prins pe Bao-yu de mîină și l-a poftit în casă, unde a văzut o mulțime de fete. La intrarea lui, ele, sfioase, și-au plecat ochii.

Temîndu-se ca lui Bao-yu să nu-i fie rece, Hua Zi-fang și mama sa l-au așezat pe *kan*, l-au servit cu fructe și i-au turnat ceai.

— Lăsați prostiile, a zis Xi Ren. Îl știu eu mai bine ca voi. Nu trebuie să-i dați ce se nimerește.

Zicînd, a adus perna pe care stătuse ea pînă atunci, a așezat-o pe taburet și l-a chemat pe Bao-yu să se așeze. I-a pus lîngă picioare sobița pe care o folosise și i-a dat două turte aromate, pe care le-a scos din trăistuța sa. Apoi a adus manșonul și i l-a atîrnat de gît. A turnat ceai în propria-i ceașcă și i-a înmînat-o lui Bao-yu. Curînd mama și fiul au așezat pe masă puținele bucate ce aveau. Văzînd că nu se găsește nimic mai acătării pentru Bao-yu, Xi Ren a spus rîzînd:

— Ai venit pentru prima oară în casa mea și nu se face să pleci cu gura uscată. Gustă și tu ce este!

Fata a luat cîteva semințe de pepene, le-a strecurat în palmă, a suflat pojghița de pe ele, le-a pus pe o batistuță și i le-a întins. Bao-yu a observat că Xi Ren

avea ochii ușor înroșiți și în câteva locuri pudra i se întinsese.

— De ce-ai plîns ? a întrebat-o el încetișor.

— Cine-a plîns ? Mi s-au injectat ochii și i-am frecat, a spus Xi Ren, ferindu-se.

Bao-yu era îmbrăcat într-un veston cu mîneci strîmte, acoperit cu mătase de un roșu închis, pe care erau cusuți dragoni ; pe poale era căptușit cu blană de vulpe ; avea o glugă din zibelină, de un verde închis, împodobită cu ciucuri. Cercetîndu-l, Xi Ren a ris :

— Cînd te-ai schimbat oare n-a observat nimeni să te întrebe încotro te pregătești să pleci ?

— Adevărul e că m-am îmbrăcat fiindcă stăpînul Jia Zhen m-a invitat la el să văd serbarea, a răspuns Bao-yu.

După un timp, Xi Ren a zis :

— Mai poți rămîne puțin, după aceea însă trebuie să te întorci, aceste locuri nu sînt pentru tine.

— N-ar fi nimic rău, dacă ai merge și tu cu noi, a zis Bao-yu ; ți-am păstrat și ceva bun.

— Tac ! l-a făcut atent Xi Ren, nu-i cazul să audă toți.

Ea a întins mîna și a desprins de la gîtul lui Bao-yu piatra nestemată, apoi, întorcîndu-se către verișoara sa, a spus :

— Iată, priviți ! De mult ați afirmat că este un lucru rar și regretați că n-o să-l vedeți niciodată. Uitați-vă cît poftiți ! Iar dacă vreodată vă va fi dat să mai vedeți vreo raritate, să știți dinainte că alta mai prețioasă ca asta nu poate exista.

După ce a arătat piatra, a prins-o din nou la gîtul lui Bao-yu. Apoi l-a rugat pe fratele-său să tocmească o caleașcă potrivită, care să-l ducă pe Bao-yu la castel.

— Merg eu cu el, a zis Hua Zi-fang, n-ai grijă, nu i se va întîmpla nimic, chiar dacă îl duc călare.

— Te-am rugat, nu pentru că altfel ar putea să i se întîmple ceva, a obiectat Xi Ren, ci numai fiindcă

s-ar putea să aibă ghinionul să-l întâlnească pe drum careva.

Hua Zi-fang a plecat numaidecît și a adus caleașca. Bao-yu s-a urcat. Celorlalți nu le-a fost ușor să se țină după el, așa că au ieșit doar să-l conducă.

Xi Ren i-a dat lui Ming Yan fructe și bani ca să-și cumpere pocnitori și i-a atras atenția :

— Bagă de seamă, să nu spui niciodată nimănui nimic, că va fi vai de capul tău !

Fata a așteptat în poartă pînă ce Bao-yu a tras perdelele și s-a îndepărtat. Ming Yan și Hua Zi-fang duceau de căpăstru calul lui Bao-yu, mergînd în urma caleștii. Cînd au ajuns în strada unde se afla castelul Ningguo, Ming Yan a poruncit să se oprească și i-a spus lui Hua Zi-fang :

— Eu și stăpînul trecem mai întîi pe la castelul de răsărit, să fim văzuți acolo, și numai după aceea vom pleca în partea de apus, ca să nu stîrnim bănuiele.

Ascultînd acestea, Hua Zi-fang l-a ajutat pe Bao-yu să coboare și să-și încalece calul.

— Să mă scuzi, i-a spus la despărțire Bao-yu.

Zicînd acestea, s-a făcut nevăzut în spatele porții castelului. Dar despre toate nu are rost să mai povestim.

După ce Bao-yu a dispărut de acasă, slujitoarele sale s-au împrăștiat care încotro au crezut de cuviință. Unele au rămas să joace cărți, altele zaruri, căptușind dușumelele camerelor cu cojile semînelor de pepene. Pe neașteptate a sosit mama Li, să-l întrebe pe Bao-yu de sănătate ; dar aflînd că nu-i acasă și văzînd că fetele se distrau în voie, a spus :

— După ce-am plecat eu de-aici, v-ați făcut și mai răsfățate, de nu mai îndrăznește să vă zică omul ceva. Sînteți prea îngăduitoare cu Bao-yu, care este ca un lampion ce-i luminează pe alții, dar pe el nu-i în

stare; lui i se pare că toți sînt întinați, numai el e neprihănit! Acum vă aflați în casa lui și ați făcut atîta tapaj, de-ați întors totul cu susul în jos.

Fetele știau că Bao-yu nu se sinchisea de asta, în plus mama Li nu avea nici un drept să ordone, așa că n-au luat în seamă spusele ei.

Între timp mama Li a tot întrebat:

— Cum a dormit azi Bao-yu? Ce-a mîncat?

I s-a răspuns cu tot felul de prostii, unele chiar, nemulțumite, au bombănit:

— Ce babă pisăloagă!

— Văd în ceașcă lapte îndulcit, a zis mama Li, de ce nu mi-o dați mie?

Nemaiășteptînd răspunsul, mama Li a vrut s-o bea.

— Hei, n-o clintii! a țipat una din fete. A fost oprită pentru Xi Ren și dacă află Bao-yu că a băut-o cineva, foc se face. Iar dacă o iei, singură să-ți dai seama, că n-o să răspundem noi de ce faci dumneata! Mama Li la început s-a fîstîcit, dar mai pe urmă și-a ieșit din fire.

— Nu pot să cred că-i atît de fără suflet! Oare mă va judeca pentru o ceașcă de lapte? Chiar de-ar fi cine știe ce scumpete și tot ar reprezenta mai mult faptul că eu l-am crescut! Nu cumva Xi Ren înseamnă în ochii lui mai mult ca mine? Oare a uitat cine i-a dat să sugă? A crescut cu laptele prin care a curs sîngele meu, e în stare să se înfurie pentru o ceșcuță de lapte de vacă? Dinadîns am s-o beau, ca să văd și eu ce face! Voi toate vă purtați cu Xi Ren de parcă ar fi cine știe ce, fără să aveți habar că tot sub grija mea a crescut și păcătoasa asta de fată! Ia te uită ce nerecunoscătoare!

Mama Li s-a mîniat de-a binelea și a dat peste cap tot laptele. Atunci una din ele i-a spus rîzînd:

— Fetele n-ar trebui să se certe cu cineva mai în vîrstă, așa că nu-i de mirare că ți-ai ieșit din fire.

Cum ar putea Bao-yu să se înfurie pentru o ceașcă de lapte, cînd el singur a venit la dumneata acasă să-ți lase niște daruri!

— Să nu fii vicleană! s-a repezit la ea mama Li. Ți-nchipui că nu știu că data trecută pentru o ceașcă de ceai au izgonit-o pe Xue Jiang? Dacă-am să fiu vinovată, singură am să dau socoteală!

Zicînd acestea a ieșit nemulțumită.

În curînd Bao-yu s-a întors și a poruncit fetelor să se ducă în întîmpinarea lui Xi Ren. Fără să vrea, a observat că Qiang Wen stătea lungită pe pat în nemișcare.

— S-a-nbolnăvit? a întrebat Bao-yu, ori glumește?

— La-nceput a glumit, dar pe urmă a venit mama Li, care ne-a speriat într-atît, că de groază a adormit, îl lămuri Qiu Wen.

— Nu mai puneți și voi totul la inimă, a rîs Bao-yu, lăsați-o să facă ce vrea.

Între timp sosi Xi Ren și-și făcură urări unul altuia. Xi Ren l-a întrebat pe Bao-yu unde a mîncat cînd s-a întors acasă, dacă a transmis prietenilor salutări din partea mamei și verișoarelor sale. Apoi s-a schimbat și și-a dat jos podoabele. Atunci Bao-yu a poruncit să i se aducă laptele îndulcit.

— L-a băut mama Li, i-au răspuns fetele.

Bao-yu ar fi vrut să protesteze, dar Xi Ren s-a grăbit să intre în vorbă:

— Așadar, asta mi-ai oprit! a exclamat ea. Îți mulțumesc pentru grijă! Într-adevăr, mă dau în vînt după lapte îndulcit, dar am băut atît de mult, că mi-am stricat stomacul. Bine a făcut că l-a băut, să nu se risipească zadarnic! Mi-ar plăcea niște castane uscate. Poate-mi cureți tu? Iar eu voi așterne ceva pe *kan*.

Bao-yu n-a pus la îndoială vorbele ei și, uitînd de laptele îndulcit, s-a așezat lîngă lampă și a început să aleagă la castane. Observînd că toate fetele ieșiseră, s-a adresat lui Xi Ren zîmbind:

— Cine era fata aceea din casa voastră îmbrăcată în rochie roșie ?

— Verișoara mea bună, a răspuns Xi Ren.

Bao-yu a privit-o fermecat și a suspinat.

— De ce oftezi ? a rămas Xi Ren uimită. Aproape c-am priceput : crezi că nu-i veneau bine hainele !

— Deloc ! a rîs Bao-yu. Cui să i se potrivească, dacă nu unei astfel de făpturi ? Este atît de încîntătoare, încît m-am gîndit că ar fi bine s-o aducem în casa noastră !

— Nu-i de ajuns că-mi petrec eu viața-n van slugărind, a zîmbit rece Xi Ren, oare toată familia mea să ajungă roabă ? După cît se vede, nu vreți să țineți în casă decît fete bune și frumoase !

— Cît poți să fii de bănuitoare ! a observat Bao-yu. Ți-ai și închipuit că dacă vine în casa noastră, gata a și devenit slugă. Oare nu poate să trăiască aici și ca rudă ?

— Nu, nicidecum, ea nu-i potrivită pentru așa ceva ! a răspuns Xi Ren.

Nedorind să se certe, Bao-yu a tăcut și a curățat mai departe castane.

— Și-acum de ce-ai amuțit ? a rîs Xi Ren. Poate că te-am jignit cu vorbele mele ? În cazul ăsta, ia-ți inima în dinți și cumpăr-o pentru cîtiva *liang* de argint.

— Ce-aș putea să-ți răspund la asta ? a zis Bao-yu. Admirînd frumusețea ei, am vrut să spun că oameni ca ea merită să trăiască în case bogate, în castele. Nu pentru făpturi murdare ca noi este locul aici.

— N-o paște pe ea atîta noroc, a observat Xi Ren, iar părinții o iubesc ca pe-o comoară și-au alintat-o de cînd era mică. Are deja șaptesprezece ani, i-au pregătît totul și anul care vine se mărită.

Auzind, Bao-yu a suspinat din nou, fără să se poată stăpîni ; și a devenit gînditor. Dintr-odată, a simțit cum îi sună în urechi vorbele lui Xi Ren :

— În ultimii ani aproape că nu mi-am văzut verișoarele; cînd va veni vremea să plec, n-o să mai găsesc pe nici una.

Bănuind în spusele ei alt înțeles, Bao-yu s-a neliștit și, aruncînd castanele, a întrebat:

— Vrei să pleci? Pentru ce?

— Am auzit că se sfătuiau mama și fratele meu, a răspuns Xi Ren. Îmi îngăduie să mai stau încă un an, apoi vor veni să mă răscumpere.

Neliștindu-se din ce în ce mai mult, Bao-yu s-a grăbit s-o întrebe:

— De ce vor să te răscumpere?

— Ciudată vorbă! a exclamat Xi Ren. Nu mă pune pe aceeași treaptă cu cei născuți în casa voastră!¹ Apoi, tot neamul nostru trăiește într-un loc și numai singură eu sînt departe de ai mei. Cum aş putea să nu mă duc?

— N-am să-ți dau drumul! s-a arătat hotărît Bao-yu. Și nu vei putea face nimic.

— Astfel de legi nu le stabilești tu! s-a opus Xi Ren. Chiar și la palatul împăratului există o regulă bine stabilită; slujitoarele pot pleca peste cîți ani vor. Ce să mai vorbim de casa voastră?

Bao-yu a chibzuit. Vorbele lui Xi Ren erau întemeiate și el nu mai avea ce zice.

— Și dacă stăpîna bătrînă nu te lasă? a întrebat el în cele din urmă.

— Pentru ce-ar face-o?! s-a mirat Xi Ren. Dacă într-adevăr am slujit-o cu credință și am fost pe voia dumisale și a mamei tale, și ele nu s-ar îndura să mă lase să plec, aş rămîne, dacă ar mai da familiei mele cîțiva *liang* de argint. Dar sînt un biet om, de rînd și

---

¹ Potrivit unui obicei practicat în vechea Chină, copiii celor ce slujeau la stăpîn, născuți unde lucrau părinții lor, în timpul vieții aparțineau stăpînilor.

sînt pe lume atîtea mai bune ca mine. Din fragedă copilărie am slujit-o pe stăpîna bătrînă, apoi cîțiva ani pe domnișoara Xiang-yun, iar acum pe tine. Și dacă părinții doresc să mă răscumpere, ar trebui să mă sloboziti și să nu-mi cereți nici un ban în schimb. Să spui că nu-mi dai drumul fiindcă te-am slujit cu credință, ar fi o prostie. După părerea mea a sluji bine nu este un merit și nici nu se poate întîmpla ca plecînd eu, să nu-ți rămînă cineva care să te îngrijească la fel de bine.

Înțelegînd că nu i se poate opune și că n-o poate reține cu nici un chip, Bao-yu s-a îngrijorat și mai mult.

— Și dacă aș dori din tot sufletul ca tu să rămîi aici, nu s-ar putea ca bunica să vorbească mamei tale? I-am da mai mulți bani și atunci i-ar fi greu să te ia de la noi.

— Bineînțeles că mama nu mă poate lua cu sila! — a fost de părere și Xi Ren. Se-nțelege de la sine că se poate aranja totul cu ea! Dacă-o să-i mai dați bani, desigur că o să-i fie peste mîină să pomenească de plecarea mea. Chiar de nu i-ați da nimic și ați vrea pur și simplu să rămîn aici, tot n-ar avea curajul să nu se supună. Dar în casa noastră n-a fost niciodată o situație asemănătoare! Nu poți asemui omul viu cu un lucru oarecare, pe care-l poți cumpăra și, fiindcă-ți place, îl plătești mărinimos vînzătorului, cumpărătorul nerămînînd în pagubă! Ținîndu-mă pe mine aici fără vreun temei, nici pentru tine nu e de folos — și n-ai decît să mă desparți de părinți. Oare bunica ta și mama ta ar admite asemenea faptă?

Bao-yu a tăcut un timp, apoi a zis:

— Judecînd după spusele tale, văd că ești hotărîtă să pleci.

— Hotărîtă, a întărit Xi Ren.

Bao-yu a chibzuit mai departe: „Cine putea să presupună că această fată e fără suflet și poate să-și uite datoria?”

— Dac-aş fi ştiut mai demult că vrei să pleci, a continuat Bao-yu, nu te-aş mai fi tulburat. Ți-aş fi dat voie să mă laşi orfan!

Spunînd aceste cuvinte, mîhnit peste măsură, s-a trîntit pe pat.

În fond, Xi Ren auzise, cînd fusese acasă, că mama şi fratele ei aveau de gînd s-o răscumpere. Dar ea s-a arătat hotărîtă să nu se mai întoarcă niciodată acasă. După care spusese :

— Cînd nu veţi mai avea ce mîncă şi numai vînzîndu-mă veţi obţine cîtiva *liang* de argint, atunci o veţi putea face. Dar voi acum sînteţi fericiţi, iar eu acolo sînt mulţumită şi nimeni nu mă umileşte şi nu mă afuriseşte.

Datorită acestui fapt aţi şi izbutit să vă refaceţi gospodăria fără să simţiţi prea mult pierderea tatei. Dacă iarăşi se va întîmpla să aveţi greutăţi şi, răscumpărîndu-mă, veţi fi nevoiţi ca apoi să mă vindeţi din nou, o veţi face — v-am spus — dar acest lucru va fi cu neputinţă. De ce ţineţi să mă răscumparaţi? Socotiţi-mă moartă şi o să dispară gîndul răscumpărării.

După care a izbucnit în hohote de plîns.

Cînd mama şi fratele ei s-au convins că Xi Ren era atît de hotărîtă, au renunţat la gîndul s-o ia acasă. După învoială ea era dată pe viaţă şi numai pentru faptul că stăpînii Jia erau oameni cumsecade şi n-ar fi cerut să li se plătească pentru răscumpărare, mama şi fratele lui Xi Ren voiseră să-i roage.

Pe deasupra, în castelul Rongguo n-au fost niciodată siluite slujitoarele şi fetele care îngrijeau camerele stăpînilor vîrstnici ori tineri, ele bucurîndu-se de mai multă stimă decît cele din familiile scăpătate. Aşa că, gîndindu-se la toate acestea, mama şi fratele şi-au scos din cap gîndul răscumpărării.

Mai mult, cînd a venit Bao-yu şi ei au văzut cu propriii lor ochi legătura care exista între cei doi, s-au

liniștit și s-au simțit ca și cum li s-ar fi luat de pe suflet o piatră; în mintea lor și încolțeau visuri ambițioase.

Pe de altă parte, Xi Ren observase încă din copilărie că Bao-yu avea un caracter minunat și că toate capriciile sale nu erau chiar ca ale altor copii. În afară de aceasta — e adevărat — mai avea și unele ciudățenii. În ultimul timp, Bao-yu, profitând de slăbiciunea bunicii sale și socotind că tatăl și mama nu puteau să-i facă nimic, se obrăznicise de-a binelea. Nici nu voia să audă când se străduiau să-l convingă de ceva. Și iată că de data aceasta Xi Ren, profitând de discuția avută, a hotărât să-l încerce pe Bao-yu, ca mai târziu să-l poată dojeni. Dar văzându-l atât de mîhnit, și-a pierdut cumpătul.

Trebuie să vă spun că Xi Ren n-avea nici un chef să mănînce castane, dar se temea să nu se nască vreo poveste ca aceea cu Qiang Xue și cu ceaiul, așa că a invocat acest motiv să abată atenția lui Bao-yu de la laptele îndulcit. A poruncit unor fete să strîngă castanele și s-a dus să vadă ce face Bao-yu. Observind că lacrimile îi șiroiau pe obraz, Xi Ren a rîs:

— De ce atîta suferință? Dacă n-ai să vrei, n-am să plec!

Bao-yu s-a însuflețit dintr-odată:

— Nu pricepi oare cît de mult doresc să rămîi cu mine? Nici nu mă simt în stare să-ți spun în cuvinte acest lucru!

— Știu, doar ne înțelegem atît de bine împreună! a suris Xi Ren. Dar dacă-ntr-adevăr vrei să rămîn aici, numai dorința nu-i de ajuns. Eu îți voi pune trei condiții și dacă te vei ține de ele, voi ști că vrei să fii cu tine și n-am să te părăsesc, chiar dacă-ar fi să-mi pună cuțitul în gît!

— Vorbește! a exclamat Bao-yu. Îți voi fi supus în toate, buna mea surioară. Nu trei, ci trei sute de condiții

voi primi cu drag. Dar te rog, ai grijă de mine pînă cînd într-o minunată zi mă voi preface în cenușă! Nu! Cenușă nu-i bine zis, ea are înfățișare și mai are și conștiință. Ar fi mai bine să mă prefac într-un fir de fum, care să fie împrăștiat la prima adiere de vînt. Vouă să nu vă mai pese de mine și eu să nu mă pot gîndi mai mult la voi! Atunci te vei putea duce încotro te va îndemna inima.

Xi Ren s-a grăbit să-i acopere gura cu palma.

— Bunul meu stăpîn! Am spus toate astea ca să-ți abat gîndurile întunecate. Tu ai început, în schimb, să bați cîmpii.

— Iartă-mă surioară.

— Iată, aceasta este și prima condiție, a conchis Xi Ren.

— Mă leg! Mă leg! și-a agitat mîinile Bao-yu. Și dacă voi mai spune prostii, astupă-mi gura! Care-s celelalte?

Xi Ren a continuat:

— Mie mi-e tot una: vei vrea să înveți carte, ori numai te vei preface, dar nu vorbi prostii în fața tatălui tău și a oamenilor străini, că nu faci altceva decît să-i provoci unuia mînie și să le dai ocazia celorlalți să spună că ești prost. Tatăl tău se gîndește: „În familia noastră, din generație în generație, toți au învățat și numai fiului meu nu-i place învățătura; ba mai mult, vorbește și tot felul de prostii în spatele meu!” Pentru asta era furios. Afară de aceasta tuturor care se străduiesc să învețe le zici „șoareci de cărți” și mai spui: „În afară de *Ming Ming De*¹ nu mai sînt cărți serioase, toate celelalte sînt născociri ale înaintașilor”. Cum să nu-l superi pe tatăl tău cu astfel de vorbe și să nu-i provoace dorința să te chelfănească bine?

¹ *Ming Ming De*, titlul cărții care pune bazele practicii filozofice și conține principiile ce trebuie să le respecte oricine dorește să se instruiască.

— Încetează ! o întrerupse Bao-yu rîzînd. Cînd eram mai mic vorbeam prostii fiindcă nu ştiam cît de înalt e cerul şi cît de mare e pămîntul, de-acum încolo nu va mai fi aşa. Ce alte condiţii mai ai ?

— Să nu-i mai ponegreşti pe călugării budişti şi daoişti, a continuat Xi Ren. Să nu te mai hîrjoneşti cu fetele, să nu le lingi pomada de pe buze, să nu te dedai la alte vicii lumeşti !

— Prea bine, voi ţine seama ! a ţipat Bao-yu. Mai ai ceva. Spune repede !

— Nimic mai mult, a răspuns Xi Ren. Numai fii mai potolit şi mai lasă desfrîul ! Dacă-mi vei îndeplini toate aceste condiţii, să mă ia pe sus cu palanchin purtat de opt oameni şi tot nu mă desprind de aici.

— Dar asta-i din cale-afară ! a exclamat Bao-yu. Gîndeşti oare că pentru tine nu se va găsi palanchin cu opt purtători ?

— Nu te mira, a rîs Xi Ren. Şi de-ar fi să cadă peste capul meu un astfel de noroc, oricum nu mi se pare drept să ocupi nemeritat locul altuia !

Discuţia lor a fost întreruptă de intrarea lui Qiu Wen.

— Este straja a treia, culcaţi-vă ! Adineauri stăpîna cea bătrînă a trimis să întrebe dacă Bao-yu a adormit ori nu. Şi i-am răspuns că da.

Bao-yu a poruncit să i se aducă ceasul şi s-a convins singur, văzînd că arătătoarele indicau miezul nopţii. Şi-a clătit gura, s-a dezbrăcat şi s-a culcat.

În dimineaţa următoare Xi Ren s-a sculat devreme şi a simţit cum o doare tot trupul. Era cuprinsă de ameţeli, i se umflaseră ochii şi ardea ca jarul. La-nceput a mers prin casă, dar, neputîndu-se ţine pe picioare, s-a lungit pe *kan*.

Bao-yu a anunţat-o pe Jia Mu, care a poruncit să fie chemat doctorul. Acesta a consultat-o şi a spus :

— Nimic mai mult decît o gripă. Să ia doctóriile, să stea culcată şi totul va trece.

După ce a prescris rețeta, Bao-yu a cerut să se prepare îndată leacurile și Xi Ren le-a luat. Și a mai lăsat vorbă să fie învelită bine, să transpire. Apoi s-a dus s-o vadă pe Dai-yu.

Dai-yu se odihnea după masă, iar fetele din jurul ei se îndeletniceau cu treburile lor. În cameră era liniște.

Bao-yu a tras la o parte draperia de la ușă și a intrat. Văzînd-o, Bao-yu a spus :

— Dragă surioară, nici n-ai mîncat bine și te-ai și culcat ?

Dai-yu s-a trezit. Zărindu-l lîngă ea, a răspuns :

— Încă n-am ațipit, aș vrea să mă odihnesc. Mai bine lasă-mă !

Bao-yu o cuprinse :

— Unde să mă duc ? Cu alții mă plictisesc.

— Dacă vrei să rămii aici, stai cuminte, a chicotit Dai-yu. Hai să vorbim.

— Mă-ntind și eu, a cerut Bao-yu.

— Întinde-te !

— N-am pernă ! a spus el. Să dormim pe a ta !

— Nu vorbi prostii ! s-a arătat nemulțumită Dai-yu. Crezi că în odaia alăturată nu-s destule perne ?

Bao-yu a ieșit în vestibul, s-a uitat și s-a întors.

— N-am nevoie de asemenea perne, a zis el. Poate c-o fi dormit pe ele vreo slujnică bătrînă și murdară !

Dai-yu a holbat ochii, s-a înviorat și a spus :

— Într-adevăr, tu ești „steaua mea cea rea” ! Ia-o pe-asta !

I-a aruncat lui Bao-yu perna sa, apoi s-a ridicat și a luat alta. S-au întins amîndoi cu fața unul la celălalt. Privindu-l, Dai-yu a observat pe obrazul drept o pată roșie-sîngerie de mărimea unui nasture. Ea s-a tras mai aproape, s-a uitat atentă încă o dată și, mîngîind-o cu degetele, a întrebat curioasă :

— Cine te-a-nfrumusețat cu unghiuțele?

Bao-yu s-a întors tulburat și, silindu-se să-și ascundă obrazul a răspuns :

— Nimeni. Le-am ajutat fetelor să prepare fardul și probabil că mi-a căzut o picătură pe față.

Își căuta batista să se frece. Dai-yu a scos propria-i batistă și l-a șters.

— Frumos, n-am ce zice ! l-a dojenit ea plescând din limbă. Că le faci n-ar fi nimic, dar pentru ce te expui în văzul tuturor ? N-a băgat de seamă tatăl tău, dar au observat alții și încep să se îngroașe faptele cu minciuni și birfeli. Iar clevetirile pot să ajungă pînă la urechile tatălui tău ; atunci noi toți ceilalți va trebui să ne-ngrijorăm pentru tine.

Bao-yu aproape că nici n-o auzise. Era învăluit de îmbătătorul și discretul parfum pe care-l răspîdea mîneca rochiei sale, amestîndu-l și toropindu-l.

Bao-yu s-a apropiat de Dai-yu cu gînd să miroasă mai bine.

— Ce parfum ! a exclamat el.

— Dar cine mai folosește pe astfel de timpuri arome ? a rîs Dai-yu.

— Atunci de unde asemenea balsam ? a întrebat mirat Bao-yu.

— Nu-mi dau seama. S-ar putea să fie imbibat în rochie, acum am scos-o din dulap.

Neîncrezător, Bao-yu a clătinat din cap.

— Mă tem că nu. Acest iz minunat nu seamănă cu mirosul turtițelor aromate, bilelor înmiresmate și punguțelor de mosc.

— Ți-nchipui poate că vreun sfînt budist ori vreun propovăduitor mi-a dăruit balsam fermecat ? a zis Dai-yu rîzînd sarcastic. Și chiar dacă-aș fi căpătat balsamul fermecat, tot degeaba, eu n-am frați buni care să-mi procure muguri de flori, rouă, brumă și zăpadă

cu care să-l prepar. Eu nu pot să am decît parfumurile cele mai obișnuite !

— Am zis un cuvînt, iar tu ai înșirat verzi și uscate, a rîs și Bao-yu. Dacă nu te-nveși minte, n-ai să cunoști niciodată măsura. De azi încolo să știi că n-am să te mai cruț.

S-a ridicat, a prins-o pe Dai-yu de subsuori și a început s-o gîdile. Dai-yu nu-și mai putea trage răsufierea de rîs.

— Bao-yu ! striga ea. Încetează ! Mă supăr !

— Ai să mai spui așa ceva ? a întrebat-o rîzînd Bao-yu, dîndu-i pace.

— N-am să mai spun ! a făgăduit Dai-yu, potrivindu-și părul. Înseamnă că eu am balsam fermecat, iar tu balsam fierbinte, nu s-a putut stăpîni, și a început din nou.

Nepricepînd nimic, Bao-yu a întrebat-o nedumerit :

— Ce înseamnă „balsam fierbinte” ?

— Copil mai ești ! a suspinat Dai-yu, dînd mustrător din cap. Iată, tu ai o piatră, iar perechea potrivită pentru tine poate că are aur. În cazul acesta nu-i posibil ca perechea ta să aibă „balsam rece”, iar tu să n-ai „balsam cald”.

Cînd a auzit și asta, Bao-yu a rîs.

— De-abia mi-ai făgăduit, că ai și început să fii răutăcioasă.

Bao-yu a întins mîinile cu gînd s-o prindă.

-- Bunule frățior, n-am să mai spun ! s-a rugat Dai-yu.

— Bine ! a răspuns el. Numai lasă-mă să n-ai adulmec mîneca ta.

I-a prins mîinile. afundîndu-și fața în rochia ei.

— E timpul să pleci ! a zis dintr-odată Dai-yu, trăgîndu-și cu repeziciune mîinile.

— Și eu aș vrea, dar nu pot, i-a răspuns el. Să mai rămînem puțin întinși.

Și s-a culcat.

Dai-yu s-a lungit alături, acoperindu-și fața cu batișta. Bao-yu a povestit una după alta mai multe istorii născocite, fără ca ea să asculte ceva. Apoi a întrebat-o câți ani avea când a venit în Capitală, ce locuri pitorești a văzut în timpul călătoriei, ce monumente vechi sînt în Yangzhou, ce obiceiuri au cei din partea locului. Dai-yu nu răspundea. Bao-yu s-a gîndit înfricoșat: „dac-a adormit, înseamnă că e bolnavă; a țipat tare:

— A, ia, am auzit că în Yangzhou circulă o poveste miraculoasă. Tu o știi?

Tonul grav al lui Bao-yu și căutătura severă de pe fața lui au înșelat-o. Crezînd că Bao-yu se pregătește să-i povestească ceva serios, a întrebat:

— Care poveste?

Auzînd-o vorbind, Bao-yu și-a înăbușit rîsul și a început să născopească.

— În Yangzhou se află muntele Dai, iar în munte o peșteră denumită Lin.

— Nu minți! a rîs Dai-yu. N-am auzit în viața mea de muntele ăsta!

— Sub cer sînt atîtea ape și atîția munți, cum ai putea să-i știi tu chiar pe toți? a contrazis-o Bao-yu. Așteaptă, pînă voi sfîrși de povestit.

— Te ascult! a fluturat mîna Dai-yu.

Bao-yu a început iar să născopească:

— În peștera Lin trăiau niște șobolani. Odată, în ziua a șaptea a ultimei luni a anului, împăratul șobolanilor s-a suit pe tron și a ținut un discurs: „Mîine sîntem în opt¹, a zis el, și toți oamenii prepară orez pentru sărbătoare. În peșteră nu mai avem poame și trebuie să profităm de ocazie ca să mergem să căutăm”. Cu aceste cuvinte împăratul șobolanilor și-a smuls să-

---

¹ Data de opt a lunii decembrie, cînd se sărbătorește încheierea lucrărilor anului ce-a trecut. În această zi are loc ceremonia pentru spălarea păcatelor unui an întreg.

geata puterii¹ și a trimis un șobolan destoinic în recunoaștere. Curînd șobolanul s-a întors și a raportat: „Am cercetat peste tot și am aflat că poamele cele mai multe și grăunțele sînt adunate în templul de la poalele muntelui”. Împăratul șobolanilor l-a întreat: „Cîte sorturi de poame și cîte de grăunțe se află acolo?” „Sînt pline hambarele de orez și de semințe, a răspuns el. În ceea ce privește poamele și legumele, sînt cinci categorii: curmale roșii, castane, alune de pămînt, alune de apă și cartofi dulci”. Împăratul șobolanilor s-a bucurat, a scos din nou săgeata puterii și a întreat: „Cine se duce să șterpească orez?” În aceeași clipă s-a prezentat unul dintre șobolani. „Cine merge să șterpească boabe?” a întreat iar împăratul, trăgînd încă o săgeată a puterii. Un alt șobolan a fost gata să se ducă. Mai departe au primit ordine și ceilalți. Mai rămăseseră de adus cartofii dulci. Împăratul șobolanilor a mai smuls o săgeată a puterii și a întreat: „Cine merge să fure cartofi dulci?” Toți au văzut cum a alergat în fața împăratului un șobolan mic și jigărit, care a spus: „Mă duc eu”.

Temîndu-se că nu-i destul de descurcăreț, că-i fricos și neputincios, împăratul și ceilalți șobolani n-au vrut să-l trimită. Dar șobolanul a zis: „Chiar dacă sînt mic și pricăjit, în schimb am darul de a vrăji, limbă ascuțită și agerime destulă. Pot să fur mai mult decît oricare altul”. „Oare să fii mai priceput ca alții?” au întreat cu nedumerire toți șobolanii. „Eu nu voi fura ca ei”, le-a explicat bietul șobolan. Mă voi scutura și de îndată mă voi preface într-un cartof dulce rostogolindu-mă în grămada de cartofi, ca oamenii să nu mă bage în seamă. Apoi încet-încet voi împinge cartofii pînă ce se va termina grămada. Oare nu-i mai grozav ca atunci cînd furi din răspuțeri?” Ascultînd, șobolanii

---

¹ Săgeată ce se înmîna comandanților de oști drept semn al puterii.

au spus: „Toate-s bune, numai că nu știm cum te vei prefăce tu în cartof? Arată-ne acum, să vedem și noi”.

Șobolanul cu pricina a râs: „Foarte simplu, priviți!” El s-a dat peste cap și a luat chipul unei fermecătoare și micuțe domnișoare.

Șobolanii au început să sușotească: „Nu, nu-i bine! Ai spus că te prefaci în cartof dulce!”

Șobolanul s-a dat din nou peste cap și a luat chipul său adevărat. „Se vede că sînteți nepricepuți. Ați auzit numai de „cartoful dulce”, dar nu vă taie capul că „piatra aromată”¹ este fiica domnului Lin, cel ce strînge impozitele pe sare!”

Auzind aceste cuvînt-e Dai-yu s-a întors și s-a ridicat.

— Ah, o să-ți arăt eu ție, guralivule! a exclamat ea. Bănuiam eu că ai să rîzi de mine!

Dai-yu s-a îmbufnat și Bao-yu a trebuit să-i ceară iertare.

— Scumpă surioară, iartă-mă! N-am să mai fac! Balsamul fermecat pe care-l împrăștiie făptura ta mi-a amintit această veche legendă.

— Ai vrut să rîzi de mine, iar acum vrei să spui că asta-i o veche legendă! s-a revoltat Dai-yu.

Nici n-a sfîrșit vorba, că în prag s-a ivit Bao-chai, rîzînd:

— Cine povestește aici legende vechi?

— Ghicește singură! a răspuns Dai-yu. Cine altul ar putea? Vrea să ridă de mine și născocoște legende vechi!

— A! cum se poate! a exclamat Bao-chai. Nu mă miră deloc că are capul plin cu legende! Păcat numai că, la nevoie, ele îi zboară din minte! De pildă, alaltă-

---

¹ *Piatră aromată*, joc de cuvinte. „Piatra aromată” și „cartoful aromat” se pronunță la fel în limba chineză „Xiang Yu”. În cazul de față se face aluzie la Dai-yu, al cărei nume conține cuvîntul „yu”, piatră.

ieri trebuia să-și amintească poezia *Foaie de banan*, atît de cunoscută de oricine. El, însă, nu și-a putut aminti. Și așa, el era lac de apă, în vreme ce toți ceilalți dîrdîiau de frig. Înseamnă că acum, din nou, i-a revenit memoria.

— Amida Buda! a invocat Dai-yu. Mulțumesc surioară! Întotdeauna ai știut să-l pui la punct. Și vorbele tale nu-și greșesc ținta!

Pe neașteptate, în odaia lui Bao-yu s-au auzit zgomote. De vreți să știți ce s-a întîmplat, citiți mai departe.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

*În care se povestește cum Wang Xi-feng l-a muștrat
pe răutăciosul Jia Huan și cum Lin Dai-yu a râs de
guraliva Xiang-yun.*

În vreme ce în odaia lui Dai-yu, Bao-yu istorisea povestea cu șobolanii isteți, a intrat pe neașteptate Bao-chai, care nu uitase că Bao-yu, la sărbătoarea lampionilor, n-a fost chip să-și aducă aminte cuvintele „ceară verde” din acel vers. Între el și fete a început o discuție veselă. Bao-yu se temea că dacă Dai-yu doarme ziua, noaptea nu se va simți bine; dar din fericire se ivise Bao-chai. Au glumit și au râs, somnul o părăsi pe Dai-yu, de parcă ar fi fost luat cu mîna. Bao-yu se liniștise în privința aceasta.

Deodată s-au auzit zgomote în odaia lui Bao-yu și toți trei au ciulit urechile.

— Doica se ceartă cu Xi Ren, a spus Dai-yu rîzînd. Xi Ren se poartă îngăduitor cu ea, dar mama Li tot se supără și de fiecare dată ține s-o povățuiască. Se vede că bătrîna nu-i în toate mințile!

Bao-yu voi să alerge într-acolo, dar Bao-chai îl reținu.

— Nu te pune rău cu doica. Las-o-n pace! E-atît de bătrîna și pe deasupra și-a ieșit din fire!

— Știam eu de mult! a zis Bao-yu și părăsi încăperea.

Mama Li se afla în odaia lui și, sprijinită de baston, o certa pe Xi Ren..

— Ești o nerușinată! Am făcut om din tine! Iar acum, când vin la tine, te ții mare, stai tolănită pe *kan* și nu-mi dai nici o atenție! Nu te gîndești decît cum să-l ademenești pe Bao-yu și să-l faci să asculte de tine, iar pe mine să nu mă ia în seamă! Dar nu ești altceva decît o slugă cumpărată pe cîtiva *liang* de argint! Cum îndrăznești să te obrăznicești așa? Ar trebui să fii izgonită de aici ori să fii dată după cine știe ce netrebnic, să vedem atunci dacă mai poți prinde oamenii în mrejele tale, ca duhurile rele!

La început Xi Ren crezuse că mama Li se supărase pentru că o găsisese întinsă și nu se ridicase la venirea ei, așa că s-a grăbit să-i vorbească:

— Sînt bolnavă, toată transpir! Sînt amețită și nici n-am băgat de seamă cînd ai intrat.

Dar cînd a auzit celelalte vorbe, Xi Ren și-a pierdut cumpătul și, simțindu-se jignită, nu și-a putut înăbuși plînsul.

Deși auzise aproape totul, Bao-yu nu știa ce să facă. Pînă la urmă s-a hotărît să-i ia apărarea lui Xi Ren și-i spuse mamei Li că era bolnavă.

— Dacă nu crezi, a adăugat el, întreabă-le pe celelalte fete!

— Tu n-ai ochi decît pentru vulpea asta, iar eu nu mai sînt nimic! s-a repezit mama Li la Bao-yu. Unde mă trimiți să întreb? Cine nu închide ochii la ceea ce faci tu și cine nu-i dă ascultare lui Xi Ren? Știu eu prea bine toate astea! Te dau eu pe mîna bunicii și mamei tale, și le spun eu ce se petrece aici! Te-am crescut la pieptul meu și acum, cînd te-ai făcut mare, nici chiar o ceașcă de lapte nu mi se cuvine? Lași pe toate să mă batjocorească? Vrei să mă alungi?

Mama Li a izbucnit în plîns. Între timp au venit Dai-yu și Bao-chai, care au încercat s-o înduplece.

— Mătușică, fii îngăduitoare cu ei !

Văzîndu-le, mama Li s-a plîns c-a fost adînc jig-nită, nepierzînd din vedere să le spună cum, cîndva, pentru o ceașcă de ceai a fost izgonită de Qiang Xue și cum în ajun băuse ea laptele îndulcit. În timpul acesta Feng Jie se afla în odăile de sus, unde făcea socoteala veniturilor și cheltuielilor. Auzind zgomot, și-a dat seama că din nou mama Li trebuie să aibă vreo nemulțumire ; pierduse mult la jocul de cărți și, neavînd pe cine-și vărsa focul, se luase la harță cu slujitoarele lui Bao-yu.

Feng Jie pătrunse înăuntru, o prinse pe mama Li de mîină și îi spuse :

— Nu fi supărată, mătușică ! Doamna bătrînă este încă obosită după marile sărbători. Ești în vîrstă și n-ar trebui să te cerți cu fetele, cînd mai curînd s-ar cădea să le îndrumi. Oare nu-nțelegeai că larma voastră poate mînia pe stăpînă ? Spune-mi cine te-a supărat, c-am să-l învăț eu minte. Și acum, haide cu mine ; te voi ospăta cu friptură de fazan și vom bea o cupă de vin împreună.

A luat-o de mîină și din mers îi porunci lui Ping Er :

— Ia-i bastonul și dă-i o batistă să-și șteargă lacrimile.

Mama Li o urmă pe Feng Jie de parcă n-atingea pămîntul cu picioarele.

— Ce-mi trebuie viața asta bătrînă ! Mi-am ieșit din fire călcînd legile buneicuvîințe și iscînd cearta ; mai bine să mă facă neobrăzată decît să fiu eu țapul ispășitor al acestor fetișcane.

Bao-chai și Dai-yu, încîntate de intervenția lui Feng Jie, băteau din palme :

— Să-i mulțumim că a trecut ca vîntul și a luat-o de-aici pe bătrînă !

Bao-yu a clătinat din cap :

— Nu pot să pricep de ce-i acoperă de ocară pe cei slabi ! Care-o fi supărat-o și a dat vina pe Xi Ren ?

Qing Wen, care se afla acolo, a zis :

— Nici vorbă să ne fi ieșit din minți ! Ce-avem noi cu ea ? Dacă într-adevăr a supărat-o careva, să spună singură acest lucru. N-are rost să fie învinuite și altele.

Xi Ren, cu lacrimi în ochi, i-a spus lui Bao-yu :

— Bătrîna ta doică s-a mîniat din cauza mea, iar tu te-ai apucat să dai vina pe altcineva. Nu-i oare de ajuns ce-am făcut eu ? De ce să-i amesteci și pe alții în treaba asta ?

Văzînd că și așa se simțea destul de rău și încă se mai tulbura, Bao-yu s-a stăpînit și a rugat-o pe Xi Ren să se odihnească și să stea în pat. Iar cînd a observat cum dogorea de tare, a renunțat să mai plece și a rămas s-o vegheze.

S-a lungit alături de ea zicînd :

— Îngrijește-te și nu te mai gîndi la ce-a fost !

— Dacă mi-aș fi făcut sînge rău pentru orice nimic — a rîs rece Xi Ren — aș fi putut să rămîn în casa voastră măcar o clipă ? Cum să trăiești aici, unde zilnic se iscă certuri ? Dacă tu îmi iei apărarea față de alții, ei nu uită și, de se-ntîmplă să fiu vinovată vreodată de ceva, încep să mă vorbească. La ce bun toate astea ?

Din ochii ei picurau lacrimi. Temîndu-se ca nu cumva să-l tulbure pe Bao-yu, s-a străduit la rîndu-i să se stăpînească. Curînd servitoarea i-a adus o a doua infuzie¹. Cum Xi Ren de-abia transpirase, Bao-yu nu i-a îngăduit să se ridice și i-a dat el însuși leacurile. Apoi a poruncit să i se pună așternutul pe *kan*.

Xi Ren i-a spus :

---

¹ În medicina chineză tradițională se folosea următoarea metodă de preparare a leacurilor : mai întîi, buruienile de leac se puneau într-un vas și peste ele se turna apă clocotită. După ce totul se limpezea, se turna infuzia, obținîndu-se astfel doctoria denumită „prima infuzie“. Ierburile folosite o dată se păstrau pentru cea de a „doua infuzie“, care se prepară la fel, și care se socotea mult mai eficace.

— Nu știu dacă ți-e foame sau nu. Dar oricum, mergi la bunica ta și mai stai împreună, distrează-te cu domnișoarele și vino după aceea. Aș vrea să rămîn singură.

Bao-yu a văzut cum și-a scos agrafele din păr și inecele de pe degete și s-a întins. S-a ridicat și s-a dus la Jia Mu. După masă, Jia Mu s-a arătat dornică să joace zaruri cu doicile și slujitoarele vîrstnice, iar Bao-yu, amintindu-și de Xi Ren, s-a întors în odaia ei.

A găsit-o cufundată într-un somn adînc. Ar fi vrut să se culce și el, dar și-a dat seama că e prea devreme.

Qing Wen, Qi Xia, Qin Wen și Bi Hen vrînd să petreacă, s-au dus la Yuan Yang și Hu Bo. Rămăsese acolo doar She Yue. Văzînd că n-avea încotro, a aruncat zarurile. Bao-yu a întrebat-o rîzînd :

— De ce n-ai plecat și tu cu ele ?

— N-am bani, a răspuns fata.

— Sub pat e o grămadă de bani, a contrazis-o Bao-yu ; sau nu-s destui ca să-i pierzi la joc ?

— Toate-au plecat să petreacă și cine-ar mai vedea de casă ? a întrebat She Yue. Xi Ren este bolnavă, iar în casă ard lămpile, sînt aprinse sobele. Bătrînele și-așa-s neputincioase și trebuie să se odihnească. Chiar și fetele-s ostenite și simt nevoia de puțină destindere. Iată pentru ce am rămas.

Bao-yu și-a dat seama că în fața sa stătea o altă Xi Ren și, foarte încîntat, a zis :

— Poți pleca, stau eu aici !

— Cu atît mai mult nu pot pleca, a obiectat She Yue. Ce poate fi rău dacă stăm și vorbim împreună ?

— Despre ce ? a întrebat-o Bao-yu. Ce rost ar avea ? Apoi, după o clipă : tot n-am ce face, hai să te pieptăn !

— Hai, a primit She Yue.

Fata și-a adus caseta cu obiectele pentru toaletă, oglinda, și-a scos agrafele, lăsînd să-i curgă părul. Bao-yu a început s-o pieptene. Dar abia a dat de două-

trei ori cu pieptenul, că în prag s-a și ivit gîfîind Qing Wen, care alergase după bani. Văzîndu-i pe She Yue și Bao-yu împreună, a zis :

— O ! Nici n-ați apucat să schimbați paharele și-ați și ajuns la pîr !¹

— Vino, te voi pieptăna și pe tine ! a zis Bao-yu, rîzînd.

— Eu n-am un asemenea noroc ! a protestat nu fără ironie Qing Wen.

Și-a luat banii și a ieșit din casă.

She Yue stătea în fața oglinzii, Bao-yu în spatele ei și, privindu-se în oglindă, au rîs :

— E cea mai guralivă din casa asta, a observat Bao-yu. She Yue i-a făcut lui Bao-yu semn în oglindă să tacă. În clipa aceea perdeaua de la ușă s-a dat în lături și Qing Wen a intrat :

— Cum sînt guralivă ? a întrebat ea. Spune-mi-o să știu și eu !

— Vezi-ți de drum ! a rîs She Yue. Nu fi cicălitoare !

— Apără-l ! a zîmbit Qing Wen. Nu mă prostiți voi pe mine ! Credeți că nu-nțeleg nimic ? Numai să isprăvesc jocul și ne socotim noi !

Zicînd acestea a părăsit încăperea. După ce a pieptănat-o pe She Yue, Bao-yu i-a cerut să-i facă patul, nevoind s-o trezească pe Xi Ren.

În noaptea aceea nu s-a mai întîmplat nimic demn de luat în seamă.

A doua zi, Xi Ren, care peste noapte transpirase bine, se simțea mai în puteri și a mîncat puțin orez fierbinte. Numai așa Bao-yu s-a mai liniștit și după masă a mers s-o viziteze pe mătușa Xue.

---

¹ În China veche era obiceiul ca în timpul ceremoniei căsătoriei mirele și mireasa să-și schimbe paharele cu vin, după care mirele își pieptăna mireasa, arătîndu-i cum avea să-și poarte părul după ce va deveni nevastă.

Era prin ianuarie. Școlile particulare erau în vacanță, femeile nu se mai ocupau cu brodatul, așa că toți aveau timp cât poșteau. Jia Huan avea chef de distracție. Ieșind din casă, le-a văzut pe Bao-chai, Xiang Ling și Ying Er jucând cărți și a intrat și el în joc.

Bao-chai se purta cu Jia Huan ca și cu Bao-yu. Acum, când dorea să joace și el, i-a cedat locul. Fiecare a mizat zece monede. În prima partidă Jia Huan a fost mulțumit de rezultat. După aceea însă, câteva jocuri la rînd, s-a tot întristat. În ultima partidă trebuia să înceapă el jocul. Dacă ar fi vrut doar trei, ar fi pierdut. A luat zarurile și le-a aruncat cu îndrjire pe masă. Unul zăcea undeva și pe el se zăreau două puncte; celălalt se rostogolise tocmai într-o margine.

— Un punct! Unul! a țipat Ying Er bătînd din palme.

Jia Huan a holbat ochii și a strigat:

— Șase! Șapte! Opt!

Zarul, pe neașteptate, s-a mai rostogolit o dată arătînd deasupra unu. Jia Huan a înhățat repede zarul și a întins mîna după bani spunînd că au fost patru puncte.

— Am văzut cu ochii mei că a fost unul singur, s-a opus Ying Er.

Observînd că Jia Huan se supăraseră, Bao-chai i-a făcut lui Ying Er semn să tacă:

— Ești mare și necuviincioasă! Crezi că stăpînul te poate trișa? Lasă banii!

Ying Er s-a simțit jignită, dar nu se cădea s-o înfrunte pe domnișoara și, neavînd încotro, a lăsat banii.

— Așa stăpîn să rîvnească la cîțiva gologani pe care și eu i-aș disprețui! a bolborosit ea. Nu demult am jucat împreună cu stăpînul Bao-yu, dar nu s-a supărat cînd a pierdut. Iar banii care i-au mai rămas i-a împărțit fetelor rîzînd.

— Eu sînt ca Bao-yu? a zis Jia Huan plîngînd. Voi toate vă temeți de el și vă siliți să-i intrați în voie. Pe mine însă mă disprețuiți că nu-s fiul stăpînei.

— Frăţioare, nu vorbi aşa, a început să-l mîngîie Bao-chai. Cine rîde de tine ?

În clipa aceea a intrat Bao-yu, care a întrebat mirat :

— Ce se petrece aici ?

Jia Huan n-a mai avut curajul să scoată o vorbă. Bao-chai cunoştea bine obiceiul familiei Jia, unde cei mici aveau frica celor mari, dar nu ştia că lui Bao-yu îi displăcea acest obicei.

„Toţi au părinţi care se ocupă de creşterea copiilor, se gîndea Bao-yu. De ce să mă amestec ? Asta nu-mi poate aduce decît neplăceri. Pe deasupra eu aparţin direct neamului, în vreme ce el este fiul favoritei. Dacă m-aş purta cu el la fel cum mă port cu ceilalţi, oamenii m-ar birfi şi nici n-aş putea să-i ţin în frîu.

I-au mai trecut prin cap şi alte gînduri ciudate. Bănuîţi care anume ? Fusesse crescut de mic în mijlocul fetelor, avînd ca surori pe Yuan-chun şi Tan-chun, verişoare pe Ying-chun şi Xi-chun, rude apropiate pe Shi Xiang-yun, Lin Dai-yu şi Xue Bao-chai ; bărbaţii erau nişte făpturi murdare, ale căror destine, în ochii săi, erau absolut lipsite de interes. Şi numai conducîndu-se după preceptele înţelepţilor iluștri, nu îndrăznea să nesocotească legea legăturii cu părinţii, unchii şi fraţii. Dar cum pe sine nu se socotea printre bărbaţi, nici nu-i trecea prin minte că ar putea să servească drept exemplu pentru cei mai mici. Iată de ce Jia Huan şi verii mai mici nu se prea temeau de el, dar pentru că nu voia s-o nemulţumească pe Jia Mu, se sileau să i se supună.

Şi iată că acum Bao-chai se speriască că Bao-yu avea să-l certe pe Jia Huan şi s-a grăbit să-l ocrotească.

— Se poate să plîngi într-o zi ca asta ? s-a arătat indignat Bao-yu. Dacă nu-ţi convine aici, caută-ţi alt loc de joacă. Cînd nu-ţi place un lucru, alege altul mai bun, aruncă-l pe acesta şi preferă-l pe acela. Sau ţi-nchipui că totul va fi pe placul tău, dacă te-ai smiorcăit ?

Ai venit să te distrezi și uite ce-a ieșit ! Mai bine te-ai duce !

Jia Huan a trebuit să se îndepărteze.

Mama sa, favorita Zhao, văzîndu-și fiul, l-a întrebat :

— Cine te-a supărat ?

— M-am jucat cu surioara Bao-chai, s-a văitat el, și Ying Er m-a jignit luîndu-mi banii. Apoi a venit fraatele Bao-yu și m-a izgonit.

— Cine te-a poftit să joci cu ei ? și-a ocărit ea fiul. Făptură neobrăzată ce ești ! N-ai putut să-ți cauți alt loc de joc ? Pentru ce te-ai vîrît între ei ?

Feng Jie tocmai trecea prin dreptul ferestrei. Auzindu-i, s-a apropiat de fereastră să-i întrebe :

— Ce s-a întîmplat chiar acum, de Anul Nou ? Dacă micuțul a făcut vreo poznă, învață-l, nu-i nevoie să-l ocărăști atîta ! Are tată și pe stăpîna care să-l supravegheze ; și chiar dacă strică ceva, are cine să-l pedepsească. El este fiul stăpînului nostru și are cine-l îndruma, nu-i treaba ta să te-amesteci ! Frăţioare Jia Huan, vino numaidecît să ne jucăm împreună !

Jia Huan se temuse întotdeauna mai mult de Feng Jie decît de doamna Wang, de aceea, cum l-a strigat, el a și ieșit din casă. Favorita Zhao n-a îndrăznit să-i întoarcă vorba lui Feng Jie.

— Și tu ești un papă-lapte ! l-a luat în primire Feng Jie. Ți-am spus mereu : mănîncă, bea, joacă-te cu surorile, frații și mătușile care vrei. Dar în loc să mă ascuți, ții seama de vorbele celor care te-nvață să minți și să faci prostii. În loc să te porți demn, cum se cuvine unui stăpîn, tu te porți ca o slugă și-i mai și învinuiești pe alții că nu-s cuviincioși cu tine. Ai pierdut cîteva monede și te-ai oțărît atît de tare. Cît ai pierdut ?

— O sută sau două, a răspuns Jia Huan.

— Va să zică așa! s-a năpustit din nou asupra sa Feng Jie. Și mai ai pretenția să te socotești stăpîn! Ai pierdut o sută, două de monezi și te porți fără demnitate!

Apoi și-a întors capul și a poruncit:

— Ying Er, adu un șirag de monezi! Colo în cameră, domnișoarele joacă zaruri, du-l pe Jia Huan la ele. După aceea s-a adresat din nou lui Jia Huan, adăugînd: bagă de seamă, dacă te vei mai purta așa, voi fi prima care te voi znopi în bătaie și te voi da și pe mîna învățătorului să-ți tăbăcească pielea. Fratele tău mai mare are pică pe tine și dacă nu ți-aș fi luat apărarea, te-ar fi făcut una cu pămîntul. Acum pleacă! i-a strigat ea.

Jia Huan a ascultat cuviincios, a luat banii de la Ying Er și s-a dus să joace împreună cu Ying-chun și celelalte fete.

În timp ce Bao-yu glumea și rîdea cu Bao-chai, a intrat pe neașteptate o fată din casă care i-a înștiințat:

— A venit domnișoara Shi Xiang-yun.

Bao-yu s-a ridicat să-i iasă numaidecît în întîmpinare, dar Bao-chai l-a reținut zîmbind:

— Ai răbdare, te voi însoți!

Și au plecat spre locuința lui Jia Mu, unde se afla Shi Xiang-yun. Cînd i-a văzut intrînd, s-a ridicat și i-a întrebat de sănătate, salutîndu-se după ceremonial.

— De unde-ai apărut? l-a întrebat pe Bao-yu Dai-yu, care se găsea și ea la bătrîna doamnă.

— De la sora Bao-chai, a răspuns el.

— Așa am zis și eu; dacă nu te legăm, tot timpul ți-l petreci la ea! a spus Dai-yu rîzînd cu răceală.

— După tine-ar însemna să mă distrez numai cu tine și să te-amuz doar pe tine! Dacă merg uneori la ea, te și arăți nemulțumită.

— Asta mai lipsea! a exclamat Dai-yu. La urma urmei, ce mă interesează unde mergi tu? Și, dealtfel, nici nu ți-am cerut să mă amuzi, chiar poți să nu-mi dai nici un fel de atenție.

Și a fugit supărată în odaia ei. Bao-yu a alergat și a înlebat-o:

— De ce te superi din nou așa din senin? Să zicem că eu am spus ceva ce nu trebuia; tu oricum ai putea să rămii și să discuți cu ceilalți.

— Nu mă învăța tu cum să mă port! și-a ieșit din fire Dai-yu.

— Nici nu mă gândesc, a zis Bao-yu, numai că stările acestea dăunează și mai mult sănătății tale.

— Chiar dacă dăunează, chiar dacă mor, ce amestec ai tu în toate acestea? a țipat Dai-yu.

— De ce vorbești așa? a muștrat-o el. E cu puțință să pomenești de moarte într-o sărbătoare cum este Anul Nou?

— Într-adins am să pomenesc! N-ar fi rău de-aș muri și acum. Iar tu, dacă te temi de moarte, n-ai decît să trăiești o sută de ani!

— Dacă vei fi veșnic învrăjbită cu mine, cum m-aș mai teme de moarte? Mai bine să mor și eu.

— Într-adevăr! s-a grăbit să întărească Dai-yu. Decît o vrajbă veșnică, mai bine o moarte grabnică.

— Aș zice să mor mai bine eu, a mai adăugat Bao-yu; asta n-ar mai avea nici o legătură cu alții.

Între timp a apărut Bao-chai să-l ia pe Bao-yu.

— Vino mai iute, te așteaptă sora Shi Xiang-yun. Și l-a luat cu ea.

Dai-yu s-a infuriat, s-a zbuciumat și mai tare și întorcîndu-se către fereastră, a plîns. Bao-yu n-a stat decît atît timp cît a băut două cești de ceai și s-a înapoiat la ea. Văzîndu-l, Dai-yu a izbucnit în plîns zgomotos. Descumpănit, Bao-yu s-a gîndit s-o aline cu vorbe mîngîietoare, dar nici n-a apucat să deschidă

gura, că Dai-yu, spre mirarea lui, a și început să vorbească.

— La ce bun te-ai întors? Viața și moartea rămîn în seama mea. Văd că ai cu cine petrece și fără mine! Ea-i și mai citită ca mine, știe să facă și versuri și de vorbit, vorbește mai frumos. Ea te poate ademeni oriunde fără ca să te superi! La ce te-ai întors?

Bao-yu s-a apropiat de ea și i-a spus șoptit:

— Ești o fată alit de deșteaptă, oare nu pricepi că „rudele apropiate nu trebuie să te îndepărteze de celelalte rude, prietenii mai noi nu trebuie să-i înlocuiască pe cei vechi”? Oi fi eu prost, dar înțeleg acest adevăr. Noi doi sîntem rude apropiate, veri buni de tată și mamă, pe cînd Bao-chai îmi este doar verișoară din partea mamei. Dacă ar fi să vorbim de gradul de rudenie, ea, în comparație cu tine, îmi este rudă mult mai îndepărtată. În afară de aceasta, tu ai venit aici mult înaintea ei, noi doi am mîncat la aceeași masă, deseori am dormit în același pat și ne-am petrecut tot timpul împreună. Ea abia a apărut la noi. Ar fi cu puțință să te înlocuiesc cu ea?

— Înseamnă că eu te depărtez de ea? a întrebat indignată Dai-yu. Drept cine mă iei? Eu nu fac decît ceea ce-mi spune inima!

— Dar și eu am inimă! a întrerupt-o Bao-yu. Pentru tine nu înseamnă nimic?

Dai-yu a plecat capul și numai după o tăcere îndelungată, a spus:

— Te superi mereu cînd ceva nu-ți este pe plac, dar nu vezi cîte neplăceri provoci altora. Iată doar un fapt: astăzi s-a lăsat ger. De ce ți-ai lepădat pelerina?

— Am avut-o! a zîmbit Bao-yu. Dar cînd am observat cum îmi vorbești, m-am înfuriat și am aruncat-o.

— Dacă vei răci iar o să avem de furcă, a zis Dai-yu oftînd.

În clipa aceea a intrat Xiang-yun :

— Scump frățior, surioară Lin, voi stați mereu împreună, iar eu de-abia am izbutit să vin să vă văd și nici nu vă uilați la mine.

— Oh, ce vorbe deșarte ! a râs Dai-yu. Nu poți să spui „vărule” și nu „scumpule” și iar „scumpule” ? Zici asta la fel de ușor cum ai spune la jocul de cărți „unu, doi, trei” !

— După ce te vei obișnui, și tu vei vorbi astfel ! a râs Bao-yu.

— Ea nu iartă pe nimeni ! a zîmbit Shi Xiang-yun. Pe toți se pricepe să-i împungă. Crede că-i mai grozavă ca toți și își îngăduie să rîdă de fiecare. Eu nu voi rosti decît numele unei singure persoane și, dacă va fi în stare să rîdă și de ea, ori s-o batjocorească, atunci o voi socoti într-adevăr isteată.

Dai-yu a întrebat-o despre cine era vorba.

— Dacă vei fi în stare să găsești vreun cusur surioarei Bao-chai, a spus Shi Xiang-yun, atunci te voi crede într-adevăr grozavă.

— Tocmai cu asta-mi băteam capul ! Mi-am zis eu că ea trebuie să fie, și s-a adevărit, a surîs ironic Dai-yu. De unde pînă unde am ajuns rivala ei ?

Bao-yu, nedîndu-i atenție, a schimbat vorba.

— Nicidecum n-am să pot sta alături de tine ! a urmat între timp Shi Xiang-yun. Am să mă rog doar pentru un singur lucru : ca surioara Lin să aibă parte de un bărbat flecar, de la care s-audă mereu : „oh, te iubesc”, „oh, te iubesc” ! Amida Buda ! Îmi închipui cît va fi de nostim !

Bao-yu a râs, în vreme ce, răsucindu-se, Shi Xiang-yun a ieșit din odaie fugind.

Dacă vreți să știți ce s-a petrecut mai departe, citiți capitolul următor.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

In care se povestește cum înțeleapta Xi Ren l-a dojenit pe Bao-yu folosindu-se de cuvinte duioase și cum isteța Ping Er l-a scăpat de ocară pe Jia Lian.

Rizînd, Shi Xiang-yun a părăsit odaia fugind, temîndu-se ca nu cumva Dai-yu s-o prindă.

— Atenție! Ai să cazi! a strigat în urma ei Bao-yu. Cum va putea oare să te-ajungă?

Cînd Dai-yu a sosit la ușă, Bao-yu, în prag, a desfăcut larg brațele și a reținut-o.

— Iart-o de data asta! a propus el.

— Pot să mor și n-o iert! a strigat Dai-yu îndepărîndu-i mîinile.

Observînd că Bao-yu baricadase ieșirea, Xiang-yun, încredințată că Dai-yu nu avea cum să scape, s-a oprit și i-a zis rizînd:

— Scumpă Dai-yu, iartă-mă!

Între timp, din spatele lui Xiang-yun se apropia rizînd Bao-chai:

— Din respect pentru Bao-yu, vă cer să nu vă mai sfădiți.

— Nu vreau! s-a împotrivit Dai-yu. V-ați vorbit cu toții să mă necăjiți!

— Cine te necăjește? — a întrebat împăciuitor Bao-yu. Crezi c-ar fi îndrăznit să-ți spună ceva, dacă mai întîi nu te-ai fi legat tu de ea?

În timp ce toți patru se ciondăneau, nevoind să cedeze unul în fața celuilalt, a apărut o servitoare care i-a chemat la masă. Numai astfel s-au împrăștiat.

În aceeași zi, pe la aprinsul lămpilor, doamna Wang, Li Wan, Feng Jie, Ying-chun și Xi-chun s-au adunat la Jia Mu. N-au flecărit prea mult și s-au dus la culcare. Xiang-yun a vrut să se odihnească la Dai-yu. Bao-yu le-a însoțit. Nu s-a întors în odaia sa decît pe la straja a treia, deși Xi Ren îi amintise în repetate rînduri că-i timpul de culcare.

Dimineața următoare, de-abia se luminase cînd Bao-yu a sărit din pat, și-a tras papucii și a alergat la Dai-yu. Servitoarele Zi Juan și Zui Lou nu se vedeau pe nicăieri. Fetele dormeau încă. Dai-yu era acoperită cu o cuvertură vătuită de culoarea caisei. Xiang-yun, învelită doar pe jumătate, avea părul negru răvășit peste pernă, iar brațele albe ca neaua îndoite ușor, cu brățări de aur, se odihneau deasupra plăpumii de mătase de culoarea rozelor.

— Nici în somn nu sînteți cuminți! a zis dojenitor Bao-yu. Răciți și-apoi vă văitați că vă dor umerii.

Spunînd acestea s-a apropiat de pat și a învelit-o cu grijă pe Xian-yun. În clipa aceea Dai-yu s-a trezit simțînd pe cineva înăuntru. „Desigur, Bao-yu!” s-a gîndit ea, întorcîndu-se.

— De ce-ai venit așa de dimineață? a întrebat

— De dimineață? s-a mirat Bao-yu. Scoală și te uită cît e ceasul!

— Mai întîi pleacă tu afară! a zis Dai-yu. Lasă-ne să ne sculăm!

Bao-yu a ieșit în vestibul. Dai-yu s-a ridicat, a trezit-o pe Xiang-yun și s-au îmbrăcat la repezeală. Atunci Bao-yu s-a întors și s-a așezat în fața mesei cu oglindă. Au intrat și Zi Juan cu Zui Lou să-și ajute stăpinele să se spele și să se pieptene.

După ce s-a spălat Xiang-yun, Zui Lou a vrut să arunce apa, dar Bao-yu a oprit-o :

— Așteaptă ! a zis el. Să mă spăl și eu, ca să nu mai pierd timpul întorcându-mă pînă la mine.

S-a aplecat asupra ligheanului și și-a dat pe față cu doi pumni de apă. Zi Juan i-a întins săpunul parfumat, dar el a refuzat :

— Nu-i nevoie ! E-atîta spumă aici !

Și-a mai dat cîțiva pumni de apă și-a cerut ștergarul.

— Tot vechea meteahnă ! a rîs Zui Lou.

Fără să-i dea vreo atenție, Bao-yu a cerut sare să-și spele dinții și să-și clătească gura. După aceea Bao-yu a observat că Xiang-yun se pieptănase. S-a apropiat de ea și a spus rîzînd :

— Surioară dragă, piap'ănă-mă și pe mine !

— Nu pot, i-a răspuns Xiang-yun.

— Scumpă surioară, dar cum puteai mai înainte ? a rîs Bao-yu.

— Am uitat ! Nu mai pot să pieptăn.

— Atunci împletește-mi cîteva codițe, a continuat cu insistență Bao-yu, altfel nu plec.

Xiang-yun, neavînd încotro, în cele din urmă l-a pieptănat. De obicei acasă Bao-yu nu purta pălărie. Părul scurt din jurul capului și-l împletea în codițe mici, pe care le aduna în creștet într-o singură coadă împletită gros și legată cu o panglică roșie. Această coadă era împodobită cu patru perle și terminată într-o panglică de aur. Împletindu-i cozile, Xiang-yun a spus :

— Mi-amintesc că aveai patru perle la fel, acum ai doar trei. A patra nu se mai aseamănă cu celelalte. Ce-ai făcut cu ea ?

— Am pierdut-o ! a răspuns Bao-yu.

— Te-ai dus undeva în afara castelului, ți-a căzut și a găsit-o careva, a spus Xiang-yun. Norocul lui !

În timp ce toți patru se ciondăneau, nevoind să cedeze unul în fața celuilalt, a apărut o servitoare care i-a chemat la masă. Numai astfel s-au împrăștiat.

În aceeași zi, pe la aprinsul lămpilor, doamna Wang, Li Wan, Feng Jie, Ying-chun și Xi-chun s-au adunat la Jia Mu. N-au flecărit prea mult și s-au dus la culcare. Xiang-yun a vrut să se odihnească la Dai-yu. Bao-yu le-a însoțit. Nu s-a întors în odaia sa decît pe la straja a treia, deși Xi Ren îi amintise în repetate rînduri că-i timpul de culcare.

Dimineața următoare, de-abia se luminase cînd Bao-yu a sărit din pat, și-a tras papucii și a alergat la Dai-yu. Servitoarele Zi Juan și Zui Lou nu se vedeau pe nicăieri. Fetele dormeau încă. Dai-yu era acoperită cu o cuvertură vătuită de culoarea caisei. Xiang-yun, învelită doar pe jumătate, avea părul negru răvășit peste pernă, iar brațele albe ca neaua îndoite ușor, cu brățări de aur, se odihneau deasupra plăpumii de mătase de culoarea rozelor.

— Nici în somn nu sînteți cumînți! a zis dojenitor Bao-yu. Răciți și-apoi vă văitați că vă dor umerii.

Spunînd acestea s-a apropiat de pat și a învelit-o cu grijă pe Xian-yun. În clipa aceea Dai-yu s-a trezit simțînd pe cineva înăuntru. „Desigur, Bao-yu!” s-a gîndit ea, întorcîndu-se.

— De ce-ai venit așa de dimineață? a întrebat

— De dimineață? s-a mirat Bao-yu. Scoală și te uită cît e ceasul!

— Mai întîi pleacă tu afară! a zis Dai-yu. Lasă-ne să ne sculăm!

Bao-yu a ieșit în vestibul. Dai-yu s-a ridicat, a trezit-o pe Xiang-yun și s-au îmbrăcat la repezeală. Atunci Bao-yu s-a întors și s-a așezat în fața mesei cu oglindă. Au intrat și Zi Juan cu Zui Lou să-și ajute stăpinele să se spele și să se pieptene.

După ce s-a spălat Xiang-yun, Zui Lou a vrut să arunce apa, dar Bao-yu a oprit-o :

— Așteaptă ! a zis el. Să mă spăl și eu, ca să nu mai pierd timpul întorcându-mă pînă la mine.

S-a aplecat asupra ligheanului și și-a dat pe față cu doi pumni de apă. Zi Juan i-a întins săpunul parfumat, dar el a refuzat :

— Nu-i nevoie ! E-atîta spumă aici !

Și-a mai dat cîțiva pumni de apă și-a cerut ștergarul.

— Tot vechea meteahnă ! a rîs Zui Lou.

Fără să-i dea vreo atenție, Bao-yu a cerut sare să-și spele dinții și să-și clătească gura. După aceea Bao-yu a observat că Xiang-yun se pieptănase. S-a apropiat de ea și a spus rîzînd :

— Surioară dragă, piap'ănă-mă și pe mine !

— Nu pot, i-a răspuns Xiang-yun.

— Scumpă surioară, dar cum puteai mai înainte ? a rîs Bao-yu.

— Am uitat ! Nu mai pot să pieptăn.

— Atunci împletește-mi cîteva codițe, a continuat cu insistență Bao-yu, altfel nu plec.

Xiang-yun, neavînd încotro, în cele din urmă l-a pieptănat. De obicei acasă Bao-yu nu purta pălărie. Părul scurt din jurul capului și-l împletea în codițe mici, pe care le aduna în creștet într-o singură coadă împletită gros și legată cu o panglică roșie. Această coadă era împodobită cu patru perle și terminată într-o panglică de aur. Împletindu-i cozile, Xiang-yun a spus :

— Mi-amintesc că aveai patru perle la fel, acum ai doar trei. A patra nu se mai aseamănă cu celelalte. Ce-ai făcut cu ea ?

— Am pierdut-o ! a răspuns Bao-yu.

— Te-ai dus undeva în afara castelului, ți-a căzut și a găsit-o careva, a spus Xiang-yun. Norocul lui !

— N-ai de ce te supăra! socotește-mă de acum încolo mută: n-o să-ți mai zic nimic. Ne-am înțeles?

— Ce-am mai făcut? s-a ridicat Bao-yu. Tot tu mă dojenești? De ce? Pentru ce adineauri n-ai vrut să-mi răspunzi? Când am intrat, nici n-ai binevoit să mă vezi; te-ai trântit supărată pe *kan*, fără să știu măcar ce ai. Și acum tot tu vorbești? Oare ai să mă învinuiești de ceva?

— Singur nu pricepi nimic? a exclamat Xi Ren. Mai aștepti să-ți spun eu?

În timp ce vorbeau Jia Mu a trimis să-l cheme pe Bao-yu la masă și acesta s-a dus la bunică-sa.

A mâncat în grabă un castron de orez și s-a-ntors numaidecît în camera lui. Xi Ren dormea pe canapeaua din vestibul, iar lîngă ea She Yue, fiindcă n-avea ce face, juca zaruri. Bao-yu știa prea bine că fetele erau unite între ele și de aceea nici nu s-a uitat la She Yue, a dat la o parte perdeaua de la ușă și a intrat în odaia sa. She Yue a venit după el, dar Bao-yu a respins-o.

— Nu cutez să vă stînjenesc! a zis el pe un ton zeflemitor.

She Yue a rîs, a ieșit și i-a trimis alte două servitoare.

Bao-yu s-a întins pe pat, a luat o carte și s-a cufundat în lectură. După un timp a dorit să bea un ceai. Ridicînd capul, a zărit în preajma sa două fete. Cea mai mare i s-a părut fermecătoare. O întrebă:

— Parcă ți-e numele format din cuvîntul Xiang?

— Mă cheamă Hui Xiang, a răspuns ea.

— Cine ți-a spus astfel?

— Înainte mă numeam Yun Xiang, a explicat fata, dar sora Xi Ren mi l-a schimbat.

---

¹ Xiang, în chinezește înseamnă „parfumat”. Hui Xiang, orhidee parfumată.

— Ar trebui să ți se spuie Hui Qi,¹ a zis Bao-yu și-ar fi destul de delicat. Dar Hui Xiang!... Cîte surori sînteți?

— Patru!

— A cîta ești între ele?

— A patra.

— De mîine să-ți zică toată lumea Si Er, a patra, a încheiat Bao-yu. N-are rost să nascociți Hui Xiang, Lan Qi.² Care dintre voi este în stare să se compare cu asemenea flori? Nu necinstiți asemenea nume melodioase!

Apoi a cerut să i se toarne ceai. Xi Ren și She Yue, care se aflau în vestibul, auzind discuția, și-au înăbușit rîsul. În ziua aceea Bao-yu n-a ieșit din casă. Indispus, ca să se destindă, a citit și a scris. N-a permis nici uneia dintre ele, în afară de Si Er, să pătrundă la el.

Si Er era o fată șireată, și observînd aceasta, a pus în joc toată dibăcia și inteligența ei ca să-i cîștige bunăvoința.

La cină Bao-yu a băut cîteva pahare cu vin și s-a binedispus. Dacă totul ar fi fost ca de obicei, ar fi glumit și-ar fi tăfăsuț cu Xi Ren și cu celelalte fete mai mari. Astăzi, însă, stătea singur lîngă lampa aprinsă, fără să scoată o vorbă, cu totul și cu totul nepăsător la ce se întîmpla în jurul său. Ar fi vrut să le strige, dar se temea de cicăleala lor. Ca să-și ia aere de stăpîn sever și să le bage puțin în sperieți, i se părea de asemenea din cale afară de crud. Astfel se hotărî să se lipsească de serviciile lor, arătîndu-le că se poate descurca și fără ele.

La gîndul acesta toată întristarea parcă i-a fost luată cu mîna și-n locul ei au apărut veselia și mulțumirea. I-a poruncit lui Si Er să curețe mukul luminării

---

¹ *Hui Qi*, miros urît.

² *Hui Xiang* și *Lan Qi*, „orhidee parfumată“.

și să-i înfierbînte ceaiul, iar el a luat *Canonul Nan Hua*¹ și s-a apucat să-l răsfoiască pînă ce-a dat de capitolul *Dezlegarea traistei* în care se spunea : „...de aceea s-a îndepărtat de oamenii despre care se vorbea că ar fi înțelepți și tobă de carte și-ar fi stăvilit marile tilhării ; a aruncat piatra și a distrus mărgăritarele de n-a mai fost cu puțință nici cel mai mic jaf. A ars hri-soavele și a sfărîmat pecețile, oamenii devenind astfel simpli și neprefăcuți ; a desființat măsurile și a distrus cîntarele, oamenii încetînd să se mai certe unii cu alți ; a anulat legile înțelepților de pe pămînt, oamenii putînd să vorbească pașnic între ei. A înlăturat cele șase sunete muzicale, a prefăcut în cenușă fluierale și țite-rele, a astupat urechile muzicanților, precum și pe-ale dregătorilor slugarnici, de-abia atunci oamenii pămîntului putînd să audă ca lumea ; a rupt desenele, a împrăștiat cele cinci culori de bază, a scos ochii oamenilor ageri, ca și lui Li Zhu² și de-abia atunci gloata pămîntului a putut să vadă cum trebuie ; a ars frînghiile dulgherilor, a aruncat compasurile și raportoarele, a rete-zat degetele maștrilor iscusiți, precum și lui Zhui³ și numai atunci oamenii pămîntului au putut să-și dez-văluie priceperea și îndemînarea”.

Citind pînă aici, Bao-yu, care se afla sub influența vinului, a fost cuprins de un sentiment de nemărginită bucurie. A luat penelul și a scris numaidecît :

„...Arde-o pe Xi Ren și izgonește-o pe She Yue și de-abia atunci locuitoarele iatacurilor vor avea puțință să-i povățuiască pe alții ; pocește frumusețea dumnezeiască a lui Bao-chai, aruncă-ncolo uluitoarea clarvi-

---

¹ *Canonul Nan Hua, Nan Hua Jing*, denumire a operelor filozofului antic Zhuang Zi, originar din Nan Hua.

² *Li Zhu* (Li Lou), se crede c-ar fi trăit în timpul domniei împăratului legendar Huang Di (mileniul al III-lea î.e.n.).

³ *Zhui*, numele unui meșter iscusit care a trăit pe timpul împăratului legendar Yao.

ziune a lui Dai-yu, nimicind simțămintele și speranța și de-abia atunci frumusețea și urîtenia vor ieși în lumină prin asemănare. Dacă toa'le cele din iatacuri ar fi în stare să povățuiască, nu s-ar mai cunoaște simțămîntul îndepărtării; dacă ar dispărea frumusețea zeiască, ar dispărea pentru totdeauna sentimentul iubirii; dacă s-ar lăsa la o parte uluitoarea clarviziune, ar dispărea priceperea și talentul. Bao-chai, Dai-yu, Xi Ren She Yue — toate își desfac lațurile și se ascund în vizuinele lor, înșeală și simt atracție pentru pierzanie ca și toți muritorii pămîntului”.

Bao-yu a aruncat penelul, s-a trîntit pe pat și a adormit numaidecît somn adînc, pînă dimineața. A doua zi, deschizînd ochii, Bao-yu a zărit-o pe Xi Ren, care dormea îmbrăcată deasupra plăpumii. Nici nu s-a mai gîndit la ce se întîmplase în ajun și a trezit-o zicînd:

— Dezbracă-te și treci în pat; așa poți să degeri.

Xi Ren observase demult că Bao-yu își petrecea ziua întreagă cu verișoarele sale, dar se ferise să-l sfătuiască deschis să fie mai cumpătat, fiindcă știa că e de prisos. Se lingusea pe lîngă el, prevenindu-l cu băgare de seamă, nădăjduind că se va îndrepta cu timpul. Dar Bao-yu nu se îndrepta și ea își pierduse orice speranță. Ajunsese pînă-ntr-acolo că-i pierise și somnul. Acum, descoperind o schimbare în purtarea lui, Xi Ren își închipui că Bao-yu se căiește și hotărî să pară că n-a băgat de seamă. Așa că nu-i răspunse, iar Bao-yu începu s-o dezbrace. Însă abia îi descheie halatul, că Xi Ren îl îmbrînci încheindu-și-l la loc. Bao-yu își luă mîinile de pe ea și o întrebă rîzînd:

— Spune, ce se petrece cu tine?

Xi Ren a tăcut. Bao-yu a mai repetat de cîteva ori întrebarea.

— Nimic, a murmurat ea privindu-l țintă. Dacă te-ai sculat, du-te la ele și spală-te, piaptănă-te! Dar mai repede, ca nu cumva să întîrzii!

— Unde ? a întrebat nedumerit Bao-yu.

— Ce mă-ntrebi ? Te privește ! a rîs Xi Ren. Mergi unde-ți place mai mult. Cu cît ne vom întîlni mai puțin, cu atît ne vom ciorovăi mai puțin și lumea va rîde mai puțin. Și dacă te vei plictisi și acolo, va veni aici Si Er ori Wu Er¹ și te va sluji cu plăcere. Noi sîntem doar „făpturi demne de dispreț, care necinstesc numele melodioase”.

— Încă n-ai uitat pînă azi lucrul acesta ?

— Voi ține minte și o sută de ani ! i-a răspuns Xi Ren. Nu-s ca tine, să-mi între ceva pe-o ureche și să-mi iasă pe cealaltă, să uit dimineața ce mi s-a spus seara !

Era atît de plăcută în minia ei, încît Bao-yu nu s-a putut stăpîni, a smuls de sub căpătii spelca bătută-n perle cu care-și prindea părul și a frînt-o în două.

— Dacă măcar o dată voi mai ieși din cuvîntul tău, să mă frîng precum agrafa asta ! a zis el grav.

Xi Ren a adunat spelca ruptă și a spus :

— De ce te-ai sculat cu noaptea-n cap ? Dacă vrei să mă ascuți ori nu, te privește, dar de ce trebuie să faci astfel ?

— Poți să-ți închipui cîtă durere simt în suflet ! a exclamat Bao-yu.

— Știi tu ce-i aceea durere ? a întrebat Xi Ren rîzînd. Ți se pare că eu nu simt ? Dar bine, hai să ne spălăm !

S-au sculat amîndoi și s-au apucat să-și facă toaleta de dimineață.

După ce Bao-yu și Xi Ren au ieșit din odaie, a intrat Dai-yu. Cum Bao-yu nu era înăuntru, ea s-a apropiat de masă și-a-nceput să răsfoiască la-ntîmplare cărțile. Cînd a deschis Zhuang Zi, a observat imediat pagina pe care cu o seară înainte făcuse Bao-yu însemnări. Neputîn-

---

¹ Wu Er, a cincea. Ironie la adresa lui Si Er, care era a patra între surori.

du-se stăpîni, a luat penelul și, pe jumătate mînioasă, pe jumătate amuzată, a scris următoarele versuri :

*Ci spune, cine a glumit
Cuvinte înșirînd fără de rost,
Scriind în Canonul Nan Hua
Lui Zhuang Zi i se-aduce prinos ?
Îmi vine să cred că voi doi
Nu vă cunoașteți de fel.
Cuvinte prostești înșirînd
Pe alții cu ele-i distrezi.*

După aceea Dai-yu a urcat s-o vadă pe Jia Mu și de acolo a mers la doamna Wang.

Între timp s-a îmbolnăvit copila lui Feng Jie. Toți ai casei au intrat în panică și au chemat medicul. Acesta a consultat-o și a spus :

— Să știți, doamnă, că fiica dumneavoastră este bolnavă de vărsat.

— Se va vindeca ? l-au întrebat doamna Wang și Feng Jie.

— E-o boală grea, a răspuns medicul, dar trece cu vremea, fără să lase urme. Întîi de toate sînt necesari viermi de mătase și coadă de porc.

Feng Jie s-a apucat numaidecît de lucru : a dereticat odăile să aducă jertfă zeiței vărsatului, a interzis alor casei să frigă și să prăjească și a făcut tot ce se cuvea în astfel de împrejurări. Ping Er a fost pusă să schimbe patul și rufele lui Jia Lian în odaia lui, unde avea să stea cît timp fetița zăcea. Fetelor le-au fost date cupoane de pînză roșie să-și facă din ele rochiile. Vestibulul a fost amenajat și-n el s-au instalat cei doi medici care îngrijeau fetița. Timp de douăsprezece zile nimeni n-a avut voie să pătrundă în casă.

Jia Lian a fost nevoit să se mute în odaia sa de lucru din cealaltă clădire. Feng Jie, Ping Er și doamna Wang aduceau zi de zi jertfe zeiței. Jia Lian se plictisea

sea trăind departe de Feng Jie. După aceea, cum dormise două nopți singur, nemaiputînd îndura, a hotărît să-și caute o femeie. În acel timp trăia în castelul Rongguo un lucrător bețiv, pe nume Duo Guan. Fiind slăbănog, fricos și om de nimic, toți l-au poreclit Duo prostul. Cu doi ani în urmă părinții îi găsiseră o nevestă, care împlinise de curînd douăzeci de ani. Fata avea farmec, dar era ușuratică și, cum se spune, „îi cam plăcea să rupă florile și să zgîndăre iarba”. Duo prostul trecea cu vederea nerușinările ei. Dacă avea vin, mîncare și bani, toate celelalte erau fleacuri. Ca urmare, cine a avea chef, din castelele Ningguo și Rongguo, profita de ea, și cum era din cale afară de atrăgătoare și de ușuratică, au poreclit-o Duduia tuturor. Și iată că Jia Lian și-a amintit acum de ea! Jia Lian dorise această femeie de cum o văzuse pentru întîia oară, dar evitase să se lege de ea, de frica nevesti-si și pentru că nu-i venea la-ndemînă să se încurce cu slugile. La rîndul ei, Duduia tuturor de asemenea îi purta simbetele lui Jia Lian, și nu aștepta decît prilejul să-și pună în aplicare gîndurile. Iar acum, cînd Jia Lian se mutase în odaia sa de lucru și nu avea ce face, Duduia tuturor a alergat de trei-patru ori la el.

Întăritat, Jia Lian era ca un șobolan flămînd. Nu-i rămăsese decît să vorbească unui servitor credincios și să-i făgăduiască acestuia bani ca să-i aranjeze întîlnirea. Acesta primi bucuros, mai ales că era vorba de bani. În plus, între el și această femeie dăinuiau relații vechi, așa că n-avea decît să-i șoptească o vorbă, ca totul să fie rezolvat.

În seara hotărîtă, pe la straja a doua, cînd bețivul Duo prostul s-a prăvălit pe *kan* și toți ai casei erau cufundați în somn, Jia Lian s-a furișat la întîlnire.

Văzînd femeia, s-a pierdut cu totul și fără a rosti nici un cuvînt măcar, s-a aruncat asupra ei. Femeia aceasta fusese înzestrată de natură cu o uimitoare însu-

șire : de-abia se atingea de ea un bărbat, că trupul i se istovea și devenea moale ; vorbele mieroase și mișcările dulci o făceau desăvârșită. În clipa aceea Jia Lian regreta doar faptul că nu putea să se piardă cu totul în ea.

Atunci ea i-a șoptit dinadins la ureche :

— Fiică-ta-i bolnavă, acasă se aduc jertfe zeiței ; puteai și tu să te stăpânești câteva zile. De ce-ți pîngărești trupul ? Pleacă de la mine !

Tremurînd, Jia Lian a răspuns cu voce sugrumată :

— Care zeiță ? Zeița mea ești tu !

Femeia s-a străduit să fie minunată, iar Jia Lian să-și dezvăluie toată bărbăția. După aceea au continuat să-și șoptească fără șir vorbe de dragoste, de nu le mai venea să se despartă. Astfel între ei s-au statornicit cele mai adînci legături. Cele douăsprezece zile s-au scurs ca o părere.

Fata se restabilea văzînd cu ochii. S-au adus jertfe cerului și străbunilor, s-au ars arome, s-au făcut jurămintele cuvenite, au fost primite felicitările și împărțite darurile. Jia Lian fu nevoit să revină în odaia sa. Întîlnindu-se cu Feng Jie, a și simțit, așa cum spune proverbul, că : „Femeia de-abia întîlnită nu se poate asemui cu cea știută“. La ce să mai povestim cît de duios au petrecut ei doi noaptea aceea ?

În dimineața următoare, cînd Feng Jie s-a dus la Jia Mu, Ping Er a rămas să schimbe patul lui Jia Lian. Fără să se aștepte, a dat sub pernă de o șuviță de păr negru. A înțeles numaidecît despre ce era vorba și, ascunzînd părul în mîneacă, a dat buzna în odaia unde se afla Jia Lian.

— Ce-nseamnă asta ? a întrebat ea arătîndu-i șuvița.

Încurcat, Jia Lian s-a repezit asupra-i vrînd să i-o smulgă, dar fata s-a dat înapoi către ușă. Jia Lian a prins-o și a trîntit-o pe kan.

— Cît de nerușinat ești ! a rîs Ping Er. Dinadins am ascuns-o, ca nimeni să nu bage de seamă, și-am venit

doar să-ți spun, iar tu te burzuluiești ! Așteaptă numai să mă plîng nevesti-ti !

Jia Lian a rîs și el și s-a scuzat :

— Nu se va mai întîmpla !

Nici n-a terminat să rostească aceste cuvinte, că s-a și auzit vocea lui Feng Jie.

Jia Lian știa că nu va reuși să intre în posesia șuviței de păr ; nu-i venea însă nici s-o piardă pe fată și neavînd încotro, s-a grăbit să-i șoptească :

— Draga mea, n-ai să-i spui !

Ping Er s-a ridicat de pe kan. În clipa aceea a intrat Feng Jie și i-a poruncit :

— Adu caseta cu modelele de broderii, îi trebuie stăpînei noastre.

Ping Er a încuviințat și s-a apucat s-o caute. Observîndu-l pe Jia Lian, Feng Jie a întrebat-o pe Ping Er :

— Ai adus toate lucrurile din cabinet ?

— Toate ! a răspuns ea.

— Nu s-a pierdut nimic ?

— Nu, nimic ! Am căutat cu băgare de seamă.

— Nici în plus n-ai găsit nimic ?

— Nu ! De unde putea să fie în plus ?

— Zilele-astea a fost mai greu de păstrat curățenia-n casă, a spus zîmbind Feng Jie. Nu-i de mirare ca prietenii să-și fi uitat vreun inel, vreo batistă...

Obrazul lui Jia Lian, care stătea ascuns după Feng Jie, a devenit dintr-o dată galben ca ceara. A privit-o deznădăjduit pe Ping Er. Ea s-a prefăcut că nu vede și s-a adresat zîmbind lui Feng Jie :

— Uimitor ! Și eu am gîndit ca și dumneavoastră, stăpîna ! Și mie mi-a venit în gînd că se poate întîmpla așa ceva, pentru care fapt am cotrobăit peste tot, dar fără vreun rezultat. Dacă nu mă credeți, puteți să căutați !

— Prostuțo ! a rîs Feng Jie. Și de-ar fi altfel, crezi că poate fi atît de neprevăzător Jia Lian ?

Spunînd acestea, Feng Jie a luat din brațele fetei caseta cu broderiile și a ieșit. Ping Er și-a dus degetul la obraz și a zis :

— Cum îmi răsplătești un asemenea serviciu ? Răspunde ! Jia Lian se însenină și, strîngînd-o în brațe, a exclamat :

— Ah, tu, scumpă, dragă mincinoasă !...

Înainte de a scoate șuvița de păr ascunsă în mîneacă, ea a adăugat :

— Soarta ta se află aici ! Dacă între noi doi toate vor merge bine, e pace, de nu, o arăt numaidecît.

— Pune-o bine ! În ruptul capului să n-o vadă ea ! a implorat-o Jia Lian.

Vorbind astfel, el a pîndit un moment de neatenție, s-a năpustit asupra fetei și i-a smuls șuvița. Rîzînd, i-a zis :

— Oricum, nu era potrivit să se afle la tine. Mai bine o păstrez eu, și cu asta încheiem toată povestea.

Și a strecurat părul în carîmbul cizmei.

— Nerușinatule ! a zis Ping Er strîngînd din dinți. „Treci apa și fărîmi podul după tine”. Așteaptă tu mult și bine să mai mint eu vreodată de dragul tău !

Văzînd-o atît de ispititoare în mînia ei, Jia Lian a cuprins-o din nou în brațe, involburat. Fata s-a smucit însă din strînsoarea lui și a zbughit-o pe ușă.

— Desfrînat ! a murmurat disprețuitor în urma ei Jia Lian. Mi-ațiți focul și-apoi fugi ?

— Cin'te pune să te-aprinzi ? a răspuns hohotînd din prag Ping Er. Ar fi mai bine să mă lași în pace, că dacă află nevastă-ta, nu mai scap din mîinile ei !

— N-ai frică ! a zis Jia Lian. Numai să mă supere cu ceva, că i-arăt eu acestei sticle de oțet,¹ cu cine are de-a face ! Află ea cine sînt ! Mă păzește ca pe hoți ! Ei să i se scurgă ochii după bărbați, și eu nici voie să

---

¹ Sticlă cu oțet, înjurătură adresată femeilor geloase.

vorbesc cu femeile să n-am? Numai să m-apropii de vreo femeie și să vorbesc ceva cu ea, că numaidecît intră la bănuiele! Dar ea poate să rîdă și să se zben-guie cu unchii și nepoții mei! N-am să-i mai îngădui să vadă pe nimeni de-acum încolo!

— Are dreptate să te păzească, a întărit Ping Er. Tu însă, degeaba o bîrfești. Cum ar putea oare să conducă toată gospodăria dacă nu și-ar atrage simpatia tuturor? Tu te porți urît și nu numai ea, dar chiar și eu mă neliniștesc din pricina ta!

— Bine! Bine! Deajuns! a întrerupt-o Jia Lian. Nu știți decît atît: tot ce faceți voi e bine, și ce fac eu, nu. Așteptați numai să cădeți în mîinile mele!

Între timp, din curte s-a ivit Feng Jie. Văzînd-o pe Ping Er stînd sub fereastră, a întrebat:

— Dacă aveți ceva de vorbit, de ce nu intrați înă-untru, să nu mai faceți aici gălăgie?

— Întreab-o! a zis Jia Lian. I-e frică să nu fie ascuns vreun tigru în odaie, ar putea sări s-o sfîșie!

— Nu-i nimeni în casă, a răspuns Ping Er adresîndu-se lui Feng Jie. Cum să rămîn singură acolo?

— Dacă nu-i nimeni, cu-atît mai bine! a rîs Feng Jie.

— Mie-mi spuneți vorba asta stăpînă? s-a mirat Ping Er.

— Ție, ție! Cui altcuiva? a rîs Feng Jie.

— Nu mă faceți să vă întorc cuvinte neplăcute! a întrerupt-o supărată Ping Er, care-a plecat fără chiar să dea la o parte perdeaua de la ușă, ca să intre Feng Jie.

— Fata asta-i nebună de-a binelea! i-a spus ea lui Jia Lian. O fi vrînd să fiu la cheremul ei! Las' c-am să-i tăbăcesc pielea!

Auzind aceste cuvinte, Jia Lian s-a răsturnat pe *kan* și a bătut din palme hohotînd:

— N-am crezut că Ping Er poate să fie atât de îndrăzneată. Mîine-poimîine te va sili să-i îplinești poruncile !

— Tu ai atîțat-o ! s-a năpustit Feng Jie. Cu tine ar trebui să mă răfuiesc pentru toate !

— Vă sfădiți între voi și vă vărsați mînia pe mine ! s-a răstit la ea Jia Lian. De ajuns ! Altundeva este locul meu !

— N-ai vrea să-mi spui și mie unde ? a zis Feng Jie în zefleMEA.

— Fii liniștită ! Un adăpost am să-mi găsesc eu ! a răspuns Jia Lian pregătindu-se de plecare.

— Stai ! vreau să mă sfătuiesc cu tine ! l-a oprit Feng Jie.

Dacă vă interesează ce aveau să-și spună, citiți capitolul următor.

CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA

În care se povestește cum Bao-yu, ascultînd psalmii budiști, a pătruns învățătura sectei visătorilor și cum Jia Zheng, descifrînd ghicitorile, a avut presimțiri rele

Cînd Jia Lian a auzit că Feng Jie vrea să-i vorbească, s-a oprit s-o asculte.

— În ziua de douăzeci și unu s-a născut sora Bao-chai, a zis ea. Cum crezi că va trebui s-o sărbătorim?

— De unde vrei să știu eu? a răspuns Jia Lian. Tu ai aranjat pînă acum toate sărbătorile și ceremoniile în familia noastră și acum, dintr-odată, nu mai ai idee cum să se petreacă o aniversare?

— Cînd e vorba de onomastica unui matur, se respectă cu strictețe datinile, a explicat Feng Jie. Nu știu dacă pe sora Bao-chai trebuie s-o tratăm ca pe-un om mare, ori ca pe-un copil? Iată de ce-am ținut să mă sfătuiesc cu tine.

Jia Lian și-a plecat capul, a chibzuit îndelung, apoi a spus:

— Văd că nu prea te mai ajută memoria! Adu-ți aminte că s-a serbat anul trecut ziua de naștere a sorei Lin Dai-yu. Fă și de data aceasta ceva asemănător.

— Crezi tu că nu m-am gîndit și eu? a rîs Feng Jie. Aseară însă, stăpîna bătrînă a întrebat de ziua onomastică și de vîrsta fiecăruia și am aflat și eu că sora Bao-chai împlinește curînd cincisprezece ani. Bineînțeles

că nu-i majoră, dar curînd va veni timpul să poarte agrafe¹. De aceea, stăpîna bătrînă ne-a atras atenția ca aniversarea lui Bao-chai să fie altfel de cum a fost sărbătorită anul trecut Lin Dai-yu.

— Înseamnă că va fi mai multă abundență, a conchis Jia Lian.

— La fel mă gîndesc și eu, numai că aș dori să cunosc și părerea ta, a zis Feng Jie. N-aș vrea să-mi aud mai tîrziu vorbe.

— Bine! Bine! a rîs Jia Lian. Nu-i cazul să faci risipă de bunăvoință. Fă ce crezi, numai nu te mai ține după fiecare pas al meu.

Și spunînd acestea, Jia Lian părăsi încăperea.

După ce a petrecut două zile în castelul Rongguo, Shi Xiang-yun a vrut să se înapoieze acasă.

— De ce nu mai rămii? a întrebat-o Jia Mu. În curînd o vom sărbători pe Bao-chai și vor pleca după aceea toți.

Neîndrăznind să refuze, a trebuit să rămînă. A trimis acasă după două broderii pe care le lucrase nu demult, cu gîndul să le dăruiască lui Bao-chai.

E bine să amintim că îndată după venirea lui Bao-chai în castelul Rongguo, Jia Mu a rămas încîntată de modestia și cumpătarea fetei și, de aceea, cînd a sosit ziua majoratului ei, Jia Mu a chemat-o pe Feng Jie, i-a dat douăzeci de *liang* de argint și i-a poruncit să pregătească în cinstea sa un banchet și un spectacol de teatru. În glumă Feng Jie a făcut următoarea observație:

— Cînd bunica serbează două onomastici ale copiilor, nu se zgîrcește la cheltuieli; și are cineva curajul să nu-i dea ascultare? Cum să fie banchetul? Dacă bu-

---

¹ Expresie folosită des în limba chineză cu sensul: a atins vîrsta de cincisprezece ani. După cincisprezece ani o fată avea dreptul să se căsătorească.

nica vrea să fie cu larmă și cu veselie, nimic de zis, trebuie să irosească din bănuții pe care-i are puși la păstrare. Dar cum? A scos vreo douăzeci de *liang* de argint și vrea să acopere cu ei toată serbarea! Nu înseamnă oare că ne silește pe noi să ne deschidem punga? Dacă într-adevăr n-ați avea de unde, aș mai zice. Dar lăzile vă gem de lingouri de aur și argint! Și vreți să ne stoarceți pe noi! Care din familia noastră nu vă este nepot ori nepoată? Vă-nchipuiți cumva că numai Bao-yu o să vă petreacă pînă la muntele Wutai¹? Poate că aveți de gînd să-i lăsați lui totul? Slujindu-vă, bineînțeles că nu putem să vă fim chiar întotdeauna pe plac, numai nu ne nedreptățiți! Spuneți-mi, ajung douăzeci de *liang* de argint pentru un banchet cu spectacol de teatru?

Ascultînd-o, toți cei aflați în casă au rîs. Jia Mu a zis și ea zîmbind:

— Auziți numai ce limbă ascuțită are! Nici eu nu-mi zăvorăsc vorbele-n buzunar, dar trebuie să mărturisesc că nu mă simt în stare s-o întrec pe maimuța asta! Soacră-ta nu-ndrăznește să se lege de tine, de-asta ai venit să mă iei pe mine în zeflema!

— Și soacră-mea îl iubește pe Bao-yu ca și dumneavoastră, a explicat Feng Jie, dar n-am să mă plîng că mă nedreptățește. De ce ziceți atunci că sînt zeflemitoare?

Vorbele ei au adus un zîmbet de mulțumire pe fața bătrînei.

Seara toți s-au strîns la Jia Mu. După obișnuitele întrebări cu privire la sănătate, s-a încins discuția. Femeile au rîs, au glumit între ele, în vreme ce Jia Mu, la ceas potrivit, a întrebato pe Bao-chai, ce piesă de

---

¹ În accepția budiștilor muntele Wutai era lăcașul sfinților. A petrece pe cineva pînă la muntele Wutai însemna în chinezește a înmormînta, a-l conduce spre lumea cealaltă.

teatru prețuiește mai mult și pentru care mâncăruri are preferință. Știind că lui Jia Mu, ca de altfel tuturor bătrînilor, îi plac piesele vesele și mâncărurile dulci pe care nu trebuia să le mestece, Bao-chai a ales pe gustul bătrînei. Ziua următoare, Jia Mu a fost prima care i-a trimis lui Bao-chai în dar o rochie și alte mici daruri. Nu vom mai aminti și despre darurile pe care i le-au trimis doamna Wang, Fenq Jie, Dai-yu și ceilalți toți.

Și iată că a sosit și ziua de douăzeci și unu! În curtea casei lui Jia Mu a fost înălțată o scenă pentru jocul actorilor. Au fost alese bucăți noi din piesele sudice *Kun yang*. Mesele au fost întinse tot în saloanele bătrînei doamne. Printre invitați nu s-a aflat nici un străin. În afară de mătușa Xue, Shi Xiang-yun și Xue Bao-chai, care-au fost tratate ca oaspeți, toți ceilalți erau socotiți de-ai casei.

În acea zi Bao-yu s-a sculăt de dimineată și, amintindu-și că nu se mai văzuse cu Dai-yu, a pornit într-acolo. Cînd a intrat în odaie, Dai-yu stătea culcată pe *kan*.

— Scoală-te să prînzim! a zis Bao-yu rîzînd. Curînd va începe serbarea. Ce act și din ce piesă îți place mai mult? Am să aleg pentru tine.

— Cînd ai să aduci tu actori, îmi voi alege tot ce-mi place și voi cere să se joace doar pentru mine, a zis zîmbind Dai-yu. Numai atunci poți să mă întrebi așa ceva!

— Crezi că mi-e greu s-o fac? a rîs Bao-yu. Mîine voi chema actorii și le voi porunci să joace doar pentru noi doi.

Spunînd acestea, el a luat-o pe Dai-yu de mîină și a condus-o la masă.

Înainte de începerea serbării, Jia Mu i-a cerut lui Bao-chai să aleagă piesa de deschidere. Bao-chai n-a vrut, dar la stăruința lui Jia Mu a ales în cele din urmă

o arie din piesa *Călătorie spre soare apune*. Alegerea a fost pe placul lui Jia Mu, care după aceea i-a cerut mătușii Xue să numească și ea un fragment. Văzînd că fiica sa alesese, mătușa Xue a renunțat. Apoi Jia Mu i-a dat dreptul lui Feng Jie să aleagă. Neîndrăznind să nu se supună și nemailuînd în seamă faptul că înaintea ei se aflau doamna Xing și doamna Wang, Feng Jie, care știa că lui Jia Mu îi plac piesele vesele și înflăcărâte, unde actorii introduceau glume și replici vioaie, a ales actul *Lin Er și-a amanetat veșmintele*. Jia Mu s-a bucurat afară din cale. Apoi i-a poruncit lui Dai-yu să-și arate și ea dorința, dar Dai-yu a cedat rîndul doamnei Wang.

— Pentru voi am organizat banchetul ăsta, a oprit-o Jia Mu. Gîndiți-vă la voi, nu la ceilalți. Nu pentru ei am aranjat eu serbarea! Este de ajuns pentru ei să privească, să mănînce și să bea!

Toți cei de față au hohotit. Atunci Dai-yu s-a opus. Și-au mai arătat dorințele, rînd pe rînd, Bao-yu, Shi Xiang-yun, Ying-chun, Tan-chun, Xi-chun și Li Wan. Serbarea s-a desfășurat în ordinea în care au fost alese actele din piese.

Cînd a sosit timpul să se așeze la masă, Jia Mu a rugat-o pe Bao-chai să mai aleagă o piesă. Aceasta a cerut *Poarta templului din munte*.

— Cum de îți plac asemenea piese! s-a mirat Bao-yu.

Bao-chai a rîs.

— Vezi spectacole de atîția ani și n-ai băgat încă la cap că piesa aceasta este deosebită, atît din punct de vedere al stilului, cît și în ceea ce privește aranjamentul scenic!

— Nu-mi plac piesele zgomotoase, a spus Bao-yu.

— Dacă vei mai susține că fragmentul acesta este zgomotos, atunci înseamnă că nu-nțelegi piesa! a constatat Bao-chai. Am să-ți povestesc. Acest act se

cîntă după motivul nordic *Buze carminate*, melodia fiind încîntătoare, amintind de sunetul frîngerii metalului. Textul poetic este cu totul aparte. Dintre toate actele, cel ales de mine se potrivește cel mai bine la interpretare în felul motivului *Planta agățătoare*. Oare să nu fi știut tu toate astea?

Ascultînd-o, Bao-yu s-a simțit obligat să-i dea dreptate.

— Iartă-mă, soră dragă! N-ai vrea să-mi citești și mie versurile acestea?

Bao-chai i-a citit:

„Ochiul în lacrimi,
Zadarnic încerci să-l alini
Eroul iubită și-o lasă
Viața de ce s-o anini?
Abătut, lîngă lotuși el stă
Și rămas bun își ia de la toate, pe rînd.
Ce-i rostul, pe lume, nu știe;
De mult adăpost nu mai are
Și tristă-i a lui pribegie.
Haina primită abia —
Unde-am rămas fără ea?
Oala¹ e spartă și rupe încălțările
Te poartă destinul cum vrea!”

Textul îl încîntă în asemenea măsură, încît Bao-yu își bătea palmele peste genunchi și scoțînd sunete de admirație nu mai contenea s-o laude pe Bao-chai că fusese-n stare să citească atîtea cărți.

Atunci Dai-yu a scrișnit printre dinți:

— Nu s-ar putea puțin mai încet? Mai bine privește! Nici n-au ajuns la *Poarta templului din munte* și tu ai și început *Rătăcirea în neant*².

¹ Este vorba de vasul cu care cerșeau hrană călugării budiști.

² Dai-yu folosește titlul actului *Rătăcirea în neant* pentru a-l certa pe Bao-yu.

Cuvintele lui Dai-yu au fost atît de izbutite, încît a făcut-o pe Shi Xiang-yun să izbucnească în ris. Toți au continuat să urmărească serbarea și de-abia către seară s-au despărțit. Din întreaga trupă, lui Jia Mu i-au plăcut mai ales două fete: prima jucase rolul unui personaj neînsemnat, iar a doua al unui bufon.

După spectacol ea a cerut să-i fie prezentate fetele, pe care le-a privit cu luare-aminte din cap pînă-n tălpi și le-a întrebat cîți ani aveau. I s-a spus că interpreta personajului neînsemnat avea unsprezece ani, iar cealaltă, de-abia vreo nouă.

Jia Mu a cerut să li se aducă gustări din carne și fructe și să li se dea bani ca răsplată.

— N-ați observat că una din fetițe, așa cum este costumată, seamănă cu cineva care se află aici de față? a întrebat Feng Jie rîzînd.

Bao-chai a ghicit numaidecît despre cine era vorba, dar a clătinat din cap fără să spună. Bao-yu de asemenea, a priceput, dar n-a avut curajul să vorbească.

— Știu! s-a grăbit să spună Xiang-yun. Seamănă cu Lin Dai-yu.

Bao-yu ia aruncat lui Xiang-yun o privire plină de dojană.

— Lei ă Dai-yu! au spus toți în cor, după ce-au privit-o cu atenție pe mica artistă.

Apoi toți s-au împrăștiat. Seara, Shi Xiang-yun, vrînd să se întorcă acasă, i-a poruncit lui Zui Lou să strîngă lucrurile.

— De ce te grăbești? a întrebat-o Zui Lou. Cînd va sosi timpul plecării, voi avea eu grijă.

— Plecăm mîine dimineată, a zis Xiang-yun. Ce să mai fac aici? Să mă uit la fețele astea înăcrute?

Auzind cuvintele ei, Bao-yu s-a apropiat și a întrebat-o:

— Scumpă surioară, prea ești supărată pe mine. Surioara Lin Dai-yu este din cale-afară de bănuitoare.

Toți știm aceasta și nimeni nu s-a-ncumetat s-o spună, de teamă să n-o supere. Cine și-a închipuit că tocmai tu vei face o asemenea gafă? Am crezut că se va simți jignită, de-aceea m-am uitat urît la tine. Crezi că nu mă doare, arătîndu-ți atîta nemulțumire? Dacă ar fi altcineva în locul tău, nici n-aș lua în seamă!

— Taci! Am văzut! i-a tăiat vorba Shi Xiang-yun. Cum să mă asemeni surioarei tale Lin? Altora li se îngăduie să rîdă de ea; mie însă, nu. De bunăseamă eu nu-s în măsură să vorbesc; ea este stăpîină, în vreme ce eu sînt slugă!

— Am vrut numai să-ți fiu de folos și cînd colo..., a zis Bao-yu oftînd. Să mă fac praf și pulbere și să mă calce-n picioare zece mii de oameni, dacă am făcut-o cù vreun alt gînd.

— Nu mai vorbi prostii într-o zi ca aceasta! a zis Xiang-yun. Iar dacă vrei să sporovăiești cîte-n lună și-n sîele, du-te la răutăcioasa aceea, căreia-i place să rîdă de oameni, că te va pune ea la punct!

Și mînioasă a intrat la Jia Mu, unde a izbucnit în plîns.

Rămînînd singur, Bao-yu s-a dus la Dai-yu. Dar nici n-a trecut bine pragul iatacului, că Dai-yu s-a repezit la el, l-a îmbrîncit afară și a încuiat ușa.

Descumpănit, Bao-yu s-a dus la fereastră și a început s-o cheme cu voce stinsă:

— Bună surioară, scumpă surioară!...

Dai-yu a rămas neînduplecată. Îndurerat, Bao-yu și-a lăsat capul în jos și a tăcut. Zi Juan înțelegea prea bine totul, dar în atări împrejurări nu îndrăznea să dea vreun sfat.

Bao-yu continua să șadă acolo abătut. Crezînd că a plecat, Dai-yu a descuiat ușa. Văzîndu-l, i-a fost greu s-o mai zăvorască.

Bao-yu s-a apropiat:

— Pentru orice există un motiv. Spune-mi ce s-a-n-tîmplat ? Orice-ar fi, n-am să mă supăr. Ce ai ?

— Tu vorbești ? a țipat Dai-yu. Nici eu nu știu. În-totdeauna găsești prilej să mă batjocorești. Astăzi v-ați apucat să mă asemănați cu o oarecare comediană !

— N-am vorbit de tine și nici n-am rîs de tine, a zis Bao-yu. La ce bun să te superi ?

— Asta mai lipsea, să fii și tu printre ei ! a izbucnit Dai-yu. Cine știe, poate și tu, într-o zi... De altfel, că ai tăcut și n-ai rîs, este și mai rău decît faptul c-au rîs alții.

Bao-yu nu mai știa ce să răspundă.

— Asta se mai poate trece cu vederea, a zis nemulțumită Dai-yu. Dar pentru ce i-ai făcut cu ochiul lui Shi Xiang-yun ? Ce-ai avut atunci în gînd ? Nu cumva ai crezut că se înjosește glumind cu mine ? E doar o domnișoară adevărată, în vreme ce eu sînt o fată simplă ; iar dacă s-ar fi distrat pe socoteala mea și eu i-aș fi întors vorba, nu însemna că s-ar fi umilit cu bună știință ? Nu asta ți-a trecut prin minte ? Chiar dacă-ai fi făcut-o fără gînd ascuns, oricum, ea tot nu te-ar fi înțeles și s-ar fi supărat. Iar tu, ca să-i cîștigi bună-voința, i-ai explicat că-s mofțuroasă și aș putea să-i stîngheresc pe ceilalți. Te-ai speriat că mă va jigni și c-am să-i port pică ! Ce te privește pe tine, la urma urmei ? Să zicem că m-ar jigni ; ce legătură ai tu în toate astea ?

Bao-yu a înțeles că Dai-yu ascultase discuția dintre el și Shi Xiang-yun. Gîndul lui fusese să le împace, dar ieșise vinovat, întocmai cum citise c-o zi înainte în *Canonul Nan Hua* :

„Cel îndemînatîc trudește neîncetat, cel înțelept se întristează mereu, prostul se înveselește și se lasă dus de valuri ca o barcă fără cîrmă”.

Și mai apoi :

„Copacul de pe munte, singur își găsește pieirea, izvorul singur se revarsă” și așa mai departe. Cu cât se gîdea, cu atît nu găsea nici o scăpare. „Dacă nu sînt în stare să mă-mpac cu ele acum, ce se va întîmpla mai tîrziu?”

N-a mai zis nimic și s-a înapoiat în odaia sa. Pe cînd se îndepărta tulburat, Dai-yu a simțit că turbează de minie.

— Pleacă! a țipat ea. Să nu te mai văd și nici să nu-mi mai vorbești vreodată!

Ajuns la el Bao-yu s-a trîntit pe pat. Era zdrobit. Xi Ren pricepuse care era pricina, dar, neîndrăznind să-i vorbească fățiș, a zis rîzînd:

— S-ar putea să mai aibă loc serbări asemănătoare celei de astăzi. N-ar fi de mirare ca Bao-chai să pregătească și ea una.

— Ce mă privește pe mine? a zîmbit rece Bao-yu.

Tonul neobișnuit al lui Bao-yu a mirat-o pe Xi Ren.

— De ce vorbești așa? Doar toți s-au simțit bine astăzi. Ce s-a întîmplat cu tine?

— Nu mă privește dacă și cine s-a distrat, a rînjit Bao-yu.

— Toți caută să trăiască-n bună înțelegere unii cu alții și dacă ai lua și tu pildă... a continuat Xi Ren.

— Ei toți leagă prietenii, numai eu deocamdată nu mă asociez cu nimeni, mă-nstrăinez de toți, voi hoinări pretutindeni însingurat.

Fără voie, Bao-yu și-a simțit ochii înlăcrimați. Xi Ren a rămas tăcută. Gîndindu-se la sensul celor spuse, Bao-yu s-a ridicat, s-a așezat la masă, a luat penelul și a scris următorul psalm:

*Tu înțelegi și înțeleg și eu
Mintea-nțelege și sufletu-nțelege.
Ce-i de-nțeles, zadarnic se-nțelege
Aceasta-i sigur, de toți înțeles.
De nu vei spune ce se înțelege
El toate în picioare, cumplit le va călca.*

Temîndu-se că tîlcul psalmului va rămîne străin celorlalți, Bao-yu a transcris la sfîrșit versul pe motivul „planta agățătoare”. Recitînd cele scrise, a simțit ca o alinare și, urcîndu-se în pat, a adormit curînd.

Dai-yu, sub pretext că vrea s-o vadă pe Xi Ren, s-a luat pe urmele lui Bao-yu.

— Doarme! i-a explicat Xi Ren.

Dai-yu a vrut să se retragă.

— Stați, domnișoară! a reținut-o zîmbind Xi Ren. Sînt pe masă niște hîrtii; vedeți ce-a scris în ele.

Și i-a întins lui Dai-yu psalmul. Citindu-l, Dai-yu și-a dat seama numaidecît că Bao-yu scrisese sub îndemnul miniei. Ar fi vrut să rîdă, dar suspină adînc și-i spuse lui Xi Ren:

— E o glumă. Nu are nimic serios.

A luat foaia cu ea și s-a-ntors acasă, iar a doua zi dimineața le-a citit psalmul lui Bao-chai și Xiang-yun. Ca răspuns, Bao-chai a rostit versurile:

*Nu vei mai fi nici tu,
Cînd nici eu n-am să fiu.
Urmează mai bine pe-un altul,
De nu știi să-nțelegi cine sînt.
Mai bine să nu mă-nsoțești,
Nepăsător ca vîntu-s și eu;
Bucuria, mîhnirea-ntristarea
Pe urmele tale se-așin?
Cei știuți, părinți și prieteni
Vor trece prin gîndu-ți mereu?
E-atîta tumult în ziua din urmă.
Cu greu pe suflet ți-a stat?
Ziua de azi curînd se destramă.
Aminte ți-adu de-altădată!
Și norii lasă-i pe cale să plece!*

Terminînd de declamat, Bao-chai reciti cele scrise de Bao-yu, după care spuse;

— Eu port întreaga vină. Aseară i-am citit niște versuri și iată cum le-a răstălmăcit. Chiar și cei mai mari înțelepți se lasă înriuriți când citesc aceste cărți daoiste. Oricum, mă simt vinovată pentru toate acestea.

Și a rupt hîrtia în bucăți, poruncind s-o ardă.

— Degeaba, a zis Dai-yu. Trebuie să stăm de vorbă cu el. Haideți, vă făgăduiesc că îl vom lecui.

Toate trei s-au dus în odaia vărului lor.

— Bao-yu, aș vrea să te-ntreb, a început Dai-yu. Cel mai scump lucru este Piatra nestemată „bao”, iar cel mai aspru este piatra „yu”. Spune-mi, ce anume ai în tine scump și ce aspru?

Bao-yu s-a pierdut și n-a știut ce să răspundă.

— Ah, ah! au rîs fetele. Unui asemenea copil îi ceri să explice cugetările înțelepților!

Xiang-yun a strigat bătînd din palme:

— Bao-yu, ai pierdut!...

— Iată, tu scrii, a continuat între timp Dai-yu:

*De nu vei spune tu ce se-nțelege,
El toate în picioare cumplit le va călca!*

Este, sigur, foarte frumos, dar mi se pare că nu-i totul și de aceea am mai adăugat eu două versuri:

*Și de-n picioare nu le va călca,
Atunci, cu puritate se va arăta!*

— Într-adevăr, a exclamat Bao-chai. Acum de-abia am înțeles. Cîndva căpetenia a șasea a sectei daoiste din miazăzi, pe nume Hui Neng, căutîndu-și un învățător, a ajuns la Shaozhou. Acolo a aflat că a cincea căpetenie a sectei, pe nume Hun Ren, locuia la Huangmei¹. El s-a dus pe munte și a intrat ca bucătar în slujba lui Hun Ren. Cînd căpetenia a cincea a sectei a

---

¹ Huangmei, Muntele prunelor galbene, situat în provincia Hunan. Se spune că pe coastele sale cresc prune galbene, de unde îi vine și numele.

vrut să-și aleagă un urmaș, a poruncit fiecărui călugăr să compună un psalm. Mai marele Shen Xu s-a oferit să citească primul :

*Al oamenilor trup a fost durat în lemn
Și sufletul i-asemeni suportului de-oglinadă.
Neîncetat și vrednic tu îngrijește-i fața
Ca praful de pe lume de ea să nu se prindă.*

În acest timp Hui Neng era în bucătărie și pisa orez în piuă. Auzind psalmul s-a gândit : „De frumos, e frumos, dar parcă tîlcul nu-i întreg”. Și singur a continuat :

*Și dacă trupul n-ar fi fost din lemn
Și-oglinada-ar fi rămas fără suport,
Pe lume n-ar fi existat nimic,
Ca praful să se prindă peste tot.*

După aceea, căpetenia a cincea, fără a mai sta mult pe gânduri, i-a înmînat lui rasa și oala în care aduna obolul.

Nu era mai bine să faci altceva ?

— Dacă nu cunoaște răspunsul înseamnă că a pierdut, a rîs Dai-yu. Nici nu m-aș mira. De acum încolo nu se va mai apleca asupra preaițeleptei învățături a lui Buda. Cum poți să te apuci să tîlmăcești cugetările înțelepților, cînd tu nu cunoști nici măcar atît cît știm noi foarte bine ! a încheiat ea, întorcîndu-se spre Bao-yu.

Cînd Bao-yu a scris psalmul, i s-a părut c-a înțeles tîlcul întreg. Nici nu i-a trecut prin minte că Dai-yu avea să-i pună întrebări la care el să nu fie-n stare să răspundă. Iar Bao-chai a dat ca pildă citatul din *Cugetările călugărilor vestiți*. Nu-și închipuise vreodată că verișoarele sale sînt atît de instruite.

Judecînd după ce știu, fetele m-au lăsat mult în urmă ; cu toate acestea, singure nu se pot lămuri, s-a gândit el. Dar de ce trebuie să-mi bat eu capul ?

Bao-yu a întrebat rîzînd :

— Cine se ocupă de înțelepții budiști ! A fost pur și simplu o glumă !

De atunci, Bao-yu și verișoarele sale au fost tot atît de buni prieteni ca mai înainte.

În timp ce se desfășura această discuție, s-a anunțat că împărăteasa Yuan-chun a trimis de la palat un lampion pe care se afla scrisă o ghicitoare. Toți trebuie să-ncerce s-o dezlege, iar după aceea să nascocască singuri cîte una și s-o trimită la curte. Auzind vestea, fetele și Bao-yu s-au grăbit să se ducă la Jia Mu.

Aici au dat cu ochii de eunucii veniți de la palat, care țineau în mînă un lampion cu patru colțuri, îmbrăcat în voal alb și lucrat în așa fel, ca să se poată atîrna inscripții. Toți citeau ghicitoarea cu gînd s-o dezlege.

— Domnișoarelor, li s-au adresat eunucii, dacă vreuna reușește să-i afle dezlegarea, o rugăm să nu vorbească. După ce veți da răspunsurile, le voi duce împărătesei.

Bao-chai s-a apropiat și dintr-odată și-a dat seama că avea în față un catren cu șapte silabe-n vers, care nu conținea nimic deosebit. Cu toate acestea, s-a grăbit să-și arate încîntarea, adăugînd că dezlegarea nu este chiar ușoară. Apoi a luat aerul că se gîndește adînc. În fond, ea ghicise tilcul de la întîia privire.

Bao-yu, Dai-yu, Xiang-yun și Tan-chun de asemenea i-au aflat dezlegarea și au scris răspunsul. Ei au propus și lui Jia Huan și Jia Lan să-ncerce să noteze răspunsul pe hîrtie. După aceea, fiecare din cei de față a încercat să compună o ghicitoare. După ce au izbutit, din stimă pentru împărăteasă, au fost transcrise cu migală și prinse de lampion. Eunucii l-au luat și s-au înapoiat la palat. Seara s-au întors cu răspunsul împărătesei :

— Toți au dezlegat ghicitoarea, în afară de domnișoara Ying-chun și domnul Jia Huan. Împărăteasa a

dezlegat la rîndul său ghicitorile trimise și dorește să afle dacă răspunsurile sînt bune ori nu.

Spunînd acestea, ei au împărțit foile celor care erau de față. Cîteva din ghicitori aveau răspunsul bun. Apoi eunucii au împărțit darurile trimise de Yuan-chun. Fiecare a primit casete pentru păstrarea versurilor și perii pentru curățirea ceștilor de ceai, lucrate la palat. Ying-chun și Jia Huan n-au căpătat nimic. Ying-chun a luat totul ca pe o glumă, spre deosebire de Jia Huan, care s-a supărat.

În afară de aceasta, eunucii au mai spus :

— Ghicitoarea domnului Jia Huan nu-i clară și împărătesei i-a fost greu să dea vreun răspuns. Măria sa mi-a poruncit să-l întreb ce-a vrut să spună.

Auzind aceasta, toți s-au apropiat să vadă ce scrisese Jia Huan. Au citit :

*Fratele mai mare are opt coarne,
Fratele mai mic are două coarne ;
Fratele mai mare stă întins pe pat,
Fratele mai mic, pe casă cocoșat !*

Toți au izbucnit în hohote. Nebăgîndu-i în seamă, Jia Huan a explicat eunucilor :

— Prima este perna, iar a doua capul de fiară sculptat pe acoperiș, pus ca ornament.

Eunucii au notat cu grijă dezlegarea, au băut ceaiul și-au plecat.

Din toate acestea Jia Mu a gîndit că Yuan-chun se simte bine la palat. Se bucura afară din cale și a poruncit să se lucreze neîntîrziat un lampion, să fie învelit în mătase albă și atîrnat în salon. După care a pus fețele să nascocască fiecare cîte o ghicitoare și s-o agațe de lampion. Apoi a cerut să se pregătească un ceai aromat, fructe și prăjituri și să se premieze cei care dezleagă ghicitorile.

Jia Zheng, care de-abia se întorcea dintr-o audiență la împărăție, a observat numaidecît că Jia Mu era bine dispusă și s-a gîndit c-ar fi bine să ia și el parte la joc. Jia Mu, Jia Zheng și Bao-yu ședeau împreună pe-o rogojină de bambu întinsă pe treapta de sus. Mai jos erau alte două rogojini: pentru doamna Wang, Bao-chai, Dai-yu și Xiang-yun, iar cealaltă pentru Ying-chun, Tan-chun și Xi-chun. Lîngă ele erau slujitoarele și femeile de la castel. Li Wan și Feng Jie stăteau în mijloc.

— Nu-l văd pe Jia Lan! a zis Jia Zheng, observînd lipsa nepotului său.

Una dintre fete s-a grăbit să-i facă semn lui Li Wan. Aceasta s-a ridicat și, apropiindu-se de Jia Zheng, i-a zis:

— N-a fost chemat, și fiul meu n-a îndrăznit să vină.

Toți au izbucnit în rîs:

— Așa-i el, ciudat și-ncăpățînat!

Jia Zheng a poruncit lui Jia Huan să-l aducă pe Jia Lan. Cînd au apărut, Jia Mu l-a chemat, i-a dat un pumn de fructe și l-a așezat lîngă ea. S-a încins o discuție înflăcărată, s-au spus glume și s-a rîs. Bao-yu, căruia de obicei îi plăceau astfel de întîlniri, de data aceasta tăcea. Prezența tatălui său îl sînjenea, și doar încuviința ce se spunea. Xiang-yun, care se dădea-n vînt după vorbe aprinse și tăioase, stătea de asemenea, tăcută. Dai-yu era de felul ei o fire închisă și nu-i plăceau vorbele de prisos. În ceea ce-o privește pe Bao-chai, era de fiecare dată măsurată la vorbă, de aceea stătea liniștită. Astfel, cu toate că petrecerile familiale erau dese, cei prezenți se simțeau stînjeniți. Jia Mu a priceput că motivul acestei stînjeneli era prezența lui Jia Zheng; de aceea, după trei pahare de vin, ea l-a trimis pe Jia Zheng să se odihnească. Jia Zheng a

priceput că maică-sa vrea să-l alunge ca să se simtă copiii în largul lor, și a spus zîmbind :

— Mamă, știam că ai hotărît să faci o seară de ghicitori de Anul nou, că ai împărțit invitații, ai pregătit daruri. Știu mai ales cît de mult îți iubești nepoții și nepoatele ; dar oare mie, fiul tău nu mi se mai cuvine nici o fărîmă de dragoste ?

— Cînd ești tu de față nu le vine să rîdă și să glumească, a mărturisit Jia Mu. Și văd că și eu lîncezesc. Dacă vrei să dezlegi o ghicitoare, am să-ți spun eu una ; dar dacă n-o vei ghici, te vom pedepsi.

— Înțeleg, a rîs Jia Zheng. Dar dac-am s-o dezleg, mă răsplățiți ?

— Sigur, sigur, a încuviințat Jia Mu. Dar mai întii de toate ascultă :

*În vîrî de creangă,
Maimuță cu trup ușurel.*

Jia Zheng a ghicit numaidecît că este vorba de fructul *lizhi*¹, dar dinadins a spus altceva, ca să fie pedepsit. După aceea a dezlegat-o și a primit un dar din partea lui Jia Mu. La rîndul său a rostit versurile următoarei ghicitori :

*Are colțuri de pătrat,
Trup ca piatra, tare,
Deși nu poate vorbi,
Ne este folositoare !*

El a șoptit răspunsul lui Bao-yu, iar acesta lui Jia Mu, cînd Jia Zheng nu era atent. Jia Mu s-a gîndit ce s-a gîndit, apoi fără nici o șovăială a zis :

— Tușiera !

— Adevărat, mamă ! a întărit Jia Zheng. Într-adevăr ai ghicit.

---

¹ *Lizhi*, asemănător cu Longyan — ochi de dragon.

Întorcându-se spre slujitoare a poruncit :

— Aduceți repede darurile !

Fetele au adus o tavă pe care se afla o cutiuță. Înăuntru era o mulțime de lucruri nelipsite la sărbătoarea lampioanelor, care i-au făcut bătrînei o plăcere deosebită.

— Toarnă vin tatălui tău ! a poruncit Jia Mu lui Bao-yu.

Bao-yu a turnat vin din ceainic în ceașca lui Jia Zheng, iar Ying-chun i-a înmînat-o. Apoi Jia Mu i-a spus din nou fiului :

— De lampion stau agățate ghicitorile făcute de fete. Dezleagă-le, că te-ascult !

Jia Zheng s-a ridicat și s-a apropiat de lampion. Prima ghicitoare era cea compusă de Yuan-chun și suna astfel :

*Ciudățenie ar putea să pară,
Dar n-are curaj să se lase
Răsuflarea-i ca tunetul,
Trupu-i, un ghem de mătase,
Bubuie neașteptat, de-nspăimîntă o gloată ;
Cînd te uiți s-o zărești
Cenușă e toată.*

— Pocnitoarea ! a zis Jia Zheng nehotărît.

— Bineînțeles ! s-a grăbit Bao-yu să încuviințeze. Apoi Jia Zheng a citit ghicitoarea plăsmuită de Ying-chun :

*Bolta se mișcă fără încetare
Chiar dacă-ascunde mii de sensuri.
Forță nu e fără mișcare.
La fel e și-aici, neîncetat.
Deși ziua-ntreagă se mișcă-nainte-napoi
Suma totală nici unul nu a aflat !*

— Socotitoarea ! a exclamat Jia Zheng.

— Într-adevăr, a întărit Ying-chun.

Jia Zheng a citit mai departe. Era ghicitoarea alcătuită de Tan-chun :

*În josul treptelor, băiatul
Cu ochii-n sus ațintiți.
Privirea lui e clară ca ziua.
De toți e-ndrăgît !
Așa ușoară urcă firesc
Cum să-nvinui vîntul de răsărit ?*

— Zmeul ! și-a dat cu părerea Jia Zheng.

— Foarte bine ! i-a răspuns Tan-chun.

Următoarea ghicitoare era compusă de Dai-yu.

*S-au revărsat zorile.
Cine le-a răpit aromele ?
Nici balalaica și nici veșmintele
Nu i le-am păstrat.
Supuse-s timpului !
Vestile au încetat
La straja a cincea.
Cu toții au tăcut.
Dimineața creștetul arde,
Și seara arde,
Și tot astfel an după an
Și zi după zi.
Trece timpul copilăriei.
O ! Fie-vă milă de ele !
Tremură, cînd cerul-i senin,
Pe grindină, pe ceață, pe ploaie.*

— Nu seamănă cu lumînările aromate care ard noaptea arătînd timpul ? a zis Jia Zheng.

— Așa e, așa e ! s-a auzit glasul lui Bao-yu.

Jia Zheng a continuat să citească ghicitorile :

*Stă la miazăzi ;
Fața-i spre miazănoapte.
De-i trist Xiang¹, se-ntristează și ea,
De râde Xiang, atunci și ea va râde !*

— Minunată ghicitoare ! a aprobat Jia Zheng. Cred că e oglinda.

— Desigur, a râs Bao-yu.

— Cine a născocit-o, că nu văd nici o semnătură ? a întrebat Jia Zheng.

— S-ar putea s-o fi scris Bao-yu, a zis Jia Mu.

Jia Zheng n-a comentat mai departe și a citit-o pe aceea compusă de Bao-chai :

*Are ochi, dar pupile n-are,
Trăiește fără ele.
Lotușii se desfac fără-ncetare
Și ne bucură simțirea.
De pe Wutong cade frunza
Prevestind despărțirea.
Mereu se stinge ca iarna,
Între soți, pală, iubirea.*

Terminînd de citit, Jia Zheng și-a zis : „Obiectul² despre care e vorba de fapt nu reprezintă nimic deosebit ; dar întrucît Bao-chai, la o vîrstă atît de fragedă, s-a gîndit să-l folosească în ghicitoarea sa, oare nu-i prevestește fericire și viață lungă ?”

La gîndul acesta Jia Zheng s-a-ntristat și a lăsat capul în jos. Jia Mu, crezînd că este obosit și văzînd că din cauza lui tineretul nu se poate distra, i-a spus :

---

¹ Xiang, fratele mai mic al împăratului legendar Shun.

² Este vorba de „femeia de bambu”, împletită din ramuri, sau chiar cioplită în tulpiniță de bambu. Are forma rotundă, multe orificii pe suprafață și o lungime de peste un metru. În zilele călduroase se așază pe pat cu scopul ca aerul să treacă prin aceste orificii și să facă răcoare. Se mai ține pur și simplu în brațe în timpul somnului, tot pentru a evita zăpușeala.

— Mergi și te odihnește, fiule! Nici noi nu vom mai zăbovi mult.

Jia Zheng a dat de mai multe ori din cap în semn de aprobare, și după ce a cerut să mai bea un pahar de vin, a plecat. Întorcându-se acasă, s-a trîntit pe pat, dar n-a fost chip să adoarmă; s-a răsucit și pe-o parte și pe cealaltă. Sufletul îi era adînc întristat.

După plecarea lui Jia Zhenq, Jia Mu le-a spus celor de față:

— Acum distrați-vă cît puteți!

Nici n-a reușit să termine bine vorba că Bao-yu a și alergat spre lampion și a-nceput să clasifice ghicitorile, spunînd care este bună, care nu-i de ajuns de izbutită și care nu se potrivește în nici un chip. Dădea puternic din mîini, ca un automat.

— Ce te-a apucat? l-a mustrat Dai-yu. Oare nu era mai bine să stăm și să glumim ca mai înainte?

Feng Jie, care tocmai intrase, a adăugat:

— Ar trebui ca tatăl tău să nu se-ndepărteze de tine nici un pas. Cum de-am uitat să-i zic ca să te pună să faci ghicitori în versuri? Ar fi curs sudoarea de pe tine!

Bao-yu s-a supărat, a alergat la Feng Jie și-a-nceput s-o zgîlție.

Nu după mult timp Jia Mu s-a simțit istovită. Era pe la a patra strajă. A poruncit să se împartă oamenilor de la curte mîncărurile rămase și, pe cînd ieșea din odaie, a mai spus:

— Mergeți la culcare! Încă nu s-au terminat sărbătorile. Vom mai petrece și mîine seară!

Așa că, încet, încet s-au împrăștiat cu toții.

Ce s-a întîmplat mai departe, puteți afla din capitolul următor.

CAPITOLUL AL ȘAPTESPREZECELEA

In care se povestește cum au fost vrăjiți Bao-yu și Feng Jie cu ajutorul duhurilor rele și cum piatra miraculoasă, pîngărită, a ajuns în mîna a doi înțelepți

A mai trecut o zi. A sosit ziua de naștere a soției lui Wang Zi-teng. Wang Zi-teng a trimis invitație lui Jia Mu și doamnei Wang, dar aflînd că Jia Mu nu se putea duce, a renunțat și doamna Wang. Singură mătușa Xue și-a arătat dorința de a o felicita pe sărbătorită. Împreună cu ea s-au mai dus Feng Jie și Bao-yu cu surorile sale. De-abia înspre seară s-au întors acasă.

Între timp, doamna Wang, care, străbătînd curtea, tocmai se îndrepta spre mătușa Xue, l-a văzut pe Jia Huan venind de la școală. L-a chemat și i-a poruncit să copieze un psalm din *Jin Gang jing*¹ și să-l învețe pe de rost.

Jia Huan a mers către casa doamnei Wang, a cerut unei fete să aprindă lumînarea și, luîndu-și un aer grav, s-a așezat pe pat, apucîndu-se de treabă. Era nervos și tot timpul avea nevoie de cîte ceva. A strigat-o pe Cai Xia să-i toarne ceai, a țipat după Yu Chuan să taie mucusul lumînării, i-a zis lui Jing Chuan să aprindă lampa. Dar nici una din fete, care dealtfel nici nu-l simpatizau, n-a catadixit să se ducă. Doar Cai Xia era

---

¹ *Jin Gang-jing*, canon budist.

în termeni ceva mai buni cu el. Ea a turnat ceaiul, spunându-i încetisor :

— Mai stăpînește-te ! Pentru ce năpăstuiești slugile ? Jia Huan a privit-o pieziș și a zis :

— Nu-mi porunci ! Știu eu mai bine ce am de făcut ! Am observat că te silești să fii cît mai mult pe placul lui Bao-yu și eu nu mai fac în schimb nici măcar cît o para chioară !

Nemulțumită, Cai Xia i-a lovit fruntea cu degetul, zicînd :

— Nerușinatu-le ! Ești asemenea cîinelui care, nedîndu-și seama, l-a mușcat pe Lü Dong-bing¹.

În clipa aceea a intrat doamna Wang însoțită de Feng Jie. Ea o întrebă pe Feng Jie cîți invitați are doamna Wang Zi-teng, dacă va fi frumoasă petrecerea, ce vor avea la masă.

Între timp s-a ivit și Bao-yu. Văzînd-o pe doamna Wang, a salutat-o așa cum se cuvenea, apoi a poruncit slujitoarelor să-i scoată halatul, să-i desfacă panglica de pe frunte și să-i tragă cizmele. După aceea s-a aruncat la pieptul mamă-si. Îmbrățișînd-o, Bao-yu i-a spus la ureche ce i-a trecut prin gînd.

— Fiule, i-a zis doamna Wang. Ai băut și-ți arde fața. Ești amețit și mi-e teamă că nu te simți bine. Culcă-te și-ai să te liniștești.

Apoi trimise pe cineva să aducă o pernă. Bao-yu s-a întins lîngă doamna Wang, cerîndu-i lui Cai Xia să-l maseze pe spate. Ar fi vrut să glumească și să ridice cu ea, dar fata era mîhnită, așa că nu i-a luat în seamă vorbele. Tot timpul se uita spre Jia Huan.

-- Surioară dragă, a zis Bao-yu prinzînd-o de mîna. N-ai vrea să-mi dai și mie puțină atenție ?

Cai Xia și-a tras mîna, nemulțumită :

— Dacă-ți arde de glumă, voi țipa !

---

¹ Lü Dong-bing, unul din cei opt daoiști nemuritori.

Jia Huan, care se afla destul de aproape, a auzit discuția lor. De mult îl dușmănea pe Bao-yu; dar acum văzându-l că avea chef de hîrjoană cu Cai Xia, ura lui s-a dezlănțuit afară din cale. Ca din întîmplare a făcut o mișcare neatență cu mîinile și a răsturnat lampa. Untdelemnul fierbinte l-a izbit pe Bao-yu drept în față.

— Ah! a răcnit Bao-yu.

Toți cei de față au sărit înspăimîntați. Au ridicat felinarul aflat pe podea și-au văzut la lumina lui că fața lui Bao-yu era plină de ulei.

Doamna Wang a poruncit înspăimîntată fetelor să-i curețe, iar ea s-a năpustit să-l certe pe Jia Huan. Feng Jie s-a apropiat de Bao-yu, care continua să stea întins pe *kan*. Agitîndu-se în jurul lui a zis:

— Ce stîngaci mai este și acest Jia Huan! De cîte ori nu i-am spus că n-o să ajungă prea departe. Ar trebui să-l dădăcească mai bine mătușa Zhao.

Vorbele au întărit-o pe doamna Wang și a poruncit să fie strigată favorita Zhao, pe care a început s-o ocărască:

— Ai dat viață acestei lepădături și n-ai habar să-l crești!

Favorita Zhao a tăcut chitic înghițind obida și a continuat să curețe fața lui Bao-yu. A observat că îi apăruse o bășică pe obrazul stîng, dar, din fericire, ochii îi rămăseseră nevătămați. Doamnei Wang îi era milă de fiul său. Nici n-avea cum să-i explice lui Jia Mu ce s-a întîmplat, dac-ar fi întrebat-o a doua zi. Toate acestea o făceau și mai furioasă, furie pe care și-a vărsat-o din nou asupra favoritei Zhao.

Cînd i-a mîngîiat obrazul și i-a presărat praf de ierburi tămăduitoare, Bao-yu a zis:

— Mă doare puțin, da-mi trece! Dacă mă va întreba bunica, am să-i spun că m-am ars singur.

— Atunci va începe să le certe pe fete, i-a explicat Feng Jie. Oricum, ea tot se va supăra!

După aceea doamna Wang a poruncit să fie dus Bao-yu în Grădina rozelor fermecătoare. Acolo avea să vină Xi Ren cu celelalte fete. Când au aflat, s-au speriat care mai de care.

Trebuie să vă spun că în lipsa lui Bao-yu, Dai-yu a avut o stare proastă și că seara a trimis de trei ori servitoarea să întrebe dacă nu cumva el s-a întors. Când a auzit ce i se întâmplase, a alergat să-l vadă. Bao-yu tocmai se uita în oglindă. Toată partea stîngă a feții îi era albă de praful vindecător. Lui Dai-yu i s-a părut că arsura este profundă și s-a apropiat să-i cerceteze obrazul. Când a zărit-o, Bao-yu a făcut degrabă semn cu mîna, să se îndepărteze, nevrînd să i se vadă fața desfigurată. Dai-yu n-a ținut seamă de dorința lui și s-a apropiat.

— Doare tare ?

— Nu prea, a răspuns Bao-yu. Într-o zi, două, nu mai am nimic !

Dai-yu a zăbovit puțin și a plecat.

Chiar a doua zi Bao-yu a mărturisit lui Jia Mu că singur s-a ars, și bineînțeles că bătrîna nu s-a stăpînit pînă ce nu le-a făcut cu ou și cu oțet pe toate cele care n-au avut grijă de el.

A mai trecut o zi și în castelul Rongguo a apărut călugărița daoistă, vrăjitoarea Ma, nașa lui Bao-yu. Când l-a văzut pe Bao-yu, a tresărit speriată și s-a interesat îndată ce s-a întîmplat. Bao-yu i-a spus că se arsesese. Ea a clătinat din cap și a oftat îndelung. Făcînd cu degetul niște semne tainice pe fața lui Bao-yu și bolborosînd un descîntec, a zis :

— Vă-ncredințez c-o să treacă ! Nenorocirea asta-i de scurtă durată !

Apoi, întorcîndu-se spre Jia Mu, a adăugat :

— Vedeți, stăpînă, nici nu bănuieți că toate astea s-au petrecut la fel cum scrie în sfintele cărți budiste! Moștenitorii născuți în familiile de viță veche sînt urmăriți de duhuri rele, care se silesc să găsească momentul potrivit, fie să-i ciupească, fie să-i zgîrie, fie să le smulgă din mîini castronul cu orez, sau chiar să le pună piedică, să se poticnească și să cadă. Iată pentru ce astfel de copii n-o duc prea mult.

Ascultînd-o, Jia Mu a întrebato înspăimîntată :

— Este oare cu putință să fie alungate aceste duhuri ?

— Bineînțeles ! a încredințat-o călugărița Ma. Dar pentru asta e nevoie să săvîrșești cît mai multe fapte bune, ca să răscumperi păcatele vieții de mai înainte. În afară de asta, în cărțile de care-am pomenit, se mai spune : în ținuturile dinspre soare-apune există Buda strălucitor și prealuminos care stăpînește demonii, tiințele viclene și duhurile rele și, dacă-i aduci prinos cu inima curată și cu devoțiune, el îi păzește pe urmași și-i scapă de orice farmece și vrăji.

— Și cum trebuie să-i aduci prinos acestui sfînt Buda ? a întrebato Jia Mu.

— Nu e greu, a răspuns călugărița. În afară de lumînări aromate, pe care le aprinzi în templu, trebuie să mai dai și cîtiva *jin* de untdelemn înmiresmat, atît cît să ajungă pentru o candelă mare. Această candelă nu se stinge nici ziua nici noaptea, pentru că este întru-chiparea lui Buda.

— De cît untdelemn e nevoie pe zi în această candelă ? s-a interesat Jia Mu. Cît despre faptele bune, sînt gata să le săvîrșească oricînd.

— Nu este bine să se spună că a zis călugărița Ma, asta rămîne la bunăvoința celui ce, după legămînt și bunăcredință, aduce prinos lui Buda. Iată, de pildă, în templul nostru aduc de mult timp prinos cîteva prințese și soții de demnitari renumiți. Soția prințului Nanvan a făcut legămînt și a adus patruzeci și opt de *jin* de

untdelemn înmiresmat și un *jin* de feștilă, candela ei fiind ceva-ceva mai mică decît o puțină de lut. În candela soției prințului de Jinxiang, care nu are un rang atît de mare, au fost puse zilnic doar vreo douăzeci de *jin* de untdelemn înmiresmat. Dacă-i vorba și de alte familii, numărul de *jin*-i se schimbă: la unii opt, zece, la alții cinci, trei, sau chiar mai puțin.

Jia Mu a clătinat din cap și a rămas gînditoare.

— În afară de asta, a continuat călugărița daoistă, pentru părinți și pentru oameni în vîrstă trebuie dat mai mult. În ceea ce vă privește, stăpînă, fiindcă dați prinos pentru fericire lui Bao-yu, eu cred că nu trebuie așa de mult, el fiind fără prihană. Vreo cinci sau șapte *jin* de untdelemn înmiresmat sînt destui.

— Bine! Să zicem cinci *jin*, a fost de acord Jia Mu. O să trimit pentru o lună întreagă.

— Slavă marelui și milostivului Buda! a exclamat călugărița Ma.

Apoi Jia Mu a strigat servitoarea și i-a spus:

— De azi încolo, de cîte ori va pleca Bao-yu din casă, vei da îngrijitorului său cîteva șiruri de monezi, ca să le împartă călugărilor budiști și daoști, săracilor și năpăstuiților.

După ce-a mai stat de vorbă cu Jia Mu, călugărița Ma s-a dus prin celelalte odăi să se sfătuiască și cu alte femei.

Așa a ajuns în casa favoritei Zhao, unde i s-a oferit ceai.

Favorita Zhao lucrase din petece tălpi la papuci. Văzînd pe *kan* aruncate fișii de atlas și mătase, călugărița a zis:

— Mi-ar trebui și mie niște fețe la papuci. N-ai vrea să-mi dai cîteva bucăți de atlas?

— Alege-ți! a zis oftînd Zhao. Crezi c-ai să găsești ceva ca să ți se potrivească? La mine nu prea ajunge ce-i bun! Dacă-ți place, ia cîteva fișii.

Călugărița daoistă a ales ce-ă vrut și le-a băgat repede pe mîneacă.

Apoi Zhao a întrebat-o :

— Nu de mult ți-am trimis cinci sute de monede drept prinos lui Yao Wang¹. Le-ai dăruit ?

— Bineînțeles că le-am dăruit.

— Prea bine ! a zis oftînd din greu femeia, dînd totodată din cap. Întotdeauna am adus ofrande, dar acum nu pot ! Dacă-aș avea cu ce, mai zic !... Dar puterile nu-s după dorinți !

— N-ai de ce să te necăjești, a mîngîiat-o Ma. Crește Jia Huan, se va face dregător și vei putea dobîndi tot ce-ți dorești. Atunci n-ai să te mai plîngi că nu poți aduce prinos.

— Bine ! bine ! a întrerupt-o Zhao. Să nu mai vorbim despre asta. Crezi că ne putem asemena cu careva din castele ? Bao-yu e un copilăș, crește frumos de-ți încîntă ochii și n-ar fi nimic că bătrîna Jia Mu îl iubește și-l răsfață atîta, numai că eu nu pot suferi o astfel de stăpîină !...

Și cum voia să explice ce-avea-n gînd să spună, favorita Zhao și-a ridicat două degete în sus. Călugărița daoistă a înțeles despre cine-i vorba și-a-ntrebat :

— Vrei să vorbești de a doua stăpîină, de nevasta lui Jia Lian ?

Înfricoșată, femeia a bătut din palme, s-a năpustit către ușă și, dînd perdeaua la o parte, a privit afară. Văzînd că nu era nimeni, s-a-ntors și a zis mai mult în șoaptă :

— Taci ! Nenorocire ! Dar fiindcă-ai pomenit numele ei, să-ți spun și ție ; să nu-mi zici pe nume dacă Feng Jie nu pune la o parte și nu cară toată averea familiei Jia la părinții ei !

Aflînd acestea, călugărița daoistă Ma a căutat s-o iscodească și să vadă încotro bate :

¹ Yao Wang, zeul medicinei în mitologia chineză.

— Mie-mi spui tu asta! Crezi oare că n-am văzut? Totul se petrece astfel fiindcă voi toți tăceți și-i dați tot ce poștește... De altminteri, poate chiar e mai bine așa!

— Draga mea mătușică! a exclamat femeia. Ea face singură tot ce-o taie capul! Îndrăznește careva să i se pună de-a curmezișul?

— Să mă ierți pentru vorba asta păcătoasă, a zis călugărița, dar voi nu sînteți în stare de nimic! Să zicem că vă este teamă să vă amestecați fățiș, însă puteți prea bine s-o faceți pe ascuns! Dar ce-ați făcut voi pînă acum?

Simțind în vorbele călugăriței gînduri tănuite, femeia s-a înseninat dintr-odată, spunînd:

— Cum pe ascuns? Aș face-o, dar cine să m-ajute? Poate-mi dai un sfat! Te-aș răsplăti cu vîrf și-ndesat!

Călugărița daoistă s-a apropiat de ea și i-a șoptit:

— Amida Buda! Mai bine nu mi-ai fi spus nimic despre asta! Eu nu mă pricep la astfel de treburi! E păcat!

— Iară începi cu ale tale! a întrerupt-o Zhao. Ești doar călugăriță și ai datoria să ajuți oamenii să scape de necazuri. Oare te rabdă inima să stai nepăsătoare cînd oamenii se zbat în greutate? Sau poate nu crezi c-am să fiu destul de darnică?

— Ei, vezi că nu mă lasă inima, cînd tu și fiul tău sînteți copleșiți de umilință, a răspuns călugărița. Iar cît despre răsplată, află că nici nu m-am dus cu gîndul pînă acolo!

Vorbele daoistei Ma au mai răcorit sufletul lui Zhao, care a continuat:

— Întotdeauna ai fost femeie înțeleaptă! Dacă vraja ta are destulă putere să-i pună la grea încercare pe ei doi, oare toată bogăția nu va trece-n seama noastră? Și tu nu vei primi tot ce-ți poștește sufletul?

Călugărița daoistă a plecat capul și a gândit :

— Dar dacă toate se vor termina cu bine și nu veți mai avea nici o bătaie de cap cu ei, ai să-ți mai aduci tu, atunci, aminte de mine? a îndrăznit ea să spună după o îndelungată judecată.

— Nu-ți face griji! a încredințat-o Zhao. Chiar am strînși cîteva *liang* de argint, ceva îmbrăcăminte și podoabe scumpe. Poți să iei acum o parte din ele, iar pentru ce rămîne mă voi socoti cu tine, numai să mă îmbogățesc!

După ce-a mai chibzuit, călugărița s-a învoit.

— Bine! Mai întîi să-mi dai cîte ceva pentru cheltuielile trebuincioase.

Și fără să mai aștepte vreun alt cuvînt, femeia a alungat servitoarea din casă, a deschis cu repeziciune cufărul, a scos de-acolo arginții și podoabele de preț, cu propria-i mîină a scris o hîrtie cum că datorează cincizeci de *liang* de argint și le-a înmînat pe toate călugăriței, zicînd :

— Deocamdată atît!

Ma i-a mulțumit, a luat argintul și podoabele, după care a cercetat înscrisul cu multă grijă. Apoi a cerut hîrtie și foarfecă. A tăiat două figuri de om pe dosul cărora a scris vîrsta lui Feng Jie și Bao-yu. În afară de aceasta, a mai tăiat din hîrtie neagră chipul a cinci duhuri rele, pe care le-a prins împreună cu un bold, spunînd :

— De cum ajung acasă, am să încep vraja. Sînt sigură că totul va reuși.

Abia a terminat vorba, că în prag s-a și ivit servitoarea doamnei Wang, care s-a adresat lui Zhao :

— Sînteți acasă? Vă așteaptă stăpîna!

Călugărița și-a luat rămas bun și s-a dus.

În acest timp, fiindcă Bao-yu avea fața arsă și nu putea ieși, Dai-yu mergea deseori la el, unde rămînea

vreme îndelungată. Într-o zi după amiază, a răsfoit câteva cărți, a brodat împreună cu Zi Juan și dintr-o dată s-a simțit cuprinsă de-ntristare. Ca să se liniștească, a ieșit în curte, unde a observat că bambusul înmugurise. Fără să ia seama, a pătruns în grădină. În jur totul era tăcut; peste tot — flori pestrițe și cîrîpit de zburătoare. Hoinărind fără țintă, Dai-yu s-a apropiat de Grădina rozelor fermecătoare. Acolo a zărit câteva fete care cărau apă și priveau din cînd în cînd cum se scăldau papagalii de pe terasă.

Dinăuntru străbăteau rîsetele lui Li Wan, Feng Jie și Bao-chai. La apariția lui Dai-yu toate s-au bucurat:

— Iată-ne din nou împreună!

— O! Astăzi toate sînteți laolaltă! a răspuns Dai-yu zîmbind.

— Domnișoară, a vrut să știe Feng Jie, ai gustat ceaiul pe care ți l-am trimis? Ți-a plăcut?

— Ah! Uitasem! a exclamat Dai-yu. Îți mulțumesc, ești foarte atentă cu mine.

— L-am gustat și eu, a intervenit Bao-yu, dar nu mi-a plăcut. Nu știu alții ce au de spus.

— N-are un gust prea rău! a remarcat Bao-chai.

— Ceaiul acesta provine din birurile din Xiang, a zis Feng Jie. Nici mie nu mi se pare grozav; nu se aseamănă cu cel pe care-l bem de obicei.

— Nu e deloc rău, a observat Dai-yu. Nu știu ce vă mai place și vouă!

— Dacă-ți place, ia-l și pe-al meu! a zis Bao-yu.

— Mai am atît de mult! a adăugat Feng Jie.

— Atunci am să trimit pe cineva, a zis Dai-yu.

— Nu-i nevoie. Ți-l aduc eu, i-a răspuns Feng Jie. Mîine aș vrea să te rog ceva, așa c-am să ți-l aduc cînd voi trece pe la tine.

— Auziți-o! Numai o ceașcă de ceai am băut de la ea, și vine să-mi ceară cine știe ce! a glumit Dai-yu.

Feng Jie a rîs:

— Dac-ai băut odată din ceaiul trimis de mine, de ce nu te-ai mărita după un bărbat din neamul meu?

Toți au hohotit. Dai-yu s-a simțit roșind pînă în vîrful urechilor și, întorcîndu-și capul, n-a scos nici un cuvînt.

— Strașnică glumă! a fost de părere Bao-chai.

— Ce vorbă poate fi și asta? a zis nemulțumită Dai-yu în cele din urmă. Nu-i decît unul din usturătoarele ei răspunsuri de care nu scapă nimeni!

— Dacă te-ai mărita după un bărbat din neamul meu ar fi pentru tine o insultă? a rîs din nou Feng Jie. Și arătînd către Bao-yu a adăugat: Oare el n-ar fi o pereche ideală pentru tine? Sau poate nu-ți plac strămoșii lui? Ori zestrea nu-ți este de ajuns? Care din toate cîte le-am înșirat eu aici nu te mulțumește?

Dai-yu s-a ridicat vrînd să iasă.

— Priviți! Sprînceană neagră s-a bosumflat! a exclamat Bao-chai. Unde pleci? N-ai nici un motiv să te simți jignită!

Și a vrut s-o oprească. Tocmai ajunsese la ușă, cînd au intrat favoritele Zhao și Zhou. Veniseră să-l vadă pe Bao-yu. Bao-yu și fetele s-au ridicat și le-au poftit să șadă, în timp ce Feng Jie nu le-a acordat nici cea mai mică atenție. De-abia începuse Bao-chai vorba, că s-a ivit slujitoarea doamnei Wang.

— A sosit soția domnului Wang Zi-teng, a anunțat ea, și stăpîna le invită pe domnișoare.

Li Wan și Feng Jie s-au grăbit să se ducă la doamna Wang. Împreună cu ele au ieșit și cele două femei care de-abia veniseră.

— Eu n-am să pot ieși din casă, a strigat Bao-yu în urma lor, așa că spuneți-i soției unchiului meu, Wang Zi-teng, să nu se ostenească pînă la mine.

Apoi întorcîndu-se către Dai-yu a adăugat:

— Surioară, nu pleca; aș vrea să vorbesc cu tine!

Auzind acestea, Feng Jie s-a întors și i-a spus lui Dai-yu :

— Întoarce-te ! Vrea să-ți vorbească !

Și împingînd-o ușurel pe Dai-yu înăuntru, a dispărut împreună cu Li Wan.

Bao-yu a rîs, a prins-o pe Dai-yu de mîină și a privit-o în tăcere. Fără să vrea, Dai-yu a roșit, încercînd să scape.

— Oh, oh, oh ! s-a văitat deodată Bao-yu. Cum mai mă doare capul !

— Așa-ți trebuie ! a răspuns Dai-yu.

Pe neașteptate, Bao-yu a tipat, s-a ridicat și a început să sară-n sus cîte trei-patru *chi*, îndrugînd vrute și nevrute.

Înspăimîntate, Dai-yu și slujitoarele de față au alergat la Jia Mu și doamna Wang. Acolo se afla și soția lui Wang Zi-teng și toate trei s-au grăbit să vină să vadă ce s-a întîmplat.

Bao-yu, cu un cuțit într-o mîină și un baston în cealaltă, se năpustea asupra celor din jur, împrăștiind și răscolind totul fără încetare.

La vederea unei asemenea scene, Jia Mu și doamna Wang au început să tremure și au izbucnit în hohote de plîns. Întreaga casă fusese cuprinsă de spaimă. S-au adunat în grădină Jia She, doamna Xing, Jia Zheng, Jia Zhen, Jia Lian, Jia Rong, Jia Yun, Jia Jing și chiar mătușa Xue, Xue Ban, soția lui Zhou Rui și mulți din bărbații și femeile de la castel.

Toți își pierduseră într-atît cumpătul, că nici nu mai știau ce să facă. Deodată, din grădină, s-a arătat Feng Jie. Ea agita în mîină un pumnal sclipitor cu care ucidea găinile și ciinii care-i ieșeau în cale. Zărind oamenii, a căscat ochii înspăimîntător, vrînd parcă să se năpustească asupra lor.

Fără să-și piardă cumpătul, soția lui Zhou Rui s-a grăbit să cheme din grădină cîteva femei mai vînjoase.

Ele s-au aruncat asupra lui Feng Jie, i-au smuls pumnulul și au dus-o în casă. Ping Er și Feng Er au izbucnit în țipete. Jia Zheng se afla în culmea disperării. Fiecare avea fel de fel de păreri : unii spuneau că trebuie să se facă sacrificii pentru alungarea duhurilor necurate¹, alții spuneau că, din contră, trebuie chemați vrăjitorii, câțiva erau de părere că trebuie adus călugărul Zhang, mai marele din Templul de Jad, care avea puterea să izgonească demonii din trupurile oamenilor. Au șușotit îndelung, au făcut slujbă, au rostit rugăciuni, au încercat diferite leacuri, dar toate s-au arătat zadarnice. Când soarele a apus, soția lui Wang Zi-teng, luându-și rămas bun, a plecat acasă.

Ziua următoare și-a făcut apariția însuși Wang Zi-teng, să se intereseze de starea bolnavilor. Au venit după aceea rude ale familiei demnitarului Shi, fratele doamnei Xing, și mulți alții. Unii au adus apă descântată, alții au recomandat călugări budiști și daoiști, și-au mai fost și din cei care au venit cu doctori renumiți. Feng Jie și Bao-yu își pierduseră mințile și nu mai recunoșteau pe nimeni din jur. Stăteau culcați, cu trupurile dogorind, aiurind neconținut. Către seară starea lor a devenit și mai gravă. Fetele nu îndrăzneau să se apropie de ei. Ca urmare a acestui fapt, cei doi au fost mutați sus, în iatacul doamnei Wang, unde s-au repartizat servitorii, care aveau să-i supravegheze pe rând, lângă pat.

Jia Mu, doamna Wang, doamna Xing și mătușa Xue nu s-au îndepărtat de ei nici măcar un pas și au plîns tot timpul. Jia She și Jia Zheng, temîndu-se că atîtea lacrimi aveau să dăuneze sănătății lui Jia Mu, au făcut de asemenea veghe noapte de noapte, nelăsînd să se odihnească nici pe ceilalți din castel.

---

¹ Obicei practicat în China veche, în credința că prin sacrificii și ceremonii vor fi alungate duhurile rele din trupurile celor bolnavi.

Jia She a căutat peste tot călugări budiști și daoști, însă Jia Zheng, dându-și seama că nu-s de nici un folos, a zis :

— Destinul omului e hărăzit de Cer și n-are nici un rost să lupți împotriva voinței lui. Am făcut tot ce-am știut pentru bolnavii noștri și nimic nu i-a ajutat. Cred că aceasta este voința Cerului. Trebuie să ne supunem !

Jia She nu-i dădea ascultare. Au trecut trei zile. Feng Jie și Bao-yu zăceau în nesimțire și răsuflarea de-abia li se mai auzea. În casă începuse să se vorbească despre faptul că nu mai erau speranțe de însănătoșire și chiar să se chibzuiască asupra celor trebuincioase îngropăciunii. Jia Mu, doamna Wang, Jia Lian, Ping Er și Xi Ren urlau de disperare. Singură favorita Zhao, care se prefăcea că-i îndurerată, în sufletul ei triumfa pentru că, în sfârșit, marea ei dorință se împlinise. În dimineața celei de a patra zile, Bao-yu a deschis, dintr-odată, ochii larg și, privind-o pe Jia Mu, i-a spus :

— Nu vreau să mai trăiesc în casa voastră, duceți-mă cât mai departe de aici !

La auzul acestor vorbe Jia Mu a simțit ca și cum cineva i-ar fi smuls inima. Zhao, care stătea lângă ea, s-a apucat să-i dea sfaturi :

— Nu vă mai zdrobiți atîta, scumpă stăpînă ! Ori-cum băiatul nu mai scapă, așa c-ar fi mai bine să ne gîndim cum să orînduim cele trebuincioase, să-l lăsăm să plece cît mai curînd de pe lumea asta. L-ați scuti și pe el de chinurile astea fără rost. Dacă vă veți lăsa atît de cuprinsă de mîhnire, puteți să sporiți chinurile lui pe lumea cealaltă.

Revoltată de aceste vorbe, Jia Mu a scuipat-o-n față și, întăritată cum era, a început s-o ocărasecă :

— Labă ticăloasă ! De unde știi tu că nu mai scapă ? Ți-nchipui poate că ai vreun folos dacă va muri el ? Nu-ți fă astfel de visuri ! Să moară, că și sufletul din

tine ți-l scot! Numai voi l-ați ațîțat pe tată-său, de-a ajuns să-l pună cît e ziua de mare să tot scrie și să tot citească! L-a speriat într-atîta, că se-ascunde băiatul de el ca șoarecele de pisică. Cine altcineva, decît haita voastră de țiitoare să fi scornit astfel de intrigi? Dacă se va-ntîmpla ceva cu copilașul ăsta, nici una nu veți scăpa! N-am să vă iert!

Ocăra, și lacrimile-i curgeau șiroind pe obraji. Jia Zheng, care se afla și el alături, de asemenea s-a înspăimîntat. Țipînd la favorita sa, Zhao, să plece, el a-nceput să-și mîngîie mama. În clipa aceea, din prag cineva a anunțat:

— Au sosit cele două sicrie.

Lui Jia Mu parcă i-ar fi înfipt cineva cuțitul în inimă. A izbucnit într-un țipăt deznădăjduit:

— Cine-a avut ideea să se cumpere coșciuge? a răcnit ea. Prindeți-i pe-acești oameni și snopiți-i în bătaie!

Deodată, în mijlocul acestei învălmășeli, de undeva din depărtare s-au auzit lovituri clare în peștele de lemn¹ și o voce care spunea:

— Slavă atotputernicului Buda, izbăvitorul de pedepse și eliberatorul vieților de pe pămînt! Dacă vă aflați în nenorocire, dacă n-aveți liniște în casă, dacă sînteți supuși duhurilor necurate, dacă vă amenință primejdii, veniți la noi și vă vom tămădui!

Jia Mu și doamna Wang au poruncit, degrabă, slugilor, să alerge în uliță și să vadă cine era.

Cine avea să fie decît călugărul budist cu chelbe în cap și călugărul daoist cel șchiop? Înfățișarea budistului era cam așa:

---

¹ *Pește de lemn*, toacă de lemn pe care era desenat un pește, folosită de călugării budiști și daoiști pentru a se face auziți de credincioși.

*Prună-n pîrg îi era nasul,
Prelung sprînceana-i atîrna ;
Prea sclipitoare stele-i erau ochii
Ca diamantul privirea-i strălucea
Rasa ferfeniță ; cîpicii jerpeliți
Pe drumuri urme nu lăsau.
Buboaie dureroase cu puroi
Sărmanul cap murdar i-acopereau.*

Cum arăta daoistul ?

*Un picior i-era scurt
Și mult prea lung celălalt ;
Pe trupu-i noroiul coajă prinsese,
De parcă dintr-un smîrc îl scosese.
Dacă-ntîlnindu-l l-ai întreba :
„Prin care locuri stai ?”
Ți-ar spune că la asfințit de Rîul cel Moale
În dumbrava nemuritorului Peng Lai.*

Jia Zheng a poruncit să fie chemați, și primul lucru de care a întrebat a fost în care dintre munți s-au călugărit cei doi.

— E fără rost această întrebare, a răspuns călugărul budist. Ni s-a arătat că în casa aceasta sînt suferinzi și am venit să-i tămăduim.

— În castelul meu doi oameni sînt cuprinși de vrăji, le-a explicat Jia Zheng. Nu știu care minune i-ar putea mîntui.

— Pe noi ne-ntrebați acest lucru ? s-a amestecat în vorbă daoistul. Aveți doar o nestemată rară, care lecuiește suferința !

— Da, fiul meu s-a născut cu o nestemată în gură, a întărit Jia Zheng, tulburat de vorbele călugărului, și pe ea scrie că are putere să apere de duhuri și să tămăduiască suferința. Dar, pînă-acum, niciodată n-am ajuns să mă conving de minunile ei.

— Aceasta fiindcă ea este zămislită de ceva care vă este tăinuit, i-a explicat budistul. La început „bao” a avut însușiri ciudate ; dar închizându-se în ea sufletul, și-a pierdut puterea miraculoasă, deoarece patima după muzică și femei, pofta după glorie și avuție, precum și după alte plăceri lumești, l-au prins pe stăpînul ei ca într-o plasă. Dă-mi această nestemată să-i rostesc o rugăciune și ea-și va recăpăta iarăși puterea de mai-nainte.

Jia Zheng a smuls piatra de la gîtul lui Bao-yu și a înmînat-o călugărului. Budistul a pus-o în palmă și a oftat adînc :

— Iată c-au trecut treisprezece ani de cînd ne-am despărțit de tine la poalele muntelui Jinggeng ! Cu toate că timpul pe pămîntul omenesc se scurge repede, praful verde de pe tine nu s-a luat ! Ce mai faci ? Ce mai faci ? Cît de fericită-ai fost și tu cîndva !

*La început, de cer n-ai fost legată
Și cu pămîntul nu erai unită ;
N-ai cunoscut necazul și nici preafericirea ;
De suflet la-nceput ai fost lipsită.
Dar iată piatra s-a topit
Și sufletul în tine s-a-ntrupat ;
De-atunci tu între oameni te-ai trezit
Să vezi ce nu-i și ce-i adevărat !*

Ce păcat că ai ajuns să porți acum povara vieții pămîntene !

*Fardul luciul și-a-ntunecat !
Și strai ușor de pudră te-a-nvăluit ;
Zăbrelile ferestrei, nicicînd de libertate,
Rațelor-pereche¹ n-au vorbit.
Indelungatu-ți somn s-a isprăvit*

---

¹ *Rațelor-pereche*, adică o rață și un rățoi, simbol al dragostei conjugale.

*Și de acum începe deșteptarea.
Cînd pentru-obidă pedepsele răsună,
În lume, printre oameni, ți-i chemarea.*

Călugărul budist a tăcut, a privit de cîteva ori pia-tra din palmă și după ce i-a mai bolborosit ceva, a întins-o lui Jia Zheng spunînd :

— Piatra din nou a căpătat forță miraculoasă. Fiți numai cu băgare de seamă și n-o mai nesocotiți ! Duceți-o în dormitorul băiatului și nu lăsați pe nimeni dintre păcătoși, în afara rudelor apropiate, să se atingă de ea. Peste treizeci și trei de zile, fiul vi se va însănătosi !

Jia Zheng, fericit, a poruncit să li se ofere ceai, dar călugării dispăruseră, ca semn c-au îndeplinit tot ce-au avut de făcut.

Și-ntr-adevăr, pe zi ce trecea, Bao-yu și Feng Jie se simțeau din ce în ce mai bine, le-a revenit cunoștința și au început să fie încercați de foame. Numai atunci Jia Mu și doamna Wang au mai prins viață.

Aflînd că Bao-yu s-a înzdrăvenit, Dai-yu a-nceput să-nalțe imnuri lui Buda. Privind-o, pe Bao-chai a apucat-o rîsul :

— Ce ți-a venit să rîzi, soră Bao-chai ? a întrebato Xi-chun.

— Cît de ocupat o fi Buda ! Chiar și mai mult decît muritorii ! a răspuns Bao-chai. Numai dacă salvează viața pămîntenilor, dacă apără oamenii de boli, dacă răspunde chemărilor celor care se căsătoresc, vă-nchipuiți ce ocupat trebuie să fie ? Oare asta nu te face să rîzi ?

— Răutăcioaselor ! a exclamat Dai-yu roșind toată. Nu-nvățați nimic de la oamenii cu cap ? Știți numai să clevețiți, ca și guraliva de Feng Jie !

Spunînd acestea, Dai-yu a dat la o parte perdeaua de la ușă și a ieșit.

Dacă vreți să știți ce s-a întîmplat mai departe, stimați cititori, aflați din capitolul următor.

CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA

În care se povestește cum Jiang Yu-han i-a dăruit lui Bao-yu, în semn de prietenie, cingătoarea adusă din Țara Jianxiang și cum Bao-chai s-a tulburat când a văzut mătăniile din lemn aromitor

După treizeci și trei de zile Bao-yu nu numai că a scăpat de vrăji, dar și rana de pe obraz i s-a cicatrizat complet, încît putea din nou să stea în Grădina prive-liștilor încîntătoare.

Dar n-are rost — credem — să mai povestim despre toate astea.

Întrucît c-o seară înainte, una din fete, Qing Wen, fără să-și dea seama, n-a lăsat-o pe Dai-yu să intre în Grădina rozelor pline de farmec, aceasta a crezut că o face din dorința lui Bao-yu.

De aceea, ziua următoare, cu prilejul sărbătoririi Duhului florilor, Dai-yu se simțea copleșită de tristețe. Gîndul că primăvara trecuse îi sporea și mai mult mîhnirea, și așa greu de îndurat. Florile veștejite au tulburat-o într-atît, încît fără să vrea a izbucnit în plîns și a început să recite versuri în amintirea lor.

Nu și-a închipuit că Bao-yu stătea pe coasta colinei. Asculta suspinînd, plecîndu-și capul. Dar cînd în auz îi răsunau cuvintele :

*Se scutură suavele flori
Cei răi în rîs le însoțesc pe cale.
Cum zboară anii... Care dintre ei
Mă va-ngropa în iarba moale ?*

*Și pier și zori, se stinge
Chipul de primăvară, sub fard
Firul se-nclină și-astîngește omul
De moartea lui inimi nu ard.*

Bao-yu n-a mai putut să-ndure și a coborît povîrnișul. Petalele florilor pe care le ținea în mînă s-au risipit. Fără să știe cum, și-a reprezentat o clipă vremea cînd frumusețea fără seamăn a lui Dai-yu se va ofili și va trebui să părăsească pentru totdeauna lumea aceasta. La gîndul morții ei, o suferință negrăită i-a cuprins inima. Apoi s-a gîndit că dacă-ar fi să moară Dai-yu, ar putea muri toate celelalte : și Bao-chai și Xiang Ling și Xi Ren. Unde oare se va afla el atunci, stăpînul acestei grădini, acestor flori, acestor sălcii ? N-a găsit răspunsul. Gîndurile apăsătoare au stăruit fără întrerupere, unul chemînd după sine altul și Bao-yu nu știa ce să facă să scape și cum să-și alunge tristețea care-l împresura.

Într-adevăr :

*Niciunde de-a florilor umbră
Nu te poți ascunde !
Din patru zări glasul păsărilor
Te pătrunde !*

Deodată, Dai-yu, deși subjugată de propria ei suferință, a auzit pe cineva suspinînd „Toți rîd de mine că sînt nebună, se gîndi. Oare să mai fie pe lume vreunul ca mine ?” S-a ridicat și a cercetat cu privirea. Văzîndu-l pe Bao-yu, nu s-a putut stăpîni să nu-l certe :

— Oh ! chiar mă întrebam cine poate fi ? Mă teameam de un monstru... Ah, fugi să nu te mai vîd...

De-abia rosti acest cuvînt că îndată îl și regretă și își astupă gura cu palmele. A suspinat îndelung și a plecat cu pași mici.

Bao-yu a înțeles că îl alungă. Întristat, s-a ridicat și a început să coboare coasta îndepărtîndu-se mîhnit către Grădina rozelor pline de farmec. Fără să se aș-

tepte, înaintea sa, pe alee, apăru Dai-yu. Grăbind pasul o ajunsese :

— Stai, surioară ! Știu că te ferești de mine, dar, lasă-mă, rogu-te, să-ți spun un singur cuvînt și după aceea poți să nu mă mai vezi cît vei trăi.

Mai întîi Dai-yu a vrut să fugă, apoi a zis :

— Bine, vorbește !

— Și dacă voi spune două, a întrebat Bao-yu zîmbind, mă vei asculta ?

Dai-yu s-a întors brusc și a pornit mai departe. Bao-yu a rămas locului, privind-o cu tristețe.

— Oare tot ce-a fost între noi pînă acum a trebuit să fie numai ca să trăim acest trist sfîrșit ?

Atunci Dai-yu s-a oprit și a-ntrebat mirată :

— Dar ce a fost între noi ? Și ce s-a întîmplat acum ?

— O ! a suspinat Bao-yu zdrobit. Ai uitat că te-ai jucat cu mine cînd ai venit în casa noastră ? Dacă-ți doreai ceva din ce aveam eu și-mi plăcea și mie, nu mîncam, păstram totul pînă la întoarcerea ta. Am mîncat la aceeași masă, am stat culcați în același pat. Dacă slujitoarele tale nu se gîndeau să-ți îndeplinească dorința, o făceam eu în locul lor. Crescînd de copii împreună, credeam că va trebui totuși să te porți frumos cu mine, fiindcă în ochii mei tu ești mai presus decît toți ceilalți. Dar ai devenit cît se poate de trufașă, aproape nici nu mă bagi în seamă și gîndul tău e plin doar de Bao-chai și Feng Jie. N-am pe nimeni, nici frați și nici surori, dacă nu pun la socoteală pe cei după tată ; te aveam doar pe tine în lumea asta. De aceea m-am gîndit mereu că pînă la urmă vei putea să simți și tu pentru mine ceea ce simt eu pentru tine. Dar se vede că totul este altfel ; tu m-ai jignit adînc și n-am nici măcar cui să mă plîng !

Lacrimile îi curgeau șiroaie. Dai-yu aproape că uitase mînia, ochii i s-au umezit și a înclinat fruntea fără să spună o vorbă. Atunci Bao-yu a continuat :

— Știu că nu m-am purtat bine întotdeauna. Dar oricît de rău m-aș fi purtat, n-am îndrăznit niciodată să fac de față cu verișoarele mele ceva care să nu fie pe placul tău. Dacă greșesc, tu caută să mă îndrepți, fă-mă atent și, dacă trebuie, ceartă-mă, bate-mă, că nu mă voi supăra. Tu, însă, mă lași în voia soartei, mă torturezi și mă silești să-mi fac fel de fel de gînduri. Nu mai știu încotro s-apuc. Dacă ar fi să mor chiar acum și să mă prefac într-un duh fără astîmpăr, nu mă vor putea scăpa toate slugile celor mai grozavi și mai credincioși călugări budiști și daoiști și n-aș putea să mă întorc la viața cea nouă decît atunci cînd tu vei arăta pricina morții mele !

Ascultînd toate acestea, Dai-yu nu s-a mai stăpînit și a zis furioasă :

— Dacă-i așa, atunci de ce nu i-ai îngăduit ieri seară servitoarei tale să mă lase să intru ?

— Ce spui ? a strîgat uluit Bao-yu. Să mor dacă știu măcar despre ce-i vorba !

— Pomenești neconținut de moarte, a zis mînioasă Dai-yu. Spune clar, da sau nu, de ce atîtea jurăminte ?

— Nu, surioară, eu nu te-am văzut, a încredințat-o Bao-yu. A trecut sora Bao-chai, a stat ce-a stat și-apoi a plecat.

— Poate că spui adevărul ! S-o fi codit fata să-mi deschidă. Și asta se poate !

— Bineînțeles ! Așteaptă numai s-ajung acasă, să văd cine-a fost și o învăț minte !

— Se vede treaba că fetele tale mai trebuie ținute-n frîu. Că m-au jignit pe mine, e un fleac ! dar dacă mîine va veni la tine Bao-chai sau altă „scumpă domnișoară”¹ și vor face la fel, lucrurile se schimbă !

Dai-yu a zîmbit. Bao-yu a priceput, a scrișnit din dinți, apoi a zîmbit și el. Discuția lor a fost întreruptă,

---

¹ Joc de cuvinte format cu ajutorul cuvîntului „Bao”, care-nseamnă „scump”, „nestemat”, cuprins și în numele lui Bao-chai.

fiind poftiți la masă. Au plecat împreună. Văzînd-o pe Dai-yu, doamna Wang a întreat-o :

— Fetița mea, te simți mai bine urmînd sfaturile date de doctorul Bao ?

— De fel, a răspuns Dai-yu. Ca dovadă, Jia Mu mi-a poruncit să urmez pe cele ale doctorului Wang.

— Nu știi, mamă, s-a amestecat în vorbă Bao-yu. Surioara Dai-yu este firavă și se teme de răceală ; iar împotriva răcelii, cele mai bune sînt pilulele.

— Doctorul mi-a vorbit mie de niște pilule, a remarcat doamna Wang, dar, din păcate, am uitat cum se cheamă.

— Știu eu cum se numesc ! i-a răspuns Bao-yu. Nu-s altceva decît niște pastile tari, din „rădăcina vieții veșnice”.

— Nu, a clătinat din cap doamna Wang.

— S-ar putea să fie pilule din „opt mărgăritare” sau poate pilule din partea dreaptă și partea stîngă a rădăcinii de angelică ? a întreat Bao-yu. Sau poate chiar pilule din „opt fire parfumate de piciorul-cocoșului” ?

— Nicidecum, a zis din nou doamna Wang. Mi-amintesc doar că în denumire era și cuvîntul *Jin gan*¹ sau cam așa ceva.

— N-am mai auzit de pilule *jin gan*, a răspuns Bao-yu lovindu-și palmele. Dar dacă există așa ceva de ce n-ar fi și prafuri „Budisatva” ?

La aceste cuvinte cei de față au izbucnit în rîs.

— Trebuie să fie pilule din „inima tare a mai-marelui cerului” ! a zis Bao-chai astupîndu-și gura cu palmele, ca să nu rîdă.

— Chiar așa se și cheamă ! a pronunțat doamna Wang. Astăzi toate le uit !

— Nu ești dumneata de vină, a observat Bao-yu. Te-au amăgit numai *jin gan* și Budisatva.

---

¹ *Jin gan*, diamant, simbolul tăriei la budiști.

— Nerușinatule! a țipat la el doamna Wang. Poate vrei ca tată-tău să te snopească în bătaie!

— Nici o teamă! Pentru-așa ceva nu mă bate tata!

— Dacă există asemenea pilule, să cumpărăm și să-i dăm lui Dai-yu, a zis doamna Wang.

— Toate astea nu fac doi bani, a vorbit Bao-yu. Mai bine dă-mi mie trei sute șazeci de *liang* de argint și-am să procur eu pentru surioara asemenea leacuri, pe care nici nu trebuie să le-nghită, că se și face bine.

— Prostii! a țipat din nou doamna Wang. Nici n-am auzit de leacuri așa scumpe!

— Vorbeșc serios, mamă! Rețeta mea este cea mai grozavă din toate. Chiar și părțile din care se prepară au nume atât de ciudate, că pe moment nici n-aș putea să le înșir. Nici n-ajung trei sute șazeci de *liang* de argint ca să procuri „placenta de la primul prunc”. Mai trebuie, încă „un poligon de mare întindere de la o carapace de broască gigantică”, „măduva de ciupercă *fulin*, crescută pe tulpina pinilor milenari” și multe alte ierburi tămăduitoare, nu mai puțin ciudate. În schimb leacul acesta este cel mai grozav din câte există! Forța lui miraculoasă îi înspăimîntă, chiar, pe oameni. Cu cîțiva ani înainte, fratele Xue Ban a insistat mult să-i dau rețeta și neavînd încotro i-am dat-o pînă la urmă. A luat-o, s-a tratat doi sau trei ani și a irosit vreo mie de *liang* de argint ca să prepare doctoria. Dacă nu mă crezi, mămico, întreab-o pe sora Bao-chai.

La pomenirea numelui său, Bao-chai a lovit din palme spunînd:

— Nu știu nimic, n-am auzit nimic și poți să nu ceri mamei tale să mă întrebe.

— Bao-chai este o fată bună, nu minte niciodată, a zis doamna Wang.

Auzind răspunsul lui Bao-chai, Bao-yu a plesnit din palme, s-a-ntors către ea și-a exclamat:

— Nu spun decît purul adevăr, iar voi toți mă luați drept mincinos!

În acest timp, Bao-yu a observat că Dai-yu, care sedea în spatele lui Bao-chai reținîndu-și rîsul, arăta cu degetul la obraz, rușinîndu-l. Bao-yu s-a zăpăcit. Atunci, în ajutorul său a sărit Feng Jie, care era în odaia alăturată să urmărească așezarea mesei și auzise întreaga discuție.

— Frățiorul Bao-yu are dreptate, a accentuat ea. Nu de mult, fratele Xue Ban a venit să-mi ceară mîrgăritare. L-am întrebat pentru ce-i trebuie și mi-a spus că pentr-un leac. Apoi a spus supărat: „Mai bine nu m-aș mai fi încurcat cu doctoria asta! N-am oare atîtea griji pe cap?” M-am interesat ce anume vrea să prepare. Atunci mi-a vorbit de rețeta pe care i-o dăduse Bao-yu. A mai spus și alte denumiri de leacuri, dar le-am uitat. Apoi a adăugat: „Iartă-mă că te supăr. Am procurat niște mîrgăritare, dar nu-s bune, fiindcă n-au fost purtate! De-aceea m-am văzut nevoit să vin la tine. Dacă n-ai cumva desperechiate, dă-mi din cele pe care le porți acum în păr, iar eu îți voi da altele-n loc”. Am smuls două și i-am dat. În afară de aceasta mi-a mai cerut o bucată de mătase roșie, lungă de trei *chi*, și piulița, ca să sfarme mîrgăritarele.

Cu fiecare cuvînt pronunțat de Feng Jie, Bao-yu mulțumea în gînd lui Buda, iar cînd a terminat de vorbit, a întrebat-o pe mamă-sa.

— Ce-ai de zis acum? Vezi că el a preparat doctoria chiar așa cum ți-am spus? Dacă-ar fi urmat cu strictețe rețeta, ar fi trebuit să-și ia mîrgăritarele și nestematele din mormintele vechi. Mai mult, ele trebuiau să fi fost purtate-n păr de oameni din familie nobilă. Dar pentru asta trebuie să te-apuci să răscolești mormintele? De aceea se pot folosi și mîrgăritare purtate de oameni în viață.

— Amida Buda! Ce tot îndrugi? a țipat doamna Wang. Dacă iei mărgăritare din morminte, trebuie să atingi oasele morților care-au stat sub pământ sute de ani, iar leacurile preparate din ele n-au cum să aibă urmări miraculoase.

— Ai auzit? a întrebat Bao-yu adresându-se lui Dai-yu. Înseamnă că și sora Feng Jie spune minciuni?

Deși era întors către Dai-yu, privirea sa o urmărea neconținut pe Bao-chai.

Dai-yu a tras-o ușor de mână pe doamna Wang.

— Mătușă, ascultă numai: sora Bao-chai nu vrea să-i țină parte, așa că el mi se adresează mie!

— Am observat că îi cam place să te necăjească, a zis doamna Wang.

— Ah, mamă! a ris Bao-yu. Sora Bao-chai habar n-avea de ce făcea frate-său, chiar când trăiau în aceeași casă. Cum ar putea să știe acum, când ea stă la noi? Înțelegi ori nu? Iar surioara Lin mi-a făcut semn din spatele sorei Bao-chai să-mi fie rușine, ca și când aş fi spus minciuni.

În acest timp a intrat servitoarea lui Jia Mu să-i cheme pe Bao-yu și Dai-yu la masă. Dai-yu s-a ridicat și a pornit fără să-l aștepte pe Bao-yu.

— N-ar fi mai bine să-l așteptăm și pe stăpînul Bao-yu, ca să mergem împreună? i-a amintit fata gri-julie.

— Nu mănîncă azi, așa că nu vine cu noi, a răspuns Dai-yu. Voi merge doar eu.

Dai-yu a ieșit, iar Bao-yu a zis:

— Azi mănînc cu mama.

— Cum vrei! a intrat în vorbă doamna Wang. Numai că eu astăzi am doar legume, așa că ar fi bine să te duci să mănînci la bunica ta.

— Și eu vreau să mănînc legume, nu s-a lăsat mai prejos Bao-yu.

Spunînd acestea, s-a așezat la masă.

Apoi doamna Wang s-a adresat lui Bao-chai și celorlalte fete care se găseau acolo :

— Duceți-vă și voi! Pe el lăsați-l să facă ce vrea!

— Ar fi cazul să mergi și tu, a zis Bao-chai întorcându-se spre Bao-yu. Dacă nu ți-e foame, condu-o măcar pe sora Lin, că iar nu-i în apele ei. Ce mai are?

— Ia în seamă fiecare nimic! a fost de părere Bao-yu. Dar îi trece repede!

Bao-yu a mâncat în fugă și, cerînd ceai să-și clătească gura, a alergat la Jia Mu, de teamă ca bunică-sa să nu-și facă griji din pricina absenței sale, și mai ales fiindcă tot timpul se gîndea la Dai-yu.

— De ce le faci pe toate-n goană? au întreat rîzînd Tan-chun și Xi-chun. Mănînci pe fugă, bei pe fugă!

— Nu-l mai rețineți! Lăsați-l să mănînce și să alerge la surioara lui! a zis Bao-chai. De ce-l împiedicați?

După ce a băut ceaiul, Bao-yu a zbughit-o pe ușă și s-a îndreptat către partea de apus a castelului. Trecînd pe lîngă casa lui Feng Jie, a văzut-o în ușă, cu picioarele proptite în prag, scobindu-se în dinți cu bețișorul pentru urechi și supraveghind vreo zece servitori care schimbau ghivecele de flori. Zărindu-l pe Bao-yu, Feng Jie l-a strigat :

— Ce bine că te văd! Vino, vino repede! Scrie-mi și mie ceva.

Bao-yu a urmat-o. Au intrat în casă, unde Feng Jie i-a dat pe rînd penel, tușieră, hîrtie. După aceea a zis :

— Mătase vișinie — patruzeci cupoane, atlas cu desene de dragoni — patruzeci cupoane, mătase subțire de diferite culori, specială pentru uzul castelului — o sută cupoane, gherdane de aur — patru...

— Ce mai sînt și astea? a întrerupt-o Bao-yu. Nu seamănă nici a calcul, nu-s nici cadouri! În cel fel să scriu?

— Cum îți vine mai la-ndemînă, a răspuns Feng Jie. Eu să-nțeleg!

Bao-yu n-a mai întrebat nimic și s-a silit să scrie tot ce i-a dictat Feng Jie. Apoi a luat hîrtia din mîna lui și a zis:

— Am să te rog ceva, dar nu știu dacă te vei învoi. E o fată care te îngrijește, pe nume Xiao Hong. Aș vrea să mi-o dai mie, în schimbul alteia. Vrei?

— Am atîtea slujitoare, a răspuns Bao-yu. Dacă îți place vreuna, ia-o! De ce mă mai întrebi?

— Dacă-i așa, atunci am s-o iau, a rîs Feng Jie.

— Poftim! a conchis Bao-yu pregătindu-se să plece.

— Stai! l-a oprit Feng Jie. Aș mai avea ceva să-ți spun.

— M-așteaptă bunica, s-a arătat Bao-yu grăbit. Dacă e ceva deosebit, mai fac un drum.

Bao-yu a ieșit și s-a-ndreptat către Jia Mu. Acolo masa se terminase.

— Ce bunătați ți-a dat mamă-ta? a întrebat curioasă Jia Mu.

— Nimic deosebit, a răspuns Bao-yu, am mîncat pur și simplu un castron de orez. Dar unde-i Dai-yu?

— E înăuntru, i-a spus Jia Mu.

Bao-yu a intrat. O fată stătea direct pe dușumea și sufla în fierul de călcat, alte două erau așezate pe *kan* și desenau ceva cu creta, iar Dai-yu, cu capul aplecat peste o bucată de mătase, croia.

— A! Iată unde erați! Ce faceți aici? a exclamat Bao-yu cînd s-a ivit în prag. Nu știți că după masă nu e bine să lucrați?

Dai-yu, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, a continuat să croiască.

— Bucata asta are colțul boțit, i s-a adresat una din fete. N-ar fi bine să-l călcăm puțin?

— Ce luați în seamă toate fleacurile? a zis Dai-yu, ridicîndu-și capul. Acum e gata!

Bao-yu a înțeles și s-a întristat.

Între timp Bao-chai, Tan-chun și celelalte fete au venit s-o vadă pe Jia Mu. Bao-chai a intrat numaidecît înăuntru la Dai-yu.

— Ce faci? a întrebat-o ea, dar văzînd că tace și croiește mai departe, a constatat rîzînd:

— Ești meșteră-n toate! Pînă și să croiești te pricepi!

— Aș, de unde, a răspuns Dai-yu. Fac și eu, așa, de ochii lumii!

— Să-ți spun ceva, a continuat Bao-chai. Adineauri, cînd venise vorba despre doctoria aceea, fiindcă-am zis că n-ai idee de ea, Bao-yu s-a supărat.

— Dacă ia în seamă fiecare nimic! O să-i treacă repede! — a murmurat din nou Dai-yu.

— Soră, s-a adresat Bao-yu lui Bao-chai, bunica vrea să joace domino și n-are cu cine. N-ai vrea să treci în iatacul ei?

— Crezi că de-asta am venit, să joc domino? Și Bao-chai s-a grăbit să iasă din odaie.

— Du-te și tu, i-a zis atunci Dai-yu lui Bao-yu. Aici sînt tigri și te pot mânca!

Spunînd acestea s-a aplecat din nou asupra mătăsii.

Cu greu, Bao-yu zîmbi.

— De ce nu lași lucrul?

Dai-yu parcă nici nu l-ar fi auzit. Atunci Bao-yu a întrebat fetele:

— Cine i-a cerut să lucreze?

Văzînd că nu i se adresează direct, Dai-yu a răspuns înțepat:

— Oricine mi-ar fi cerut, nu-i treaba ta!

Cînd se pregătea să-i răspundă, a fost anunțat:

— Vă cheamă stăpîna!

Bao-yu s-a întors și a ieșit.

— A dat cerul! a strigat în urma lui Dai-yu. Cred că mor, dacă se mai întoarce!

Ieșind, Bao-yu l-a văzut pe Bei Ming, care i-a spus :
— Poftiți la domnul Feng Zi-ying !

Bao-yu și-a amintit pe dată discuția din ajun și a poruncit :

— Aduceți-mi veșmintele potrivite !

Bei Ming a alergat spre poarta a doua, unde s-a întâlnit cu o bătrână care tocmai ieșea.

— Mătușă, stăpînul Bao-yu așteaptă-n odaia sa de lucru hainele de sărbătoare, i-a zis Bei Ming. Nu s-ar putea să spui slujitorilor să i le aducă ?

— Ce tot vorbești ? Bao-yu locuiește-n grădină și toți oamenii lui se află acolo. Ce cauți aici ?

Bei Ming a pornit în goană cît l-au ținut picioarele, către poarta dinspre răsărit a grădinii. Slugile care erau de planton la poartă, neavînd ce să facă, jucau mingea la capătul aleii. Bei Ming s-a apropiat, le-a transmis porunca și unul dintre ei a și plecat s-o îndeplinească. Curînd a revenit cu hainele pe care i le-a dat lui Bei Ming.

Bao-yu s-a schimbat îndată, a poruncit să i se trimită caii și, însoțit de Bei Ming, Chu Yao, Shuang Hui și Shau Er, a plecat către casa lui Feng Zi-ying.

Odată ajuns a fost anunțat în grabă și Feng Zi-ying a ieșit să-l întîmpine. Xue Ban era acolo. Se mai aflau și o mulțime de slujitori și cîțiva musafiri, printre care actorul Jiang Yu-han și Yun Er, curtezana din Casa minunatelor arome.

Toți cei de față s-au salutat cu Bao-yu, după care li s-a servit ceai.

Luînd ceașca de ceai, Bao-yu i-a spus lui Feng Zi-ying zîmbind :

— La ultima noastră întîlnire ați pomenit de „nenorocul dumneavoastră”. De-atunci am așteptat tot timpul să ne revedem ca să aflăm amănunte, așa c-am venit de îndată ce m-ați invitat,

— Cît de naiv ești ! a rîs Feng Zi-ying. N-a fost decît un motiv ca să te atrag ! Am vrut doar să te invit la un păhărel de vin și, de teamă să nu mă refuzi, ți-am întins această cursă. N-am bănuیت c-o vei lua de bună !

Toți au izbucnit în hohote. Apoi s-a adus vin și musafirii s-au așezat la masă. Feng Zi-ying, bine dispus, i-a poruncit lui Yun Er să aducă musafirilor cîte trei pahare. După ce le-a dat pe toate peste cap, Xue Ban s-a amețit și, prinzînd-o pe Yun Er de mîină, a exclamat :

— Dac-am să-ți aud cîntecul acela nou, de bucurie am să beau toată carafa cu vin ! Vrei ? Yun Er nu s-a împotrivit, a luat alăuta și a-nceput :

*Am iubit doi dragi flăcăi,
Să-i las nu mă-nduram ;
Cînd dor mi-era de unul,
La celălalt gîndeam.
Am iubit doi dragi flăcăi,
Cît i-am iubit de mult !
Frumoși și mîndri amîndoi
Cum nu s-a mai văzut !
Pe unde ceaiul înflorea,
Cu unul m-am găsit ;
În taina nopții mă iubea —
Dar celălalt s-a ivit.
În fața dragilor flăcăi,
O vorbă n-am mai zis.
Cînd eu cu unul mă iubeam,
Celălalt cu el m-a prins !*

Fata a rîs și, întorcîndu-se către Xue Ban, l-a întrebat :

— Ei ! Ce faci, nu bei carafa ?

— Pentru-asemenea cîntec nu merită să bei nici măcar juma' de pahar ! Zi-i ceva mai frumos !

— Ascultați ! interveni Bao-yu sculîndu-se de pe locul său. Dacă bem așa, ne amețim repede, și nu mai are nici un haz ! Lăsați-mă să beau un pahar mare și apoi să vă propun cum să petrecem. Dacă veți fi de acord, cine nu va face ce-i voi spune va fi pedepsit să bea zece cupe la rînd și să toarne celorlalți vin.

— Bravo ! Bravo ! au țipat Feng Zi-ying și Jiang Yu-han.

Bao-yu a ridicat paharul și l-a golit dintr-o singură suflare, spunînd :

— Numesc patru cuvinte : durere, tristețe, fericire, plăcere. Pornind de la fiecare, să compunem versuri. Condiția este ca să ne inspire numai „sexul frumos”. Cine reușește să alcătuiască versurile, bea un pahar, apoi cîntă un cîntec nou, bea iarăși, ca după aceea să numească un anume lucru drag din casă și să recite versuri clasice care i se potrivesc, sau chiar pasaje din *Cele patru cărți*, ori *Cele cinci cărți*. La urmă bea din nou.

Neașteptînd să termine bine ce-avea de spus Bao-yu, Xue Ban s-a ridicat protestînd :

— Eu nu voi intra în jocul ăsta. Bao-yu face dinadin, ca să rîdă de mine !

Atunci s-a ridicat și Yun Er, l-a împins pe Xue Ban să stea jos și i-a spus rîzînd :

— De ce nu vrei ? Ți-e teamă că te-mpiedică să bei vinul care și-asa nu-ți lipsește niciodată ? Sau n-ai încredere în cunoștințele mele ? Ai să vezi c-am să recit și eu. Dacă ai să spui corect, bine, dacă nu, vei fi pedepsit să bei cîteva oale la rînd. Nu mori din asta ! Sau poate că nu vrei să te supui învoielii noastre și să bei zece pahare, unul după altul și să ne torni nouă vin ?

— Grozav ! au hotărît cei de față.

Neavînd încotro, Xue Ban s-a așezat. Cînd s-a făcut liniște, Bao-yu a început să recite :

Indurerată e iubita cînd
Singură stă-n înserare
Și în grădină tainic
Se deschide floare după floare.
Ce tristă este cînd
Iubitul e departe
Și zace în singurătate
Ca în moarte.
De-i strălucește dimineața chipul,
Ce fericire o cuprinde
Cînd preacurată
Apare din oglinde.
Dacă plutind în aer cu scrînciobul,
Îi flutură rochița-n adiere,
Ce tainic o cuprind fiorii,
Ce plăcere !

— Minunat ! au izbucnit cu toții.

Singur Xue Ban a clătinat din cap :

— Prost ! Pentru asemenea versuri să i se aplice pedeapsa !

— De ce ? s-au mirat ei.

— N-am înțeles o iotă, a răspuns Xue Ban. Oare asta nu se pedepsește ?

— Mai bine gîndește ce-ai să reciți tu, l-a îndemnat încetișor Yun Er. Dacă nu vei fi în stare să spui nimic, să știi că într-adevăr te vom pedepsi !

Apoi, Yun Er a prins alăuta și Bao-yu a-nceput să cînte :

Ca mazărea roșie e lacrima despărțirii
Nu seacă niciodată adîncul răscolit ;
Nici florile, nici salcia nu cresc pe tot pămîntul.
Turnul înalt, de ierburi este năpădit.
Nimeni nu e trist că ploile îi bat
În taina nopții la fereastra ferecată
Nici cînd uitării n-am să pot să dau

*Tristețea mea de azi și de-altădată.
Din pricina durerii, să gust nu voi putea
Nici bobul de orez și nici vreun strop de vin ;
Privesc într-o oglindă : ca floarea de castan,
Paloarea de pe față fără de alin.
Sprințeană ascuțită nu mi se destinde,
În ceasul greu o floare nu primești.
Prea fumurii munți închid în depărtare
Tristețea, ca și unda ce n-o mai potolești.*

De-abia sfinși ultimul vers, că toți au început să tipe, manifestându-și admirația. Dar și de data aceasta, singur Xue Ban a exclamat :

— Prost ! Lipsește orice fel de ritm !

Fără să-i dea atenție, Bao-yu a luat o pară de pe masă și din nou a zis ridicînd paharul :

*Lovește ploaia-n florile de păr
Afla-te lîngă ușa zăvorîtată !...*

Astfel Bao-yu și-a încheiat partea sa de joc.

După el a venit rîndul lui Feng Zi-ying, care a declamat :

*Ce fericită e acea femeie,
Care-a născut întîia oară
Gemeni feciori — ce inimă ușoară !
Plăcere încearcă iarăși
Cînd în grădina-nmiresmată
Dă de doi greieri sprinteni, să se bată ¹.
E sufletul femeii greu îndurerat
Cînd cu prea drag, bolnav,
De moarte-i căutat.
Tristețea o învăluie din nou
Cînd în iatac își ia veșmîntul
Iar praful peste tot îl poartă vîntul.*

---

¹ Aluzie la luptele de greieri urmărite cu satisfacție la curtea împărătească.

Apoi Feng Zi-ying a început să cînte :

*Privirea-ți răspîndește frumusețe
Comorile închizi cu tainici uși
În toate pricepută tu te afli,
Asemeni spiridușilor ascunși.
Vei fi cîndva o sfîntă între sfinte,
Dar n-ai să fii mai bună ca-nainte !
Vorbe multe cu tine-am risipit,
Să crezi vreuna, nu te-ai ostenit.
Te sfătuiesc s-alergi altunde
Și înțelesul lor îl vei pătrunde.
Cît te-am iubit, atunci tu vei vedea
Și chinul meu de-abia va apărea.*

Terminînd de cîntat, Feng Zi-ying a ridicat paharul.

*Apune luna peste cîrciumioară
Și cîntă-n cor ai satului cocoși !*

În acest chip, Feng Zi-ying a trecut proba cerută.
A urmat apoi Yun Er, care a spus :

*Indurerată-i inima femeii :
Alături nu-i stă nimeni
Și bătrînețea vine...*

— Fetița mea ! a exclamat Xue Ban. Nu-ți fă griji,
dacă trăiesc eu !

— Taci ! N-o-ntre rupe ! au șuiertat toți la el.
Și Yun Er a continuat :

*Tristețea o copleșește
Mama o blestemă
Și-odihnă nu-și găsește !*

— Alaltăieri m-am întîlnit cu mamă-ta și i-am pus
în vedere să nu mai îndrăznească să te-atingă, a-ntre-
rupt-o din nou Xue Ban.

— Încă o vorbă de mai scoți și te vom pedepsi, au tipat la el cei prezenți.

— Nu mai fac! Nu mai fac! a exclamat Xue Ban, arzându-și o palmă peste obraz. Dacă-mă să mai spun ceva, să mă pedepsiți!

Cînd s-a liniștit, Yun Er a continuat:

*Fericită e cînd iubitul plecat
Se-ntoarce curînd.
Plăcerea o încîntă,
Lasă alăuta
Și din flaut cîntă.*

Yun Er a-nceput cîntecul:

*În luna a treia, în cea de-a treia zi,
Nucșoara petala și-a deschis;
Să se strecoare-n floare s-a gîndit
Un vierme pricăjit.
S-a chinuit o zi și jumătate,
Fără să poată străbate.
Sub el se legăna ca un scrînciob
Floarea boboc!
Preaiubitul meu!
Patima, zadarnic, nu-ți dă pace,
Petala-mi nu se mai desface!
În mine să pătrunzi e greu!*

Terminîndu-și cîntecul, Yun Er a ridicat pocalul spunînd:

Minune, minune-i piersicul în floare.

Urma la rînd Xue Ban.

— Voi începe! a zis el. Așadar...

Cuprinsă-i de durere inima femeii...

Atît de mult a trăgănat primul vers, încît Feng Zi-ying nu s-a mai putut abține și-a-ntrebat:

— De ce-i cuprinsă de durere? Hai, spune-ne mai repede, domnule!...

De emoție ochii lui Xue Ban s-au făcut rotunzi ca niște clopoței și el a zis din nou :

Cuprinsă-i de durere inima femeii...

A mai tușit de două ori și în cele din urmă i-a dat drumul :

*Cuprinsă-i de durere inima femeii,
Cînd după nuntă-aruncă-o uitătură
Și vede că bărbatu-i stîrpitură!*

Cei de față au izbucnit în hohote.

— Ce-ați găsit de rîs? s-a mirat Xue Ban. Ce, ori nu-i bine? Cum să nu fie ndurerată biata femeie care credea că se va mărita cu-n chipeș flăcău și cînd colo a dat peste-o pocitanie?

— Bineînțeles, c-așa este! au zis cei de față, încovoindu-se de rîs. Dar zi-i mai departe.

Xue Ban a făcut ochii mari, străduindu-se să-și adune gîndurile

Tristă e făptura femeilor...

Din nou a tăcut, iar cei de la masă au țipat :

— Cînd?

*Cînd maimuțele mari cît caii,
Se-ntind pe paturile lor.*

Toți se clătinau de rîs.

— Să-l pedepsim! Să-l pedepsim! urlau musafirii. Ce-a spus mai înainte, se mai poate tolera, dar strofa următoare ori cum ai da-o, nu merge! Pedepsă!

Xue Ban a vrut să-nceapă să toarne vin în pahare, dar Bao-yu a zis :

— Și ce ritm aveau versurile!...

— Îți arde de glumă? s-a încruntat Xue Ban.

Toți au tăcut și numai Yun Er i-a spus rîzînd :

— Ultimele două fraze ale tale, regret, dar mi s-au părut greoaie. N-ar fi bine să le fac eu în locul tău ?

— Prostii ! a exclamat Xue Ban. Crezi oare că nu-s în stare ? Ascultă...

*De fericire-i prea plină femeia
Cînd după noaptea nunții
Alene ea se scoală...*

— Nu-i rău ! au recunoscut cei de față.

Xue Ban a continuat :

*Plăcere simte inima femeii,
Cînd ea se cuibărește-n cuib,
Și gustă desfătarea...*

— Nerușinatule ! Cum de îndrăznești ? au exclamat toți. Mai bine cîntă !

Heng-heng-heng, cîntă țințarul !

a trăgănat Xue Ban.

— Ce cîntec mai e și ăsta ? l-au întrebat mesenii uimiți.

Fără să le răspundă, Xue Ban a continuat :

Veng-veng-veng, bîzîie musca !

— De ajuns ! au țipat toți la el.

— Vreți să m-ascultați, ori nu ? s-a revoltat Xue Ban. Cîntecul acesta este compus numai pe motivele heng-heng și veng-veng. Dacă nu vreți, eu pot să nu-l cînt, dar nici vin nu voi bea !

— Prea bine ! Nu cînta și nici nu bea ! Nu-i mai incurca pe ceilalți.

A venit și rîndul lui Jiang Yu-han, care a declamat :

*Îndurerată-i inima femeii,
În depărtări, cînd i-a plecat bărbatul
Și să se-ntoarcă uită iară ;
Tristă e de-a pururea femeia,*

Ce vrea ulei de scorțișoară
Și n-are-un sfanț în buzunar;
În fericire inima o scaldă
Cînd mukul lumînării-i prevestește
O dulce noapte caldă;
Plăcerea toată o răslață,
Cînd poftete bărbatului făcînd,
De la ea nu va pleca nicicînd.

Terminînd, Jiang Yu-han a-nceput să cînte :

Fericită fii, cerul te-a-nzestrat
Cu frumusețe rară;
O peruzea din nalturi pogorîtă
Făptura ta, sfîntă să-mi apară.
Firavă ca dulcea primăvară
Și tînră la fel ca ea tu ești;
Doi sacri fenicși s-au unit
Așa cum noi, cîndva, am plănuit.
Ce fericire!
Tu vei vedea deasupra noastră
Rîul ceresc pe bolta-albastră.
Vei auzi în foișor
Tobe susurînd ușor.
Eu steșnicul voi potrivi-n lumină
Sub baldachin aflîndu-ne hodină.

După ce-a terminat cîntecul, Jiang Yu-han a ridicat
cupa spunînd :

— Nu mă pricep la poezie ; din fericire, însă, aseară
am citit întîmplător ceva și mi-am amintit. Se vorbea
despre ceva asemănător cu petrecerea noastră.

A mai băut o cupă de vin și, luînd în mînă o cren-
guță înflorită de scorțișoară, a zis cu glas tare :

Pe oameni îi încîntă floarea miresmată —
Zilele călduroase ne vor găsi din nou !

Nimeni n-a obiectat ; înțelegerea fusese respectată. Dar, pe neașteptate, Xue Ban s-a ridicat în picioare tipînd :

— Nu se potrivește ! Să fie pedepsit ! Pedepsit ! La masă nu există nici o „nestemată“, pentru ce reciți versuri despre ea ?

— Care nestemată ? ! s-a mirat Jiang Yu-han.

— Vrei să tăgăduiești ? a continuat la fel de indignat Xue Ban. Repetă ce-ai spus !

Jiang Yu-han a mai recitat o dată.

— Dar oare „Xi Ren“¹ nu-i nestemată ? Cine se-ndoiește, să-l întrebe pe el !

Zicînd acestea a arătat cu degetul către Bao-yu. Încurcat, Bao-yu s-a ridicat de pe scaun și a zis :

— N-ar fi rău să te pedepsim așa cum se cuvine !

— Fără-ndoială ! Pedepsiți-mă.

Și sculîndu-se a apucat cel mai mare pocal și l-a dat peste cap pe nerăsuflăte.

Feng Zi-ying și Jiang Yu-han au întrebat despre ce era vorba și Yun Er le-a explicat. Atunci Jiang Yu-han și-a cerut scuze.

— N-ați știut despre ce-i vorba, așa că n-aveți pic de vină ! l-au liniștit cei de față.

Curînd Bao-yu s-a ridicat de la masă și a plecat. Jiang Yu-han l-a urmat. Pe terasă din nou i-a cerut iertare lui Bao-yu. Înfațișarea plăcută și purtările alese ale lui Jiang Yu-han au trezit în Bao-yu simpatie pentru actor și i-a spus strîngîndu-i mîna :

— Vino pe la mine ! Aș vrea să te întreb de Qi Guan din trupa voastră, cunoscut de toată lumea și pe care, din păcate, n-am avut fericirea să-l văd niciodată !

— Acesta-i numele meu mic ! a exclamat Jiang Yu-han.

---

¹ Xue Ban a amintit numele Xi Ren, care-nseamnă „încîntătoare ca nestemata“.

Cuvintele lui Jiang Yu-han l-au uimit pe Bao-yu.

— Ce plăcere! Ce plăcere! a zis el! Nu degeaba te bucuri de atîta faimă! Și iată c-am avut norocul să te cunosc! Ce să-ți dăruiesc?

După ce s-a gîndit puțin, a scos din mîneacă un breloc de care atîrna o nestemată și i l-a înmînat spunînd:

— Primește-l în semn de prețuire. Fie ca acest obiect atît de neînsemnat pentru tine, să simbolizeze începutul prieteniei noastre.

— Desigur, acesta-i un prinos nemeritat, a zis Qi Guan, primind brelocul. Dar dacă-i așa, am și eu ceva ce port astăzi pentru prima dată. Neuitată să fie clipa cînd ne-am întîlnit!

Qi Guan și-a deschiat vestonul, a desfăcut cingătoarea de-un roșu aprins și, întinzîndu-i-o lui Bao-yu, a zis:

— Aceasta-i cingătoarea împărătesei Yuan Xiang. Dacă-o porți vara, pielea se parfumează și nu transpiră. Mi-a dăruit-o ieri guvernatorul de Beijing, iar astăzi mi-am pus-o întîia dată. Altuia nu i-aș fi dat-o, dar pe tine te rog s-o primești. Numai că va trebui să-mi dai cureaua ta; n-am altceva ca să mă leg.

Bao-yu a rămas încîntat de un asemenea dar. Și-a scos cureaua cu ornamente înfățișînd conuri și conifere și i-a dat-o lui Qi Guan.

Cînd își legau cingătorile, s-a auzit un glas:

— I-am prins!

Din urmă se apropia Xue Ban, care i-a apucat pe amîndoi de mîini zicînd:

— Ce-i cu voi? Nici n-ați băut vinul și-ați șters-o? Arătați-mi ce-aveți acolo?

— Nimic, au răspuns cei doi.

Dar nu era atît de ușor să se smulgă din strînsoarea lui Xue Ban. Din fericire, a ieșit Feng Zi-ying și le-a eliberat mîinile. S-au întors cu toții la masă și au continuat pînă noaptea tîrziu.

Înapoiindu-se în pavilionul din grădină, Bao-yu s-a dezbrăcat și a băut ceai.

Xi Ren a observat că îi lipsea brelocul care-i atârna la evantai și l-a întrebat :

— Unde-ai prăpădit brelocul ?

— Nu știu, a răspuns Bao-yu.

Xi Ren n-a mai stăruit, dar când Bao-yu s-a culcat, a băgat de seamă cingătoarea roșie ca sângele și a bănuit despre ce putea să fie vorba.

— Ai făcut rost de-o cingătoare nouă și grozavă, a zis ea. Dă-mi-o înapoi pe cea care ți-am dăruit-o eu !

De-abia atunci Bao-yu și-a amintit că cingătoarea pe care o dăduse-n schimb lui Qi Guan o avea de la Xi Ren și n-ar fi trebuit să se despartă de ea cu atîta ușurință. Se căia din suflet pentru această boroboasă.

— Îți dau altceva-n loc, a zis Bao-yu în cele din urmă, rîzînd.

— Am ghicit eu, spuse oftînd Xi Ren. Numai că nu trebuia să înstrăinezi darurile mele oferindu-le unor oameni de nimic ! Păcat că nu te-ai gîndit măcar la atîta lucru !

Observînd că Bao-yu era amețit, n-a vrut să-l mai cicălească, așa că s-au despărțit, ducîndu-se și ea la culcare.

În noaptea aceea nu s-a mai petrecut nimic care să merite atenția cititorului.

Dimineața, Xi Ren a auzit glasul lui Bao-yu :

— Privește ! Peste noapte m-au călcat hoții și tu nu știi nimic.

Xi Ren, văzînd că era legată cu cingătoarea roșie pe care o purtase aseară Bao-yu, și-a dat numaidecît seama că el o încinsese în timp ce ea dormea.

— Nu-mi trebuie asta ! a țipat ea, smulgîndu-și centura. Ia-ți-o îndărăt !

Bao-yu a convins-o cu binișorul. Neavînd încotro, a trebuit s-o primească. Însă de îndată ce a ieșit Bao-yu, și-a desfăcut-o de pe trup și a aruncat-o într-un cufăr gol.

La înapoiere, Bao-yu n-a băgat de seamă nimic și a-nceput să întrebe ce se mai întîmplase c-o seară-nainte.

— Stăpîna Feng Jie a trimis pe cineva după Xiao Hong, i-a răspuns Xi Ren. La-nceput voia să te aștepte, dar am zis că n-are rost și am lăsat-o să se ducă.

— Prea bine! a încuviințat Bao-yu. Știam asta, așa că nu mai avea de ce să m-aștepte.

— În afară de aceasta, Împărăteasa l-a trimis pe eunucul Xia cu o sută două zeci de *liang* de argint, a continuat fata. Gui Fei a poruncit să se facă între întii și trei ale lunii, în Templul pustiei neîntinate, slujba fastuoasă hărăzită tihnei, cu jertfe și cu spectacol. Dorința ei este ca stăpînul bătrîn, Jia Zheng, să meargă în fruntea tuturor membrilor familiei, să aprindă aromele și să-ngenuncheze. În afară de aceasta a mai trimis și daruri cu prilejul sărbătorii începutului verii.

Xi Ren a poruncit să se aducă darurile primite. Se aflau acolo două evantaie lucrate la palat, două șiraguri de mătânii din lemn roșu aromată, două cupoane de mătase imprimată cu cozi de fenix și o rogojină împletită în lujer de lotus.

— Ceilalți ce-au primit? a fost curios să afle Bao-yu, neascunzîndu-și bucuria pentru darurile sale.

— Bunică-ta a primit încă un baston *rui* din jad și o pernă brodată cu agate, iar tatăl tău și mătușile cîte un baston *rui* din jad, i-a povestit Xi Ren. Ție ți-a trimis aceleași obiecte ca și lui Bao-chai. Domnișoara Lin Dai-yu și domnișoarele Ying-chun, Tan-chun și Xi-chun au primit fiecare cîte un evantai și mătânii.

Soția stăpînului bătrîn, doamna You și cu Feng Jie au căpătat cîte două cupoane de mătase subțire, cîte două cupoane de atlas și cîte două trăistuțe pentru

miresme, precum și cîte două policioare pentru pus leacurile.

— Cum se poate? a întrebat Bao-yu nemulțumit. Pentru ce sora Bao-chai a primit lucruri la fel de scumpe ca și mine, iar surioara Lin Dai-yu mai umile? Nu cumva s-or fi încurcat?

— Da de unde! a răspuns Xi Ren, cum să se fi încurcat, cînd toate au fost însemnate amănunțit? Darurile tale s-au aflat la bunică-ta și de acolo le-am luat. Ea a poruncit ca mîine dimineață să treci pe la ea să mulțumești.

— Înțeleg! a adăugat Bao-yu.

După aceea a cerut să fie chemată Zi Juan și, cînd a venit, i-a poruncit:

— Acestea du-le stăpînei tale Lin Dai-yu și spune-i că le-am primit aseară-n dar și, dacă-i place ceva, o rog să-și oprească.

Zi Juan s-a îndepărtat, însă nu după mult timp a revenit cu răspunsul.

— Domnișoara mi-a poruncit să vă înapoiez lucrurile, fiindcă la rîndul său a primit destule daruri aseară.

Bao-yu n-a avut ce face. Le-a lăsat și s-a pregătit în grabă să se ducă la Jia Mu. Dar deodată Dai-yu a apărut în ușă. S-a aruncat în întîmpinarea ei, zîmbind:

— De ce n-ai ales nimic?

Dai-yu, căreia îi trecuse supărarea, a zis:

— Nu-s demnă de atîta fericire. Cum pot sta alături vreodată de domnișoara Bao-chai, care mulțumită auru-lui ei se poate uni cu nestemata? Eu nu-s decît o biată, neînsemnată făptură.

Auzind cuvintele „aur” și „nestemată”¹, Bao-yu a zis indignat:

---

¹ Aluzie la credința veche potrivit căreia fata care avea un talisman de aur era menită drept soție bărbatului ce purta jad. În cazul de față Bao-chai purta de mică gherdan de aur, iar Bao-yu piatra nestemată, cu care se născuse în gură.

— Toate astea nimicuri sînt, fiindcă mie nici prin gînd nu-mi trece așa ceva! Surpe-se cerul, desfacă-se pămîntul, iar eu să mă fac neom, dacă nu-ți spun drept!

Dai-yu a priceput că a fost înțeleasă și zise rizînd:

— Lasă! La ce bun să te juri? Ce mă privește pe mine povestea asta cu aurul și piatra?

— Nu e ușor să-ți explic ce se petrece-n sufletul meu, însă va veni vremea cînd tu singură vei înțelege, a zis Bao-yu. După bunica, tata și mama, trebuie să știi că tu însemni pentru mine tot ce am mai scump. Jur că nimeni altcineva nu mă mai interesează!

— Nu te mai jura, a spus Dai-yu. Știu și singură: cînd mă vezi, numai la mine ți-e gîndul, dar de îndată ce apare Bao-chai, mă uiți ca și cînd n-aș fi fost!

— Ți se pare!

— Atunci de ce mi-ai cerut ajutor aseară, cînd sora Bao-chai n-a binevoit să-ți ia apărarea? l-a întrebat Dai-yu. Ce-ai fi făcut dacă eu eram în locul ei?

În clipa aceea a intrat Bao-chai. Vorba s-a curmat. Fata însă a dat impresia că n-a observat nimic și s-a dus la doamna Wang. A stat cît a stat, apoi a pornit spre Jia Mu. Între timp ajunsese Bao-yu acolo.

Bao-chai și-a amintit că mai de mult mama sa îi povestise doamnei Wang cum un călugăr îi dăduse un lacăt de aur și-i prezisese că va lua de bărbat pe acela care va purta piatra nestemată. De aceea Bao-chai se străduia tot timpul să stea cît mai departe de Bao-yu. Dar după ce a văzut că darurile trimise ei de Yuan-chun erau identice cu cele trimise lui Bao-yu, s-a întristat și mai tare. Noroc că Bao-yu era atît de prins în ființa lui de Dai-yu și nu dădea faptului nici o însemnătate. Cînd a văzut-o pe Bao-chai, Bao-yu a rugat-o:

— Soră Bao-chai, lasă-mă să-ți văd mătăniile!

Mătăniile atîrnau de mîna stîngă a lui Bao-chai. Auzindu-i rugămintea, a vrut să-și smulgă repede mătăniile, dar n-a izbutit. Privindu-i mîinile albe, Bao-yu,

fără să vrea, a tresărit și s-a gândit: „Dacă-ar avea Dai-yu mâinile atât de frumoase, cum le-aș mai mîngîia! Păcat!”

Apoi și-a amintit dintr-odată de „aur” și „neste-mată”. O privi pe Bao-chai, care avea fața ca un disc de argint, ochii ca piersicile, buzele, necarminate, de un roșu limpede și sprîncenele stufoase în formă de săgeată, și i s-a părut mult mai încîntătoare și mai fermecătoare decît Dai-yu. Se simțea tulburat.

Cînd Bao-chai a reușit să-și desfacă mătăniile, Bao-yu uitase cu totul că le ceruse.

Fata a observat că Bao-yu era cu totul pierdut și nu s-a simțit deloc în apele ei.

A aruncat mătăniile și a vrut să plece. În clipa aceea a zărit-o pe Dai-yu stînd în ușa, privindu-i și rozînd un colț de batistă.

— Tu nu suporti frigul, de ce stai în curent? a dojenit-o Bao-chai.

— Am stat tot timpul în casă, a zis Dai-yu. Mi s-a părut c-aud pe cer glas de rațe sălbatice și-am ieșit să văd.

— Unde-s? a întrebat Bao-chai nedumerită.

— Cînd am ieșit eu dispăruseră, a zis Dai-yu.

Spunînd, ea a fluturat batista și l-a atins pe Bao-yu peste față.

— Ah! a țipat Bao-yu, care nu se așteptase la asta. Cine-i?

Dacă vreți să știți ce s-a petrecut mai departe, citiți capitolul următor.

CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA

În care se povestește cum preafericitul tânăr dorește o și mai mare fericire și cum fata bănuitoare încearcă să priceapă sentimentele care o năpădesc.

În momentul cînd Dai-yu a fluturat batista peste fața lui, neașteptîndu-se la așa ceva, Bao-yu a întrebat :

— Cine este ?

— Eu sînt ! N-am vrut ! a răspuns ea aplecînd capul cu tristețe și zîmbind. Sora Bao-chai a cerut să vadă rața sălbatică și cînd să-i arăt încotro a zburat, din întîmplare te-am atins.

Cu privirile împrăștiate, Bao-yu a vrut să spună ceva, dar renunțînd a tăcut.

Curînd s-a ivit Feng Jie să le povestească despre slujba deosebită care avea să se țină în Templul pustiei neîntinate și să-i invite pe Bao-chai, Bao-yu și Dai-yu la serbarea care va avea loc după aceea.

— Nu, eu aș vrea să rămîn acasă, a zis Bao-chai. E foarte cald și-am și văzut toate piesele.

— Sînt acolo și două foisoare destul de răcoroase, a căutat Feng Jie s-o convingă.

— Dacă mergeți, voi avea grijă să trimit oameni din timp, să măture, să-i dea afară pe călugări, să prindă perdelele și să nu permită intrarea nici unui străin. Am vorbit despre toate astea cu stăpîna bătrînă. Dacă nu

mergeți, voi fi nevoită să mă duc singură. Dar va fi destul de plictisitor. Și nici măcar nu pot vedea cum trebuie serbările care vor avea loc acasă!

— Voi merge eu împreună cu tine, a zis atunci Jia Mu.

— Sînt bucuroasă! Mi-e teamă numai că va fi prea obositor, a mărturisit Feng Jie.

— Nu-i nimic! a liniștit-o Jia Mu. Eu mă voi instala în foisorul principal, iar tu în cel lăturalnic și nici nu-i nevoie să stai în preajma mea, așa cum cere datina.

— Aceasta arată încă o dată dragostea ce mi-o purtați, bunică! a exclamat Feng Jie.

Apoi Jia Mu s-a adresat lui Bao-chai:

— Trebuie să mergi și tu cu maică-ta! Acasă vă veți plictisi sau, vrînd-nevrînd, veți dormi toată ziua. Bao-chai s-a văzut nevoită să primească.

Jia Mu a trimis s-o roage pe mătușa Xue să treacă pe la doamna Wang și să-i spună să aducă și fetele. Însă doamna Wang nu se simțea prea bine, aștepta și vești de la Yuan-chun, așa că a refuzat. Aflînd că și Jia Mu se pregătește să meargă, a zis:

— Acolo va fi mare veselie. De aceea toți care-ar dori să petreacă, să se ducă-n prima zi împreună cu stăpîna bătrînă.

De-abia s-a răspîndit știrea în grădină și toți, ca să nu mai vorbim de slujitoare, care stăteau zi de zi, de dimineată pînă seara, închise între zidurile castelului Rongguo, s-au arătat bucuroși de plecare. S-au străduit toate să-și lămurească stăpînii să primească invitația. Astfel Li Wan și fetele care locuiau în Grădina priveliștilor încîntătoare și-au vestit sosirea.

Jia Mu s-a bucurat din cale-afară și a trimis oameni să facă ordine în templu. Dar despre acestea, nu e nevoie să povestim mai departe.

Iată că a sosit zi-ntii ! Mulțime de calești, de călăreți și de oameni s-au strîns în curtea castelului Rong-guo. Cei de la castel, aflînd că ceremonia avea loc cu ocazia sărbătorii de vară, din porunca lui Gui Fei, și că Jia Mu în persoană se ducea să aprindă arome, s-au îmbrăcat, s-au pregătit cu dichis și și-au luat cu ei tot ceea ce le-ar fi putut fi de folos.

Curînd a apărut din casă Jia Mu și s-a așezat într-un palanchin purtat de opt bărbați.

Li Wan, Feng Jie și mătușa Xue au luat loc într-un palanchin purtat doar de patru oameni. Bao-chai și Dai-yu au călătorit într-o caleașcă sub o umbrelă cu franjuri de culoarea turcoazei, brodată în mărgăritare și alte pietre scumpe, în vreme ce Ying-chun, Tan-chun și Xi-chun — într-o trăsură cu roțile roșii și umbrelă pestriță. În urma lor veneau slujitoarele lui Jia Mu : Yuan Yang, Ying Wu, Hu Bo și Zhen Zhu ; ale lui Dai-yu : Zi Juan, Xue Yan și Chun Xian ; ale lui Bao-chai : Ying Er și Wen Xing ; ale lui Ying-chun : Si Qi și Xu Zui ; ale lui Tan-chun : Shi Shu și Zui Mo ; ale lui Xi-chun : Ru Hua și Cai Ping ; ale mătușii Xue : Tong Xi, Tong Gui și de asemenea, Xiang Ling și servitoarea ei Zhen Er ; slujitoarele lui Li Wan : Su Yun și Bi Yue ; ale lui Feng Jie : Ping Er, Feng Er și Xiao Hong și de asemenea, ale doamnei Wang : Jin-Chuan și Cai Yun, pe care le luase cu sine Feng Jie. Doica lui Da Jie mergea într-o altă caretă ținînd fetița de mîină. Dacă mai adăugăm și servitoarele bătrîne, pe cele care însoțeau stăpînii cînd ieșeau la plimbare, precum și pe cele care se ocupau de treburile mărunte, vom înțelege că tot acest convoi cu caleștile și trăsurile lor cu tot, umpleau ulița. De-o parte și de alta a drumului se-nghesuiau curioșii să vadă cum merge familia Jia la slujbă. Femeile sărmane stăteau în poarta caselor lor sărăcăcioase, discutînd aprins între ele și gesticulînd, de parcă ar fi privit la o procesiune.

Deodată, undeva departe, în față, s-au înălțat steagurile, iar caleștile și întregul cortegiu s-au pus în mișcare. În capul convoiului mergea un tânăr, ca un prinț, călare pe un cal alb cu șaua de argint și frîul împodobit cu franjuri roșii. El se ținea înaintea palanchinului purtat pe brațe de cei opt bărbați. Învăluit în fumul de arome, convoiul se mișca în urma lui. Peste uliță domnea o liniște deplină, întreruptă doar de scîrțitul roților și de zgomotul copitelor pe pietre.

Cînd cortegiul ajunsese în fața porții Templului pustiei neîntinate, s-a auzit dangăt de clopot și în întîmpinare a ieșit starețul Zhang, însoțit de călugări. Văzîndu-l, Bao-yu a descălecat. Palanchinul în care se afla Jia Mu a intrat pe poartă, dar cînd aceasta a zărit prin ferestruici statuile de argilă ale sfinților care străjuiau de-o parte și de alta a aleii, a poruncit să se oprească. În întîmpinarea ei au alergat Jia Zhen și tinerii din familie. Feng Jie și Yuan Yang, venite mai din vreme, s-au dus s-o ajute pe Jia Mu să coboare din palanchin.

Dar chiar în momentul acesta s-a produs o învălmășeală: un novice de vreo doisprezece-treisprezece ani, care tocmai curăța mucusul lumînărilor, căscînd gura și nereușind să fugă, s-a gîndit să se ascundă. Pe neașteptate a căzut în brațele lui Feng Jie. Fără să se mai gîndească, aceasta i-a tras o palmă, încît băiatul s-a răsucit ca o sfîrlează.

— Afurisitul! I-a ocărît Feng Jie. Unde-alergi?

Novicele, uitînd să lase din mînă cleștele, a vrut să se facă nevăzut. Între timp, destul de aproape, oprise caleașca lui Bao-chai. Femeile care se aflau în jurul ei, observîndu-l pe bietul băiat, au început să strige:

— Prindeți-l! Dați-i! Loviți-l!

Auzind larmă, Jia Mu a fost curioasă să știe ce s-a întîmplat. Jia Zhen a alergat să afle. În timpul acesta s-a apropiat Feng Jie și le-a spus:

— Un novice, care tocmai se afla sub sfeșnic, n-a avut vreme să fugă și să se ascundă, și din pricina lui s-a iscat atîta zarvă.

— Aduceți-l numaidecît la mine! a poruncit Jia Mu, dar vedeți, nu-l speriați. În familiile nevoiașe nu se dă tocmai o educație potrivită, așa că nu-i de mirare că s-a intimidat văzîndu-ne. Oare nu vă este milă de el? Nu v-a trecut prin minte că mama acestui băiețaș o fi tremurînd pentru el?

Apoi l-a trimis pe Jia Zhen să i-l aducă. Acesta, neavînd încotro, i-a împlinit dorința. Băiatul, înfricoșat, ținînd cleștele în mînă, s-a aruncat la picioarele lui Jia Mu ploconindu-i-se pînă la pămînt. Jia Mu a poruncit lui Jia Zhen să-l ridice, și l-a dezmiardat, întrebîndu-l cîți ani avea. Băiatul tremura de frică, încît n-a putut să scoată o vorbă.

— Bietul de el! a zis Jia Mu înduioșată.

Apoi, întorcîndu-se către Jia Zhen, a adăugat:

— Ia-l de aici! Dă-i bani să-și cumpere fructe și vezi să nu pătească ceva!

Jia Zhen s-a ploconit cuviincios și a luat băiatul. Între timp Jia Mu a vizitat templul și a dat porunci în vederea ceremoniei. Slujitoarele care se aflau în poartă l-au zărit pe Jia Zhen mergînd împreună cu micul băiețaș. Jia Zhen le-a poruncit să-i dea bani și să fie atente cu el, ca nu cumva să-i facă cineva vreun rău. Toți s-au simțit vinovați, neîndrăznind să se împotrivească. După aceea Jia Zhen s-a îndreptat către scări și a întrebat de econom.

— Economul! Unde-i economul?! s-au auzit mai multe voci.

În clipa aceea Lin Zhi-xiao, cu șapca în mînă, alerga spre Jia Zhen.

— Astăzi sînt atîția oameni aici! i-a spus Jia Zhen. Și cu toate că-i loc destul, tot se produce învălmășeală! Cei de care este nevoie să rămîna pe loc, iar toți cei-

lalți să plece în curtea alăturată. În afară de aceasta, numește cîțiva oameni să facă de pază înăuntru și la cele două intrări laterale, în caz că va fi nevoie de dus ori de adus ceva. Ai înțeles? Sînt venite toate domnișoarele și toate doamnele familiei și băgați de seamă să nu se abată vreun străin pe aici.

— Am înțeles! a zis de cîteva ori cu supunere Lin Zhi-xiao.

— Poți să pleci! i-a poruncit Jia Zhen și se adresă din nou slugilor:

— De ce nu se vede Jia Rong?

Nici nu terminase vorba că l-a și zărit pe fiu-său zbughind-o din clopotniță.

— Priviți! a zis furios Jia Zhen. Eu stau aici în bătaia soarelui și nu mi-e cald, iar el a fugit degrabă la umbră!

Jia Zhen a strigat slugile să vină să-l scuipe pe Jia Rong. Cunosînd firea aspră a stăpînului, nimeni n-a îndrăznit să nu-i dea ascultare, așa că un servitor mai tînăr a alergat și l-a scuipat pe Jia Rong drept în față.

În vreme ce Jia Zhen se mai afla încă sub stăpînirea miniei, servitorul a țipat la Jia Rong:

— Stăpînul nu se ferește de dogoare! Ce te-a făcut să te ascunzi în clopotniță?

Jia Rong stătea smirnă, neîndrăznind să spună ceva.

Minia lui Jia Zhen nu i-a speriat doar pe Jia Yun, Jia Ping și Jia Jing, dar chiar și Jia Lian, Jia Qian, Jia Yung și ceilalți au început să tremure și să părăsească neobservați umbra de sub zidurile minăstirii, unde de-abia se adunaseră.

— Ce mai stai? s-a răstit din nou Jia Zhen la fiu-său. Sări repede pe cal și du-te acasă după fetele rămase acolo. Bunica și toate doamnele sînt aici, și este nevoie de ele!

Jia Rong s-a năpustit către poartă, a țipat la cei de-acolo să-i aducă un cal, gândind în sine: „Toți hoienăresc care-ncotro fără rost și se leagă numai de mine!”

— Ai mâinile legate? a răcnit el la slugă. Nu poți s-aduci calul cumsecade?

Ieșind în oraș i-a trecut prin minte să trimită un servitor în locul său, dar temându-se că va fi urmărit, a dat pinteni calului, galopînd.

Între timp Jia Zhen s-a întors și tocmai se pregătea să intre înăuntru, cînd l-a observat afară pe călugărul Zhang.

— Cîstit vorbind, a zis el, în situația mea ar fi trebuit să nu stau în soare. Dar cum acolo se mai găsesc și doamne, n-am îndrăznit să intru și-am așteptat poruncile dumneavoastră. Dacă cumva stăpîna bătrînă dorește ceva, sau vrea să meargă undeva, spuneți-i că îi stau la dispoziție. Odinioară călugărul daoist Zhang fusese una din persoanele de încredere ale lui Rong Guogong și Jia Zhen știa că însuși defunctul guvernator îl denumise „Nemuritorul din marele Imperiu al iluziei”, încredințîndu-i titlul de „mai mare peste daoiști”. Împăratul actual îl denumise „Înțeleptul care-a atins desăvîrșirea”, iar *wang-ii*, *gong-ii* și toți demnitarii conducători de districte îi spuneau „Sfîntul”. De aceea și Jia Zhen se purta polilicos cu daoistul. Mai mult, călugărul Zhang trecea des pe la castelele Rongguo și Ningguo și se întreținea cu Jia Mu și cu celelalte doamne.

— Aici sîntem toți ai noștri, a răspuns Jia Zhen. De ce-mi cereți mie încuviințarea să intrați? Dacă mai spuneți așa ceva, am să vă trag de barbă! Haideți!

Jia Zhen l-a dus la Jia Mu, căreia i s-a ploconit.

— Mai marele Zhang a venit să vă-ntrebe de sănătate, stăpînă! a zis Jia Zhen.

— Cheamă-l! a poruncit Jia Mu.

Jia Zhen l-a împins pe Zhang înainte.

Acesta a zis chicotind :

— O ! Atotvăzătorul Buda ! Cît de bucuros sînt că ai venit, stăpînă ! De sănătate și fericire să aveți parte ! Dați-mi voie să urez doamnelor multă fericire în viață ! N-am trecut de multă vreme pe la castel ! Acum vedeți mai bine ca-nainte, stăpînă ?

— Cum te mai simți, sfinte părinte ? s-a interesat zîmbind Jia Mu.

— Din mila voastră, pînă acum sănătos, stăpînă, a răspuns preacucernic daoistul. Dar ce fac ai dumnea-voastră ? Țin mai ales să aflu despre Bao-yu. Cum o mai duce ? De curînd, în ziua de douăzeci și șase aprilie, am săvîrșit aici slujbă închinată nașterii Marelui stăpîn al cerurilor. Au fost oameni puțini, ritualul sobru și l-am chemat și pe Bao-yu, dar mi s-a trimis vorbă că era plecat de acasă.

— Într-adevăr, a lipsit în ziua aceea ! a susținut Jia Mu și, întorcîndu-se, a poruncit ca acesta să i se înfățișeze.

Bao-yu s-a arătat îndată. Apropiindu-se grăbit de daoistul Zhang, Bao-yu l-a întrebat de sănătate.

Călugărul l-a îmbrățișat, l-a privit îndelung, l-a întrebat cum se simte și, adresîndu-i-se lui Jia Mu, a spus :

— Din cîte-mi dau eu seama, frățiorul s-a întremat mult !

— Ți se pare, a răspuns Jia Mu. Dar, oricum, trăiește ! Numai că tată-său îl obligă să-nvețe peste măsură și nu-i face bine de loc !

— Nu demult am avut prilejul să citesc versuri scrise de el, a continuat călugărul. Mi s-au părut nemaipomenite ! Nu-mi dau seama de ce tată-său ține cu tot dinadinsul să-nvețe, dacă lui nu-i place ? Sînt convinși că și așa Bao-yu a atins perfecțiunea... Chipul lui, gesturile, glasul... Mi-amintesc de defunctul Rong Guo gong.

Ochii daoistului s-au umezit, iar Jia Mu a zis întristată :

— Da! Am crescut alți nepoți și nepoate, dar nici unul dintre ei nu seamănă așa de bine cu defunctul meu soț ca Bao-yu!

— Cum arăta slăvitul duce Rong Guo, stăpînii tineri nu-și pot imagina, a zis călugărul Zhang. Mi se pare că nici cei mai în vîrstă nu-și mai aduc aminte prea bine! a mai zis el adresîndu-se lui Jia Zhen.

Daoistul a rîs tare, apoi a adăugat :

— De curînd am văzut într-o casă o fetiță de vreo cincisprezece ani! Este fermecătoare. M-am gîndit că n-ar fi rău s-o cerem de soție pentru Bao-yu. În ceea ce privește inteligența, manierele și chiar averea, nu se poate găsi o pereche mai potrivită. Nu știu, însă ce credeți despre acest lucru, stimată stăpînă? Dacă îmi îngăduiți, eu sînt gata să întreprind totul.

— Nu demult mi-a prezis un călugăr că băiatul se va însura mai tîrziu, i-a răspuns Jia Mu. Să mai așteptăm deocamdată să crească și după-aceea să mai vorbim; însă, între timp caută să afli totul despre fată. Pentru mine nu bogăția e de preț, ci frumusețea ei. Dacă e din familie sărmană, putem să dăm ceva bani părinților ei. Este însă foarte greu să găsești o femeie care să fie și frumoasă și bună.

Feng Jie tocmai se apropiase :

— Părinte Zhang, n-ai pregătit nici acum talismanul cu numele fetei mele, deși oamenii ți i-ai trimis pentru un cupon de atlas galben. N-aș fi vrut să le dau, dar m-am temut că te vei supăra.

— Oh, ho, ho! a rîs cît a putut călugărul. Sînt de-a dreptul orb de nu v-am zărit. Talismanul! De cînd e gata! Încă de alaltăieri trebuia să-l aveți, dar venirea înal'tei stăpîne ne-a furat atenția și am uitat cu totul! Talismanul este așezat în fața statuii lui Buda și vi-l aduc numaidecît.

Într-adevăr, călugărul s-a grăbit și într-o clipă a fost înapoi, purtînd pe o tîpsie un obiect într-o învelitoare roșie. Desfăcîndu-l, călugărul Zhang a scos la iveală o amuletă pe care a dat-o doicii lui Da Jie, prinzînd el însuși mîna fetei.

— La ce-ai mai avut nevoie de tîpsie? a rîs Feng Jie.

— Cum se poate? Mîinile mele-s întinate, a răspuns el.

— Cînd ai apărut cu tîpsia m-am speriat! a zis Feng Jie. Mi s-a părut că vîi să ne ceri obolul!

La aceste cuvinte toți au rîs cu poftă și chiar Jia Lian nu s-a putut abține să nu surîdă.

— Ah! răsfățată mai ești! a zis Jia Mu, clătînînd din cap. Nu ți-e teamă că vei ajunge-n iad, unde vorbăreților li se retează limba?

— Pe călugăr nu-l interesează asta, a spus Feng Jie. Dar aș vrea să știu pentru ce mă sfătuiește mereu să săvîrșesc în taină mai multe fapte bune? Dacă nu-mi dau obolul înseamnă că mi se va scurta viața?

— Am adus tîpsia din două motive, a continuat între timp călugărul Zhang. Dar numai pentru a căpăta milă, nu. Aș vrea să-i cer fratelui Bao-yu piatra lui miraculoasă ca s-o arăt fraților mei întru credință, veniți din ținuturi îndepărtate, precum și discipolilor discipolilor lor.

— Și asta te neliniștește într-atît? a exclamat Jia Mu. Adu-i pe toți la noi și vor vedea nestemata.

— Nu înțelegeți, scumpă stăpînă, a explicat călușarul. Desigur, oi fi avînd eu aproape optzeci de ani, dar mulțumită grijii dumneavoastră sînt sănătos și n-ar însemna prea mult pentru mine dacă aș face un pas de prisos. Dar la ce bun să-l nemulțumesc pe Bao-yu. E-așa de cald astăzi, în templu s-au adunat oameni mulți și el nu va rezista zăpușelii!

Atunci Jia Mu i-a poruncit lui Bao-yu să-și scoată piatra și s-o așeze pe tipsie. Zhang a învelit-o, înfiorat, în batista de mătase și a ieșit ținând tipsia sus.

Între timp Jia Mu a colindat prin templu, după care s-a urcat în foișor. Acolo Jia Zhen a anunțat-o:

— Părintele Zhang a adus înapoi nestemata!

N-a trecut mult și a apărut călugărul, care s-a adresat cu seninătate lui Jia Mu:

— Mulțumită bunătății voastre au putut să vadă cu toții piatra fratelui Bao-yu și doresc să vă exprime supunerea lor. Deoarece nici unul din frații mei întru credință nu are daruri potrivite, au hotărît să v-aducă în semn de prețuire obiecte de rit, cu ajutorul cărora ei își propovăduiesc învățătura. De bună seamă că între ele nu se află nimic de preț, dar dacă nu vă împotriviți, măcar fratele Bao-yu să-și aleagă ceea ce-i place, iar restul, dacă vrea, poate să le dea celorlalți.

Jia Mu s-a uitat pe tipsie. Erau podoabe de aur în formă de semisferă, semicercuri de jad, cîrje *rui*, lamele cu urări de prosperitate, încrustate cu pietre nestemate, cioplite fin și lustruite încît deveniseră sclipitoare. Cu totul se aflau pe tavă vreo patruzeci-cincizeci de obiecte.

— Ce neadevăr! l-a certat Jia Mu pe călugăr. Cum de au monahii asemenea rarități? De ce nu mi-ai spus? N-am să pot nicidecum să iau un asemenea obiect.

— N-au vrut decît să vă arate supușenia lor, a zis cu smerenie călugărul. Cum aș putea să mă amestec? Dacă nu doriți să primiți darurile lor, mărită stăpînă, nu voi mai fi socotit demn de tagma daoistă.

Jia Mu a cedat, hotărîndu-se să primească darurile.

— Nu se cade să refuzi, bunică, dacă stăruie atît părintele Zhang, a zis Bao-yu. Mie nu-mi sînt de trebuință, așa c-ar fi mai bine să poruncești să se împartă sărmanilor.

— E cel mai înțelept lucru! a încuviințat bătrîna Jia Mu.

Dar călugărul s-a împotrivit :

— Chiar dacă aici nu sînt lucruri scumpe și chiar dacă fratele Bao-yu dorește să săvîrșească o faptă bună, nu trebuie să faceți așa ceva. Nici săracii n-au ce face cu obiectele de rit! Și cine poate ști în ce mîini vor ajunge! S-ar putea să le pîngărească! Dacă țineți să vă arătați mila, de ce să nu dați bani? /

— Prea bine! s-a supus Bao-yu. Cu mîna mea voi împărți mîine celor săraci.

Zicînd acestea, porunci slujitorilor săi să primească darurile. După aceea, călugărul Zhang a plecat. Între timp Jia Mu și ceilalți s-au urcat în foisorul cel mai de seamă, în timp ce Feng Jie a ales turnul de răsărit. Oamenii, care trebuiau să rămînă prin apropiere, să poată fi chemați în caz de nevoie, s-au adunat în turnul de apus. Peste puțin timp a urcat în foisor și Jia Zhen. El a spus lui Jia Mu :

— Am tras la sorți și-am hotărît ca serbarea să înceapă cu piesa : *Șarpele alb*.

— Despre ce-i vorba? a vrut să știe Jia Mu.

— Povestește cum s-a întemeiat dinastia lui Han Gao-zu, care a tăiat capul șarpelui alb și s-a urcat pe tron, a răspuns Jia Zhen. După aceea vor fi jucate anumite părți din piesa : *Patul plin cu plăcuțe de bambu*.

Jia Mu și-a arătat mulțumirea.

— A doua piesă va fi ca și prima, de îndată ce-ați tras la sorți! a zis Jia Mu.

Apoi a întrebat care va fi cea de a treia.

— A treia va fi *Visul din Nanke*, a răspuns Jia Zhen.

Jia Mu a tăcut. Atunci Jia Zhen a coborît să dea ultimele porunci. După aceea a început serbarea.

Bao-yu s-a aflat tot timpul în preajma lui Jia Mu, a cerut să i se dea tîpsia adusă de călugăr, și-a prins la gît nestemata și, fiindcă n-avea altceva de făcut, a început s-aleagă lucrurile de pe tîpsie și să i le arate, unul cîte unul, lui Jia Mu.

Pe neașteptate, Jia Mu a observat între ele un *qilin*¹ turnat în aur curat, cu capul împodobit cu pene de zîmorod; l-a luat din mîna lui Bao-yu și a întrebat rîzînd:

— Parcă-am mai văzut ceva asemănător la unul din copii?!

— Da! s-a grăbit să răspundă Bao-chai, un astfel de *qilin* are Shi Xiang-yun, numai că al ei este ceva mai mic.

— Xiang-yun! a exclamat Jia Mu.

— Cum așa? s-a mirat Bao-yu. Xiang-yun a fost la noi de atîtea ori, dar eu nu i l-am văzut.

— Sorei Bao-chai nu-i scapă nimic, a zis zîbind Tan-chun pe cînd ție...

— N-o fi chiar așa, a remarcat rîzînd Dai-yu; se pare însă că într-adevăr este foarte atentă să vadă ce poartă fiecare.

Bao-chai s-a făcut că n-aude ce spune Dai-yu.

Aflînd că Xiang-yun are un obiect asemănător, Bao-yu s-a uitat în jos și l-a ascuns repede în sîn. Dar și-a dat seama că ceilalți ar putea să bănuiască de ce l-a oprit, așa că a continuat să se uite la celelalte lucruri. Dar nimeni nu observase. Numai lui Dai-yu nu i-a scăpat gestul și a dat din cap încurajîndu-l.

Bao-yu s-a simțit stingherit și a scos *qilin-ul* fără grabă din sîn, zicînd către Dai-yu:

— E tare nostim! Dacă-ți place, ți-l dau ție. Cum te-ntorci acasă îl prinzi de-un șnur și-l porți!

— Ce-ți mai trece prin cap! l-a înfruntat Dai-yu.

— Nu-i nimic, dacă pe tine nu te-ncîntă, am să-l opresc pentru mine! a conchis Bao-yu.

¹ Animal fabulos cu trup de cal și cap de cerb, avînd un corn în frunte.

Și a vîrît fără grabă *qilin-ul* în sîn. În clipa aceea au intrat pe ușă doamna You, soția lui Jia Zhen, și doamna Hu, soția lui Jia Rong, care au salutat-o după rit pe Jia Mu.

— Voi aici? s-a mirat Jia Mu. Eu am venit fiindcă n-am avut ce face!

Dar nici n-a rostit bine vorbele, că din prag s-a și anunțat:

— Au venit trimiși din partea generalului Feng Zi-ying. Se știe că familia Jia face slujbă la templu și s-au gîndit să vă aducă în dar arome, ceai, porci, berbeci și bucate alese.

Cînd a aflat Feng Jie, a alergat la Jia Mu rîzînd.

— Ce noroc! Nici nu mi-a trecut prin minte! Noi am venit aici de plăcere, iar oamenii au crezut că într-adevăr pregătim mari jertfe! Ne-au mai trimis și daruri pe deasupra. Doar dumneata, bunică, porți toată vina! Acum haide să răspundem acestei bunecuvînte!

În clipa aceea două slujitoare din casa lui Feng Zi-ying au urcat în foișor și i-au înmînat lui Jia Mu darurile. Nici n-au apucat să plece, că s-au și ivit oamenii demnitarului Zhao. Aflînd că Jia Mu făcea slujbă în templu, toate neamurile mai apropiate ori mai depărtate, prietenii și cunoștințele s-au grăbit să-și arate prețuirea.

— Noi n-am avut de gînd decît să ne mai destin-dem, a zis Jia Mu întristată. Iată ce zarvă s-a iscat.

Cu toate că a rămas o zi în templu, cînd s-a întors acasă Jia Mu a hotărît să nu mai meargă și a doua zi.

— Ai intrat în horă, trebuie să joci! i-a spus Feng Jie. Dacă am pus oamenii pe jar, cel puțin să ne veselăm cum se cuvine!

Trebuie să vă spunem că Bao-yu era foarte nemulțumit pentru că daois'ul Zhang vorbise despre înșurătoarea sa; de aceea, cînd s-a întors acasă, a declarat în auzul tuturor:

— Să nu-l mai văd de acum încolo pe acest călugăr !

Nimeni n-a înțeles care putea să fie pricina supărării sale. Lin Dai-yu nu s-a simțit bine când s-a întors de la templu, iar Jia Mu a mărturisit că nu-i mai trebuie distracție. Atunci Feng Jie s-a pregătit să se ducă singură.

Cît timp Dai-yu a zăcut, Bao-yu n-a avut liniște și alerga mereu s-o vadă, tremurînd neîncetat de teamă ca nu cumva să i se întîmple vreun rău.

Dai-yu îl îndemna :

— De ce stai acasă ? Mai bine te-ai duce la templu !

Era nemulțumit de faptul că daoistul Zhang avusese îndrăzneala să pomenească de însurătoarea lui, așa că pentru nimic în lume nu voia să se ducă la templu. Auzindu-i vorbele, s-a gîndit cu mîhnire : „Pot să-i iert pe toți cei care nu știu ce se întîmplă în sufletul meu, dar ea de ce mă ia în derîdere ?” Și se neliniștea tot mai mult. Dacă s-ar fi aflat altcineva în fața sa decît Dai-yu, și-ar fi dat frîu liber mîniei. Dar așa a lăsat capul în jos și a zis :

— Ce mult aș fi dorit să te pot înțelege ! Acum se pare că nu mai este nimic de făcut !

— Înseamnă că dacă dorești, poți să mă înțelegi ? a întrebat Dai-yu rîzînd cu răceală. Desigur, îmi dau seama că nu sînt ca altele, să mă pot potrivi cu tine !

Atunci, Bao-yu s-a aplecat deasupra ei și a privit-o în adîncul ochilor :

— Nu-nseamnă că prin vorbele astea, cu sufletul liniștit, arunci blestemul pe capul meu ?

La-nceput, Dai-yu n-a înțeles prea bine ce-a vrut să spună.

— N-am făcut ieri legămînt pentru același lucru ? a continuat Bao-yu. De ce aduci din nou vorba despre asta ? Știindu-mă tulburat, te vei simți mai bine ?

De-abia acum Dai-yu și-a amintit discuția care avu-
sese loc c-o seară-nainte. Rușinată, a-nceput să plîngă.

— Cerul să mă bată și să mă-nghită pămîntul dacă
doresc să ți se-ntîmple ceva rău! a zis ea printre la-
crimi. La ce mi-ar ajuta? Te-nțeleg! Ai venit la mine
mîniat fiindcă daoistul ți-a pomenit ieri de-nsurătoare.
Ți-e teamă că va putea schimba ce ți-a hărăzit cerul.

În copilărie, Bao-yu manifestase trăsături de carac-
ter vrednic de dispreț. Crescînd împreună cu Dai-yu,
amîndoi deprinseseră să-și ghicească unul altuia sim-
țămintele și gîndurile. Acum, însă, cînd anii mai tre-
cuseră și citise diferite cărți, Bao-yu înțelesese cîte
ceva despre legăturile dintre bărbat și femeie, și trăind
tot timpul în preajma iatacurilor, atît din castelul lor
cît și al neamurilor, și-a dat seama că nici o femeie
nu se putea asemui cu Dai-yu și pentru aceasta el o
iubea. Dar acum nu-i era la îndemînă să-și deschidă pe
față sufletul, șovăia, încît, sau era de o bună dispozi-
ție zgomotoasă sau, dimpotrivă, mîhnit, ca să încerce
simțămintele tinerei fete.

La rîndul său Dai-yu nu scăpa niciodată prilejul ca
prin vorbe cu două înțelesuri ori prefăcătorie să-l pună
la încercare. În felul acesta amîndoi se străduiau să se
înțeleagă unul pe celălalt, ascunzîndu-și adevăratele
simțăminte și gînduri, să se mintă, ca din minciună în
minciună s-ajungă la adevăr. Iată de ce între Dai-yu
și Bao-yu se nășteau certuri provocate din te miri ce.

Și Bao-yu cugeta: „Alții nu mă-nțeleg, dar oare nici
tu nu vezi că toate gîndurile mele duc către tine? Nu
numai că nu aflau la tine alinare, dar mă văd și bat-
jocorit. Îndrept către tine cu supunere dragostea mea,
iar ție nici nu-ți pasă de mine!”

La rîndu-i, Dai-yu își spunea: „Știu că te gîndești
la mine, și chiar dacă-n juru-ne se sporovăiește atît că
sînt predestinați unul altuia cei care poartă aur și nes-
temate, tot nu le iei în seamă. Chiar dacă eu amintesc

despre asta, tu te prefaci că nu auzi și-mi dai de înțeles că-ți sînt dragă și că toate gîndurile tale duc către mine. Dar de ce te superi cînd eu amintesc de ele? Bineînțeles, fiindcă tu nu uiți nici o clipă toate acestea și, știind cît de bănuitoare sînt, începi să te înfurii, ca și cînd m-ai fi mințit, ori m-ai fi neliniștit cu ceva”.

Privind-o, Bao-yu ar fi vrut să spună: „Mi-este totuna ce se va întîmpla cu noi doi; aș fi bucuros să înfrunt moartea pentru o clipă de dragoste, dacă ai fi în stare să mi te dăruie. Pricepi oare că mi-e totuna ce se vorbește și că tu trebuie să te supui chemării mele apropiindu-te și nu îndepărtîndu-te de mine?”

La aceasta Dai-yu ar fi răspuns: „Numai la tine să te gîndești, și mie mi-ar fi bine, dacă voi ști că ție îți este bine; iar dacă uiți de tine și veșnic te învîrtești în jurul meu, nu mă vei apropia de tine, ci dimpotrivă, vei sădi între noi vrajbă”.

Preacinstite cititor, vei spune că între cei doi tineri era o comunitate de simțire? Chiar așa și este! Privindu-i cum își ies din fire și după aceea cum nădăjduiesc să se apropie, te poți gîndi că tinerii mei se îndepărtează unul de celălalt. Pentru moment, iubirea ascunsă care-i tulbură pe Bao-yu și Dai-yu este destul de greu de prins, și de aceea mă voi opri doar asupra frumuseții lor exterioare.

Cînd a auzit-o pe Dai-yu spunînd că a fost predestinată de soartă căsătoria lui, Bao-yu, pierzîndu-și stăpînirea de sine, și-a smuls fără nici o vorbă nestemata de la gît și a azvîrlit-o cu înverșunare, țipînd:

— Prostii! Te fac fărîme și-am terminat povestea!

Dar cum piatra era nemaipomenit de tare, chiar și aruncată cu atîta putere a rămas neștirbită. Bao-yu a căutat prin casă vreun obiect dur ca s-o poată sfărîma.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat Dai-yu printre lacrimi. Pe mine zdrobește-mă mai bine!

Și s-a iscat atîta gălăgie, încît au intervenit Zi Juan și Xue Yan să-i liniștească, încercînd să-i ia nestemata lui Bao-yu. Dar cum nu au izbutit și cum toată zarva devenise îngrijorătoare, s-au simțit nevoite s-alerge după Xi Ren. Aceasta a apărut numaidecît și, c-o dibăcie neobișnuită, i-a smuls piatra.

-- Vreau să distrug un lucru care îmi aparține, ce vă privește pe voi? a răcnit la ele Bao-yu.

Fața îi era galbenă de mînie, ochii i se holbaseră, sprincenele-i tremurau. Xi Ren nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea stare. L-a prins liniștită de mînă și a zis rîzînd :

— Piatra n-are nici o vină că te cerți tu cu domnișoara. De ce vrei s-o spargi? Îți închipui ce ar simți verișoara ta dacă din pricina ei ai sfărîma nestemata?

Dai-yu, care plînsese tot timpul, a înțeles din vorbele lui Xi Ren că aceasta îi cunoștea simțămintele și în același timp i s-a părut că între Xi Ren și Bao-yu există o mare apropiere. Gîndul acesta a tulburat-o într-atît, încît i s-a făcut rău. Zi Juan i-a întins repede batista, iar Xue Yan s-a repezit și a sprijinit-o pînă la pat.

— Chiar dacă vă supără ce vă spun, domnișoară, trebuie mai întîi să vă îngrijiți de sănătate, i-a reproșat Zi Juan. Altfel zadarnic luați leacurile! Ce-ar spune stăpînul Bao-yu dacă v-ați îmbolnăvi din nou?

Cuvintele lui Zi Juan l-au impresionat pe Bao-yu. În clipa aceea a privit-o: fața i se îmbujorase, pe frunte-i apăruseră broboane de sudoare, lacrimile îi siroiau pe obraji, trupul era scuturat de plîns.

Bao-yu tresări. „Se află într-o asemenea stare, gîndi, încît bucuros aș lua chinul asupra mea”.

Și, fără să vrea, a lăcrimat. Buna Xi Ren, care-i vedea pe amîndoi plîngînd, nu știa ce să facă. L-a prins pe Bao-yu de mînă și văzu că era rece ca gheața. Ar fi vrut să-l mîngîie, dar se temea c-o să-l înfurie și mai

mult ; afară de aceasta, nu se îndura să se arate aspră nici cu Dai-yu. Xi Ren, ca toate fetele simțitoare, a izbucnit, la rîndu-i, în plîns.

Zi Juan a aruncat batista și a-nceput să agite evantaiul. Cînd i-a observat pe toți, au podidit-o și pe ea lacrimile. Toți patru plîngeau împreună.

Xi Ren a fost prima care și-a recăpătat stăpînirea de sine și, zîbind, i-a spus lui Bao-yu :

— Bineînțeles că poți să faci ce vrei cu un lucru care îți aparține, dar gîndește-te cine ți-a făcut șnurul cu franjuri de care-i prinsă, și-ai să vezi că n-ai de ce te supăra cu domnișoara Lin Dai-yu.

Cînd a auzit Dai-yu vorbele ei, a apucat o foarfecă și, neținînd seama că era atît de slăbită, s-a ridicat de pe pat vrînd să taie șnurul. Xi Ren și Zi Juan au căutat s-o împiedice, dar șnurul a căzut jos făcut bucățele.

— Zadarnic îmi risipesc puterile, a spus ea printre lacrimi, oricum e de prisos. O să-i facă acum altcineva un șnur mai bun ca al meu.

— Ce-ați făcut ? a tipat Xi Ren, luîndu-i din mîină nestemata. Vina-ntreagă n-o port decît eu, nu trebuia să vorbesc.

— Poți să-l tai ! a zis Bao-yu întorcîndu-se către Dai-yu. Nu mă tulbură atît de mult acest gest al tău, fiindcă și-așa n-am de gînd să mai port nestemata.

Cînd a izbucnit cearta și bătrînele slujitoare împreună cu doicile au văzut-o pe Dai-yu plîngînd și pe Bao-yu gata să-și sfarme piatra, toate au fost cuprinse de spaimă.

Temîndu-se, au hotărît să le anunțe pe Jia Mu și doamna Wang de ceea ce se întîmplă.

Spaima lor și graba cu care alergaseră, le-au tulburat adînc pe Jia Mu și doamna Wang. Neștiind despre ce e vorba, s-au dus în grădină. Cînd le-a văzut, Xi Ren a privit-o muștrător pe Zi Juan, ca și cînd ar fi vrut să spună : „La ce bun le-ai mai înfricoșat și pe ele" ?

Zi Juan credea că Xi Ren provocase totul și era nemulțumită. Jia Mu și doamna Wang i-au văzut pe Bao-yu și Dai-yu stînd posomorîți, tăcuți și însingurați. Cum la întrebările lor nici unul n-a răspuns nimic, ele au dat vina pe Xi Ren și Zi Juan.

— V-ați lenevit de-a binelea și nu mai aveți grijă de ei! La o astfel de ceartă voi stați ca și cum nici nu v-ar păsa! De ce nu i-ați despărțit?

Le-au ocărît cît au putut, dar fetele n-au scos o vorbă. Apoi Jia Mu l-a luat pe Bao-yu și totul a părut că se liniștește.

A mai trecut o zi. În sfîrșit, a venit și ziua onomastică a lui Xue Ban. Cu acest prilej s-a pregătit un mare banchet, cu jocuri de teatru și toți membrii familiei Jia s-au dus acolo. Bao-yu, care încă nu se văzuse cu Dai-yu după ultima lor ceartă, era abătut. N-avea nici un chef să vadă spectacolul. De aceea, spunînd că nu se simte bine, a rămas acasă.

În ceea ce-o privește pe Lin Dai-yu, ea aproape își revenise și ar fi putut, prea bine, să se ducă la petrecere, însă aflînd că Bao-yu nu vine, gîndi: „Îi place atît de mult să bea și să vadă jocurile, dar a renunțat! Fără-ndoială, fiindcă alaltăieri ne-am certat. Și a aflat că n-aș vrea să merg la Xue Ban. N-ar fi trebuit să-i tai șnurul de la nestemată! Dacă nu va mai vrea s-o poarte, va trebui să i-o agăț eu la gît. Atunci n-o va mai smulge“.

Astfel, Dai-yu regreta la rîndul ei cele întîmplate.

Jia Mu observase că ei sînt supărați unul cu celălalt și hotărîse să-i ia pe amîndoi în vizită, sperînd că dacă se vor întîlni, totul va trece. Dar nu s-a așteptat pentru nimic în lume că amîndoi vor refuza să meargă.

Jia Mu a spus nemulțumită:

— Se vede că asta-i o pedeapsă pe capul meu pentru păcatele săvîrșite în tinerețe, de trebuie să fiu tot

timpul neliniștită din cauza acestor copii. Bine spune proverbul: „Soarta întotdeauna îi adună pe oamenii care se dușmănesc”. Când voi închide ochii și mi se va tăia pentru veșnicie răsuflarea, n-au decît să se certe cît or vrea, că-mi va fi totuna dacă n-am să-i mai văd și n-are să mă mai doară sufletul pentru ei. Ce păcat că moartea nu vine să mă ia mai repede!

Aceste cuvinte au ajuns din întîmplare la urechile lui Bao-yu și Dai-yu. Nu mai auziseră pînă atunci că „soarta întotdeauna îi adună pe oamenii care se vrăjmășesc între ei”, așa că s-au străduit să afle tîlcul acestor cuvinte și fără de voie au lăcrimat.

Dar nici așa nu se vedeau unul cu celălalt. Dai-yu plîngea în Pavilionul Rîului Xiao Xiang, cu fața în bătaia vîntului, iar Bao-yu ofta în Grădina rozelor ferme-cătoare, cu fața îndreptată către lună. Nu degeaba se spune că „oamenii trăiesc care încotro, dar un singur dor le sălășluiește în suflet”. Silindu-se să nu-l scoată din nou din fire pe Bao-yu, Xi Ren i-a spus:

— Oricum, dacă ar fi să găsim un vinovat în toată cearta asta, acela nu ești decît tu. Când nu știu care din fete nu se purta cuviincios cu verișoarele și surorile tale, sau cînd bărbații înjurau femeile, tu însuși îi mustrai pentru că nu aveau nici un dram de prețuire pentru ele. Cum de-ai ajuns asemenea lor? Mîine sîntem în cinci, se termină sărbătorile, și dacă voi mai stați învrăjbiți unul pe celălalt, stăpîna bătrînă se va supăra și mai rău și nici unul din noi nu va fi liniștit. Ascultă-mă pe mine! potolește-ți mînia, mergi să-i ceri domnișoarei iertare; totul se va sfîrși! Oare nu-i și pentru tine mai bine?

Bao-yu a stat în cumpănă, neștiind dacă trebuie ori nu să-i urmeze sfatul.

Dacă vrei să aflați ce s-a petrecut mai departe, citiți capitolul următor.

CAPITOLUL AL DOUĂZECILEA

In care se povestește cum s-a folosit Bao-chai de pierderea evantaiului ca să facă două observații usturătoare și cum, cufundată în gândurile sale, Chun Lin a desenat pe pământ hieroglifa qiang

Lin Dai-yu regreta cele întâmplate, dar nu găsea nicidecum prilejul să se împace cu Bao-yu, de aceea ziua-ntreagă stătea posomorită.

Zi Juan o dojenea atentă :

— Ar trebui să fii ceva mai înțeleghătoare cu el, domnișoară ; spre deosebire de ceilalți, îi cunoști firea. Oare nu știi că a mai făcut de-atâtea ori scandal pentru piatra asta ?

— Ei ! a făcut Dai-yu. Ce înseamnă această mustrare ? Cum să fi fost mai înțeleghătoare ?

— N-ar fi trebuit, pentru nimic în lume, să tai șnurul de la nestemată ! a urmat Zi Juan. Oare gestul acesta nu adeverește că Bao-yu n-are decît o parte din vină și cea mai mare parte cade asupra dumatăle ? El se poartă atît de frumos, și de fiecare dată se iscă certuri și zîzanie numai fiindcă ești mofturoasă și-i răstălmăcești orice vorbă.

Dai-yu ar fi vrut să-și arate nemulțumirea, dar în clipa aceea în curte s-au auzit pași. Zi Juan a ascultat și apoi a zis :

— Fără-ndoială că e Bao-yu. O fi venit să-ți ceară iertare.

— Să nu deschizi ! a țipat Dai-yu.

— Din nou greșești, a stăruit Zi Juan. Astăzi este zăpușeală afară și dacă stă prea mult în soare s-ar putea să-i facă rău. Cum să nu-l primești ?

Spunînd acestea, a ieșit să descuie ușa. Într-adevăr, era Bao-yu, Zi Juan a zis :

— Credeam că nu veți mai trece pragul casei noastre ! Ați venit așa, pe neașteptate...

— V-ați învățat să dați prea mare însemnătate tuturor nimicurilor ! a rîs Bao-yu. De ce vin fără să fi anunțat ? Chiar mort dac-aș fi, sufletul meu tot ar trece pe-aici de-o sută de ori pe zi ! Cum se mai simte surioara ?

— Trupul e sănătos, dar sufletul, nu ! Supărarea încă mai stăruie.

— Înțeleg ! Dar de ce toate astea ?

Cînd a intrat, a găsit-o pe Dai-yu plîngînd

Lui Dai-yu nici nu i-ar fi trecut prin minte să plîngă, dar văzîndu-l pe Bao-yu, dintr-odată sufletul i s-a împovărat și pe neașteptate au podidit-o lacrimile.

— Cum te simți, surioară ? a întrebat Bao-yu zîmbind și apropiindu-se de patul ei.

Dai-yu și-a șters lacrimile. El s-a așezat cu grijă pe marginea patului.

— Știu că ești supărată pe mine. Am venit fiindcă nu vreau ca nimeni să-și închipuie că noi doi am putea fi certați. Iar dacă ar vrea cineva să ne și împace, n-ar însemna atunci că noi sîntem niște străini, că nu simțim nimic unul pentru celălalt ? Dacă vrei, bate-mă, înjură-mă, fă-mi ce-ți trece prin minte, numai nepăsătoare să nu fii !

În timp ce-i vorbea, Bao-yu îngîna întruna : „surioară bună”, „scumpă surioară”.

La început Dai-yu a vrut să-l întîmpine cu răceală, dar cînd l-a auzit spunînd „nu vreau să dau prilej nimănui să-și închipuie că noi doi am putea fi certați”

și „n-ar însemna atunci că noi sîntem niște străini, că nu simțim nimic unul pentru celălalt“, a știut că ea înseamnă pentru el mai mult decît toate fetele pămîntului, și din nou a izbucnit în plîns.

— Nu trebuie să mă mîngîi! De-acum nu voi mai îndrăzni să m-apropii de tine! a murmurat Dai-yu. Gîndește că nu mai sînt!

— Unde poți fi altundeva? a întrebat-o Bai-yu zîmbind.

— Acasă la mine.

— Te voi urma, a fost de părere Bao-yu.

— Și dac-am să mor?

— M-așteaptă sihăstria!

La aceste cuvinte Dai-yu și-a înclinat capul, șoptind:

— Credeam că mă vei urma. Dar ce tot spui? În casa voastră sînt atîtea fete: și mai mari și mai mici. Cîte vieți ar trebui să ai, ca să te faci călugăr după moartea fiecăruia dintre ele? N-ar fi de mirare să le vorbești tuturor astfel.

Bao-yu și-a dat seama că trebuie să tacă. Și s-a simțit rușinat.

Dai-yu, stînjenită, l-a cercetat pe furiș. Suspinînd, n-a mai putut rosti un cuvînt și, văzînd cît este de mîhnit, i-a atins fruntea cu degetul și i-a zis:

— Cine-mi ești!...

Apoi și-a șters lacrimile.

Bao-yu vorbise numai cu gînduri bune, dar lucrurile luaseră altă întorsătură și a tăcut. Cînd ea l-a atins cu degetul pe frunte, a tresărit așa tare, că fără să vrea a început să plîngă.

Dai-yu, văzînd că el își ștergea lacrimile cu minusculele de mătase fină de un castaniu sclipitor, și-a dus o mîină cu batista la ochi, iar pe cealaltă a întins-o după batista aruncată pe pernă și i-a întins-o.

Bao-yu, uscîndu-și lacrimile, s-a apropiat de Dai-yu și i-a prins mîna :

— Nu mai plînge ! Lacrimile tale-mi sfîșie inima ! Hai să mergem, ne-așteaptă bunica !

— Trebuie să sfîrșim odată ! a strigat ea smucîndu-și mîna. Ești destul de mare, dar și destul de nerușinat, încît uiți ce înseamnă bunăcuviința.

Nici nu și-a sfîrșit bine vorba că s-a și auzit un glas foarte aproape.

Neașteptîndu-se, Bao-yu și Dai-yu au tresărit, și întorcîndu-se repede către ușă, au văzut-o pe Feng Jie.

— Bunica e supărată foc și-și blesteamă zilele ! a spus Feng Jie. Mi-a cerut să vin și să vă împac. Am încercat s-o liniștesc, spunîndu-i că totul e un fleac și că-n două-trei zile vă veți împăca singuri. Dar n-a vrut s-audă. N-am avut încotro și am venit să văd acum că totul e-asa cum mi-am închipuit. Fiindcă n-aveți motive să vă dușmăniți, trei zile o duceți bine, ca după aceea, două să vă certați. Cu cît creșteți, cu atît sînteți mai copilăroși ! De ce ieri vă priveați ca doi cocoși furioși, iar astăzi bociti ținîndu-vă de mîna ? Hai-deți la bunica și liniștiți-o !

Spunînd acestea, Feng Jie a prins-o pe Dai-yu de mîna îndreptîndu-se spre ușă. La ieșire Dai-yu și-a întors capul s-o strige pe una din fete, dar nu se zărea nici una din ele.

— Ce-ai cu ele ? a-ntrebat-o Feng Jie. Dacă-s eu cu tine, e de-ajuns !

Și-au continuat drumul, urmate de Bao-yu. Curînd au pătruns în grădină, apoi la Jia Mu. Feng Jie a intrat înăuntru și a zis rîzînd :

— Ți-am spus eu că n-ai de ce să te neliniștești din cauza lor ! Cînd am intrat la ei, tocmai își cereau iertare și se țineau așa de strîns de mîna, de n-ai mai fi putut să-i desfaci. Ar fi fost tot la fel de greu să-l smulgi pe unul de lîngă celălalt, ca și cum ai încerca

să scapi porumbelul din ghearele uliului. Ce nevoie mai era de mine ?

Auzind-o, toți cei de față au izbucnit în hohote. Între ei se afla și Bao-chai. Dai-yu nu s-a uitat la nimeni și nici n-a scos nici un cuvânt, în schimb s-a așezat lângă Jia Mu, aproape îmbrățișînd-o.

Nesțîind ce să spună Bao-yu s-a adresat lui Bao-chai :

— De ziua fratelui tău mi-a fost atît de rău, încît nu numai că n-am putut să vin să-l felicit, dar nici măcar darurile nu i le-am trimis. El nici n-o fi știut că sînt bolnav, și-o fi închipuit că într-adins nu l-am vizitat. Te rog surioară, arată-i adevărul.

— E de prisos, a zis Bao-chai. Chiar și dacă n-ai fi vrut să vii, n-aș fi îndrăznit să-ți amintesc. Dar acum cînd știu c-ai fost bolnav, ce pot spune ? Voi verii sînteți mereu împreună și dacă apare între voi îndoiala, nu poate fi decît un semn al înstrăinării.

— Dacă tu mă-nțelegi, înseamnă că totul e bine, a zis Bao-yu, după care a continuat : Cum se face că nu te-ai dus la spectacol ?

— Am fugit de teama căldurii. Am urmărit două acte și am venit să mă ascund aici ; oaspeții încă n-au plecat.

Pe fața lui Bao-yu se citea tulburare, dar ca să se ascundă a vrut să fie zeflemitor :

— Nu-i de mirare, surioară, că semeni atît de bine cu Yang Gui-fei. Numai că, după părerea mea, tu ești ceva mai plinuță...

— S-ar putea să semăn cu Yang Gui-fei, păcat doar că n-am un frate care să semene cu Yang Guo-rong¹, i-a răspuns Bao-chai stînjenită.

---

¹ *Yang Gui-fei*, favorita împăratului Tang Mîng-huang (Li Shen-qi) (712—756). *Yang Guo-rong*, fratele lui Yang Gui-fei, împuternicit teritorial în dinastia Tang, care, profitînd de influența surorii sale în fața împăratului, a reușit să pună mîna pe putere.

Discuția a fost întreruptă de apariția lui Ying Er, care, negăsindu-și nicăieri evantaiul, a venit s-o întrebe de el pe Bao-chai.

— Cred că mi l-a ascuns domnișoara Bao-chai! a zis fata. Bună domnișoară, dați-mi-l înapoi!

— Ce tot spui? a țipat la ea Bao-chai. De câte ori m-ai văzut că-mi arde de glume cu tine? Du-te și întreabă fetele cu care clevețești și chicotești toată ziua!

Rușinată, Ying Er a plecat.

Bao-yu, care din nou spusese ce nu se cădea și încă în fața atîtor oameni, se simțea descumpănit, mai ales că era acolo și Dai-yu. Ca să nu se arate, s-a apucat iar să glumească pe seama fetelor. Felul în care Bao-yu vorbise cu Bao-chai, a făcut ca Dai-yu să se simtă foarte mulțumită și se gîndise chiar să intre în acest joc amuzant pentru ea; dar, pe neașteptate, a apărut Ying Er și chipul tăios în care îi răspunsese Bao-chai acesteia a îndemnat-o să renunțe și să-ntrebe numai:

— Surioară Bao-chai, spune-mi ce act din piesă ai văzut?

Bao-chai citise mulțumirea pe fața lui Dai-yu și observase că îi făcuseră plăcere cuvintele înțepătoare ale lui Bao-yu. De aceea, cum i-a auzit întrebarea, i-a spus zîmbind:

— Actul în care Li Kui l-a jignit pe Song Jiang, după care i-a cerut iertare¹.

— Tu care cunoști toate piesele clasice și de azi, a zis Bao-yu către Bao-chai, cum poți să scapi din vedere numele actului, pomenind numai ce se povestește în el? Actul acesta se numește *Implorarea pedepsei într-o ispășire vinei*.

— Zici că se cheamă *Implorarea pedepsei într-o ispășire vinei*? A! Da! Tu care-ai studiat antichitatea te

---

¹ Li Kui și Song Jiang, personaje din romanul *Pe malul apei* de Shi Nai-an (secolul al XIII-lea).

și pricepi să „implori pedeapsa întru ispășirea vinei”. Eu nici măcar atîta nu știu !

Bao-yu și Dai-yu, care purtau rana-n suflet, auzind acest răspuns, s-au înroșit pînă-n virful urechilor.

Feng Jie nu înțelesese nimic din această discuție, și privindu-i mirată a întrebat :

— Care din voi mănîncă ghimbir necopt pe căldura asta ?

Neînțelegînd nimic, toți au rămas nedumeriți :

— Ghimbir necopt ? Nu mănîncă nimeni...

— Atunci de ce înfățișarea asta amară ? a întrebat Feng Jie trecîndu-și mîna peste obraji.

Bao-yu și Dai-yu s-au simțit și mai stînjiți. Bao-chai ar fi vrut să mai adauge ceva, dar a băgat de seamă că Bao-yu se pierduse cu totul și a tăcut, zîmbind. Toți cei de față au izbucnit în rîs. Curînd Bao-chai și Feng Jie au plecat, iar Dai-yu i-a spus lui Bao-yu :

— Iată, ai dat și peste oameni mai răi ! Ai văzut acum că pe lume nu toți sînt atît de sinceri ca mine, să se străduiască să-i înțeleagă pe ceilalți și să vorbească numai ceea ce le-ar putea face plăcere ?

Agerimea lui Bao-chai și-așa îl derutase pe Bao-yu ; de aceea întrebarea lui Dai-yu n-a făcut decît să-i sporească neliniștea. Ar fi vrut să-i răspundă, dar, ținîndu-se c-o va supăra din nou, s-a reținut și, după o clipă de tăcere, s-a ridicat și a plecat.

Era o zi dogoritoare, micul dejun luase sfîrșit, stăpînii și slugile, ostenite, plecaseră care-ncotro, să se odihnească. Bao-yu, cu mîinile la spate, hoinărea fără țintă. În jur domnea o tăcere de mormînt.

A mers către apus ocolind o sală și nimerind în curtea lui Feng Jie. Ajungînd la poarta zăvorîtă, Bao-yu și-a amintit dintr-odată că-n zilele de zăduf Feng Jie obișnuia să doarmă cîte un ceas, două, așa că n-avea

cum să intre. Atunci a pătruns printr-o porțiță laterală, îndreptându-se către casa doamnei Wang. Acolo a dat peste câteva fete care moțăiau cu acul în mână. Doamna Wang dormea înăuntru, pe un pat răcoros din împletitură de bambu. Lângă ea se afla Jin Chuan, care își masa picioarele și se uita într-o parte cu ochi somnoroși. Bao-yu s-a apropiat binișor și-a tras-o de cercei. Speriată, Jin Chuan a făcut ochii mari.

— Ești ostentată ? a-nțrebat-o Bao-yu rîzînd.

Jin Chuan și-a înăbușit rîsul, făcîndu-i semn cu mîna să se îndepărteze, și a închis din nou pleoapele. Bao-yu s-a uitat la mamă-sa care dormea, apoi, scoțînd din trăistuță câteva turte proaspete și arome, le-a întins lui Jin Chuan la gură. Fata a-nceput să mestece fără să deschidă ochii. Bao-yu a apucat-o iarăși de mîna și-a întrebat-o încetișor :

— Ce-ar fi dacă i-aș spune mamei să mi te dea mie și să fim mereu împreună ?

Jin Chuan n-a răspuns nimic.

— Cum se va trezi mama, am să-i și spun, a continuat Bao-yu.

Jin Chuan și-a deschis puțin cîte puțin ochii și, împingîndu-l ușurel, a zis :

— De ce te pripești ? Oare nu știi vorba : „agrafa de aur chiar și-atunci cînd cade-n fîntînă este tot a aceluia care-a scăpat-o” ? Mai bine nu te mai lega de mine ; du-te în partea de răsărit a castelului și ia-ți-o pe Cai Yun din mîinile lui Jia Huan.

— Ce am eu cu ea ? a rîs Bao-yu. Eu pe tine te vreau !

În această clipă s-a trezit doamna Wang, care a lovit-o pe Jin Chuan și a început s-o ocărăască :

— Ființă scîrboasă ! De-astea îl înveți tu ?

Bao-yu s-a făcut nevăzut. Obrazul îi ardea lui Jin Chuan ca para, dar fata n-a îndrăznit să scoată o vorbă.

Cum au aflat că stăpîna s-a trezit, celelalte au năvălit în cameră.

Doamna Wang a chemat-o pe Yu Chuan la ea și i-a poruncit :

— Spune-i mamei tale să vină s-o ia acasă pe soră-ta.

Auzind, Jin Chuan a căzut în genunchi, implorînd-o pe doamna Wang :

— N-am să mai fac ! Bateți-mă, omorîți-mă, dar nu mai nu mă alungați, fie-vă milă ! V-am slujit zece ani, stăpînă, și dacă mă izgoniți, cum am să mai privesc eu în ochii oamenilor ?

Doamna Wang era o femeie blîndă și n-a atins nici măcar o dată servitoarele. Dar acum n-a mai putut să-și stăpînească mînia, a lovit-o și a ocărit-o. Doamna Wang a rămas neclintită în hotărîrea ei și a poruncit mamei acesteia — bătrîna Bai — să și-o ia acasă. Acoperită de rușine și defăimată, Jin Chuan a plecat de la castel.

Bao-yu o luase la sănătoasa ajungînd în Grădina rozelor fermecătoare. Prin preajmă nu se simțea nimeni ; pe boltă ardea soarele dogorîtor ; pomii își așterneau umbra peste pămînt și-n urechi stăruia glasul greierilor. Bao-yu înainta cu grijă prin grădină, cînd deodată, lîngă grilajul rozelor, auzul i-a fost împresurat de niște sunete : nu era nici bocet și nici geamăt. S-a oprit și-a ascultat : fără-ndoială se afla cineva după grilaj.

Întîmplarea aceasta se petrecea în luna mai, cînd rozele înfloriseră abundent. Bao-yu a dat binișor la o parte tufele și s-a uitat printre gratii. O fată sta jos ; ținea-n mînă o agrafă de păr și suspinînd încetișor, scrijelea cu ea pămîntul.

„Nu-i cumva una ce seamănă cu sprîncenata care-a venit să îngroape flori ? ” și-a zis Bao-yu.

Tot privind-o, a zîmbit și a spus ca pentru sine : „Dacă într-adevăr are de gînd să-ngroape flori, atunci

i se potrivește vorba : «Și Dung Shi și-a încrunțat sprâncenele»¹. Ar fi prea de tot!" Bao-yu ar fi vrut s-o strige și s-o-ntrebe : „De ce-o imiți pe domnișoara Lin Dai-yu ?” Atunci și-a dat seama că fata este necunoscută și că nu făcea parte din cele ce trăiau la castel cum bănuise, ci era una dintre cele douăsprezece comediant-e care fuseseră la ei în ziua vizitei lui Yuan-chun. Nicum nu-și mai putea aminti ce anume rol jucase : de tînăr, de tînără, de ingenuă ori de clovn.

Bao-yu și-a mușcat limba și-a gîndit mai departe : „Bine că am tăcut ! Numai de două ori am zis ce n-a trebuit și le-am supărat și pe Dai-yu și pe Bao-chai ! N-are rost să mai fac o nouă gafă !”

Regreta doar că nu putea să-și amintească cine era fata aceasta. Tot privind-o, necunoscuta i-a adus în minte pe Dai-yu : aceleași sprîncene stufoase și plăcute, aceiași ochi închiși pe jumătate, limpezi ca apa Fluviului Galben în zile de toamnă, aceeași față proaspătă și atrăgătoare. Bao-yu o privea fără să-și poată lua ochii de la ea. Deodată și-a dat seama că fata nu făcea gropi pentru flori, ci scrijelea pămîntul cu agrafa scriind hieroglifice. S-a uitat la mișcarea agrafei, străduindu-se să înțeleagă fiecare linioară, fiecare punct și, numărînd, a observat că hieroglifa era compusă din optsprezece trăsături. Atunci a desenat și el cu degetul în palmă aceleași trăsături și a ghicit că ea scrisese hieroglifa *qiang*².

Bao-yu s-a gîndit : „Stă între roze, cred că e tulburată și are de gînd să facă versuri ; dar cum nu-i vine-n

---

¹ Legenda spune că Xi Shi, una din frumusețile antice, din cauză că era veșnic bolnavă, își încrunta sprîncenele, ceea ce-i dădea un plus de farmec. Dong lin nă, femeile cu care se-nvecina în partea de răsărit, o imitau, încruntîndu-și la rîndul lor sprîncenele, dar fără rezultatul dorit.

² *Qiang*, în limba chineză înseamnă roză.

mintе întregul vers și-a zis să scrie pe pămînt primele hieroglifice ca să nu le uite. Dar să văd ce va urma!"

Fata a continuat să scrijelească pămîntul cu agrafa. Dar oricît s-ar fi uitat Bao-yu, nu vedea decît una și aceeași hieroglifă.

Fata stătea aplecată lîngă grilaj, scriind întruna; a desenat prima hieroglifă, apoi pe-a doua și așa nenumărate și numai aceleași. Bao-yu, aflat în spatele grilajului, o urmărea înebunit la fiece mișcare.

"Negreșit are ceva pe suflet, s-a gîndit el. Cum poate avea oare o înfățișare atît de plăpîndă și să fie chinuită de simțăminte atît de puternice? Păcat că nu o pot alina!"

Am spus că totul se petrecea la-nceputul verii, cînd se-adunaseră nori de ajuns ca să prevestească ploaia. Și-ntr-adevăr, s-a iscat un vînt rece și picăturile de ploaie au început să lovească în frunzele copacilor. Ele cădeau și peste capul fetei, udîndu-i veșmintele.

"Plouă, i-a trecut prin minte lui Bao-yu. E-atît de firavă, poate să răcească dacă o pătrunde apa!"

— Ai scris destul! i-a strigat el. Ești udă leoarcă!

Fata a tresărit speriată și a întors capul. Bao-yu avea chip frumos, dar cum rozele erau dese, aproape că-i acopereau fața, astfel că și-a-nchipuit că-i vreo slujitoare de la castel. Nici nu i-a putut trece prin minte că era Bao-yu.

— Mulțumesc, surioară, că mi-ai amintit că plouă, a zis ea rîzînd. Dar pe tine nu te udă ploaia! Mai stai și-ntr-un loc neacoperit!

— Eh! a exclamat Bao-yu, dîndu-și de-abia acum seama că veșmintele erau complet ude.

— Într-adevăr! a mai zis el privindu-se.

Spunînd acestea a apucat să alerge spre Grădina rozelor fermecătoare, cu toate că gîndurile îi erau pline de chipul fetei care n-avea unde să se adăpostească de ploaie.

Trebuie să vă amintesc că a doua zi era sărbătoarea solstițiului de vară și de aceea Wen Guan, împreună cu celelalte comediantе, primiseră învoirea să se plimbe prin Grădina priveliștilor încântătoare. Bao Guan, care întruchipa personajul omului bun și Yu Guan, care-l juca pe cel al femeii bune, se duseseră în Grădina rozelor fermecătoare să se distreze împreună cu Xi Ren și celelalte fete. Acolo le-a surprins ploaia. Profitînd de aceasta, au acoperit toate șanțurile, ca apa să se scurgă în curte, au zăvorît poarta și-au dat drumul rațelor și altor păsări de apă, legîndu-le aripile ca să n-aibă cum zbura.

Xi Ren și însoțitoarele ei stăteau pe terasă și rîdeau fără nici o grijă. În clipa aceea Bao-yu s-a apropiat de poartă și-a bătut, dar fetele n-au auzit. Atunci el a început să bată cu putere.

— Cine e? a întrebat Xi Ren mirată, netrecîndu-i prin minte că Bao-yu se întorcea atunci. Nu deschidem nimănui!

— Sînt eu! a zis Bao-yu.

— Parcă-ar fi vocea domnișoarei Bao-chai, a fost de părere She Yue.

— Prostii! a contrazis-o Qing Wen. Ar veni ea pe ploaie?

— Lăsați-mă! Mă voi uita prin crăpături, a zis Xi Ren. Dacă trebuie să deschidem, vom deschide, doar n-o să lăsăm omul în ploaie.

Spunînd aceasta, a străbătut galeria pînă la poartă, s-a uitat afară și l-a zărit pe Bao-yu ud pînă la piele. S-a repezit să deschidă. Îi venea să rîdă, a deschis poarta, apoi ținîndu-se cu mîinile de burtă, a-ntrebat scuturată de rîs:

— Cine și-a putut închipui că se va întoarce stăpînul chiar acum? Ce ți-a venit să alergi pe un asemenea potop?

Înfuriat din cale-afară, Bao-yu se gîndise să-i dea un ghiont primei servitoare care-i va deschide. Așa că, de îndată ce poarta s-a dat de perete, fără să ia seama cine se află în fața lui, crezînd că trebuia să fie alt-cineva, a izbit-o cît a putut cu piciorul în coastă. S-a auzit un vaiet.

— Secăturilor! a-njurat el. Eu sînt bun cu voi, iar voi vă faceți de cap! Vă mai găsiți să și rîdeți de mine?

Ridicînd privirea a observat că fata care începuse să plîngă era Xi Ren.

— Ah! a exclamat el. Tu erai?

Xi Ren nu fusese încă înjurată și bătută de nimeni pînă atunci așa că în clipa cînd Bao-yu s-a năpustit asupra ei, în văzul tuturor, de rușine, ar fi vrut s-o înghită pămîntul. O durea și se simțea jignită, dar ce putea să facă? Înțelegînd că Bao-yu nu pe ea voise s-o lovească, s-a hotărît să tacă și, străduindu-se, chiar a izbutit să zîmbească:

— Nu m-ai lovit. De ce nu mergi să te schimbi?

Bao-yu s-a îndreptat spre casă, urmat de Xi Ren.

— Sînt destul de mare, a zis el dezbrăcîndu-se, dar parcă niciodată nu m-am înfuriat în asemenea hal, încît să lovesc pe cineva! Și chiar tu să fii aceea!

Xi Ren, îndurînd și căutînd să-i schimbe hainele cît mai repede, i-a răspuns zîbind:

— Doar sînt cea mai bătrînă dintre toate slujitoarele tale, așa că era cazul să începi cu mine. Sper însă că n-ai să-ți pui și de-acum înainte pumnii-n joc.

— Nu mi-am dat seama! s-a dezvinovătit Bao-yu.

— Cine-a spus c-ai vrut? Ar fi trebuit să deschidă poarta altcineva, nu eu. Dar erau toate așa de prinse de joc, încît și eu m-aș fi înfuriat pe ele. Numai că lor nu le pasă de nimic! Ar fi fost grozav s-o bați pe vreuna din ele, că nu le-ar fi stricat. Din păcate adineauri m-am lăsat și eu furat de ce vedeam și nu le-am mai trimis să deschidă.

În timp ce vorbeau, ploaia se oprise, iar Bao Guan și Yu Guan au plecat. Xi Ren, care mai resimțea încă lovitura primită, s-a întins să se odihnească renunțând și la cină. Când s-a descheiat și a văzut pe coaste cât de mare era semnul loviturii, s-a îngrozit, dar n-a scos nici un cuvânt și a adormit.

Somnul i-a fost agitat și tot timpul s-a zvîrcolit și a gemut. Văzînd că lui Xi Ren îi era rău, Bao-yu, neliniștit de cele întîmplate, nu putea s-așteptască. Iar cînd pe la miezul nopții a auzit-o văitîndu-se și-a dat seama că trebuie să fi lovit-o îngrozitor. A coborît și ținînd lampa în mînă s-a apropiat de patul fetei.

— Ah! a țipat ea și căscînd ochii i-a ațintit asupra lui Bao-yu; dar văzînd cine este, l-a întrebat:

— Ce vrei?

— Nimic! a răspuns Bao-yu. Te-am auzit gemînd și bănuiesc că din cauza loviturii primite de la mine. Lasă-mă să mă uit!

— Mi se-nvîrtește capul și simt în gură un gust dulceag, a răspuns Xi Ren. Luminează podeaua! Bao-yu a aplecat lampa. Pe podea se vedea o pată mare de sînge.

— Oh! Nenorocire! a țipat Bao-yu îngrozit.

Xi Ren a privit și s-a cutremurat.

Dacă vrei să aflați toate cîte s-au mai petrecut, citiți capitolul ce urmează.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI UNULEA

*În care se povestește cum frumoasele evantaie rupte
au fost prețul unui zîmbet scump și cum qilin-ul
pierdut a prevestit unirea îndrăgostiților*

Văzînd sîngele de pe podea, Xi Ren a încremenit. Și-a amintit deodată o vorbă care spune că dacă-n tinerețe scuipi sînge, de obicei nu trăiești prea mult și rămîi bolnav pentru toată viața.

La gîndul acesta, toată strădania ei de pînă acum o văzu prefăcută în praf și pulbere și, fără să se poată stăpîni, au podidit-o lacrimile.

Văzînd-o plîngînd, Bao-yu s-a-ntristat nespus și a întrebato :

— Spune-mi ce te chinuie atît ?

— Ce mă poate chinui ? Totu-i bine, a răspuns Xi Ren făcînd un efort ca să zîmbească.

Bao-yu a vrut să dea poruncă să i se fiarbă vin și să i se dea leacuri *litong*, făcute din sînge de cerb, dar Xi Ren l-a oprit prinzîndu-l de mînă.

— Nu te pripi să ridici în picioare toată casa ; vor spune despre mine că-s fricoasă și proastă. Deocamdată nu știe nimeni, dar dacă ne vom speria, vor afla toți ceea ce s-a întîmplat. Atunci nici ție n-o să-ți fie prea plăcut și nici eu nu mă voi simți bine ! Cel mai nimerit este ca mîine, fără să audă nimeni, să trimiți pe cineva la doctorul Wang după leacuri. Am să le

iau și totul va trece. Atunci nici pământul nu va afla nimic!

• Bao-yu nu s-a mai împotrivit. A luat ceaiul de pe masă și i-a dat să-și clătească gura. Xi Ren a priceput că era neliniștit din cauza ei și chiar dacă n-ar fi primit s-o îngrijească și i-ar fi spus deschis acest lucru, el tot nu i-ar fi dat ascultare, așa că l-a lăsat în voia lui, să facă ce-o vrea.

Cum s-a luminat, nici n-a apucat să se spele și să se pieptene, că Bao-yu a trimis după doctorul Wang Ji-ren. Acesta a venit numaidecît și văzînd că-i vorba de o lovitură, a spus cîteva nume de leacuri, arătînd felul în care să le ia.

Între timp sosise sărbătoarea primei zile de vară. Porțile castelului fuseseră împodobite cu pelin, iar toți ai familiei urmau să poarte în mîini amulete care înfățișau tigrul.

În plină zi doamna Wang a oferit o masă, la care a invitat-o pe mătușa Xue cu fiica și fetele care locuiau în grădină.

Bao-yu a observat că Bao-chai stătea retrasă, fără să-l bage în seamă, și a priceput că motivul era legat de tot ce vorbise c-o seară-nainte. Doamna Wang, văzîndu-l atît de tăcut, a bănuît că pricina trebuia să fie întîmplarea cu Jin Chuan și nu s-a neliniștit. Dai-yu, cu ochii ei iscoditori, credea că acesta nu se simțea în apele sale fiindcă o jignise pe Bao-chai seara trecută; dar s-a prefăcut că nu observă nimic. Feng Jie știa de la doamna Wang ce se întîmplase în ajun între Bao-yu și Jin Chuan și, cunoscînd nemulțumirea doamnei Wang, n-avea îndrăzneală să glumească și să rîdă.

Ying-chun și surorile sale la rîndul lor, au văzut că toți se simțeau stînjiți. Dealtfel și ele trăiau cam aceeași stare.

Nu după mult timp lumea s-a și împrăștiat. Lui Dai-yu îi plăcea mai mult cînd oamenii plecau, decît atunci cînd se adunau. Și asta fiindcă ea avea un principiu. De obicei spunea :

— Cînd oamenii se-adună laolaltă, încearcă bucuria. Cînd vine însă timpul să se despartă, îi copleșește tristețea, se simt singuri și acest lucru trezește mîhnirea. De aceea este mai bine să nu se întâlnească. Asemenea florilor, cînd înfloresc, sînt adorate, iar cînd se ofilesc, provoacă numai întristare. N-ar fi oare mai bine să nu-nflorească niciodată ?

Chibzuia astfel fiindcă toți ceilalți treceau în ochii ei drept oameni fericiți. Bao-yu avea o altă fire. El voia ca oamenii să fie veșnic împreună și să nu se despartă niciodată, ca florile să înflorească mereu și să nu se mai vestejească, de aceea, cînd sosea timpul să se sfîrșească petrecerea sau să se treacă florile, devenea trist și resemnat că nu era în puterile sale să schimbe ceva. Și iată că astăzi de la doamna Wang toți au plecat abătuți, în afară de Dai-yu. Bao-yu întorcîndu-se în odăile sale, a stat mîhnit multă vreme.

Qing Wen a venit să-l ajute să se dezbrace, dar pe neașteptate, din neatenție, a făcut o mișcare greșită și a scăpat evantaiul, care în cădere s-a frînt.

Bao-yu a săgetat-o cu privirea :

— Gură cască ! Pot să m-aștept din partea ta la orice ! Tot așa de neîndemînică vei fi și cînd va trebui să-ți conduci propria-ți gospodărie ?

— În ultimul timp, stăpîne, nu vă mai intră nimeni în voie și vă țineți după fiecare pas al nostru. Ați lovit-o chiar și pe Xi Ren, iar acum mă cicăliți pe mine. Băteți-mă, călcați-mă-n picioare, faceți-mi ce poftiți ! Înainte nu erați așa ! Am rupt un evantai ! Ei și ? Să spargi o vază de cristal, ori o ceașcă de agată, e cu totul altceva ! Dar cînd s-a întîmplat asta nici nu ne-ați

lovit și nici nu v-ați supărat. Acum vă ieșiți din fire pentru-un fleac de evantai! De ce? Dacă nu vă mai sîntem pe plac, izgoniți-ne și găsiți-vă alte fete mai bune!

— N-ai nici o grijă! Va veni și ziua aceea!

Xi Ren, care se afla prin apropiere, auzind discuția lor, s-a adresat lui Bao-yu:

— Iar vă certați? Numai puțin am lipsit și v-ați și luat la harță!

— Fiindcă doar tu ești în stare să-l îndupleci, ar fi trebuit să vii mai devreme, a zis Qing Wen rîzînd, și-atunci nu s-ar fi întîmplat nimic. Știe toată lumea că doar tu te pricepi să-l slujești, în timp ce noi, celelalte, nu sîntem bune de nimic. Numai un lucru nu prea înțeleg eu: de ce te-a izbit cu piciorul în coaste? Dacă ieri cu tine s-a purtat astfel, mă-ntreb ce ne-așteaptă pe noi de-acum încolo?

Xi Ren, supărată, se prețătea s-o mustre pe Qing Wen, dar văzînd că obrazul lui Bao-yu devenise palid și-a schimbat intenția și a zis:

— Dragă surioară! Mai bine lasă-ne. Noi sîntem vinovații!

Cînd Xi Ren a pronunțat cuvîntul „noi”, Qing Wen a simțit că Xi Ren se gîndise la ea și la Bao-yu și, cuprinsă de invidie, a zis:

— N_u știu ce poate însemna acest cuvînt: „noi”! Fiindcă nu vreau să roșesc pentru „voi”. Nu mă duceți voi pe mine, cît de dibaci v-ați aranja treburile! Nu ești decît o simplă fată ca și mine, nu te poți compara cu domnișoarele, atunci cum îndrăznești să rostești cuvîntul „noi”?

Xi Ren s-a roșit toată. În clipa aceea Bao-yu s-a întors către Qing Wen spunînd:

— Dacă nu-ți convine, mîine am s-o înalț în grad! Rîzînd, Xi Ren l-a apucat pe Bao-yu de mîină zicînd:

— N-are nimic! De ce cauți să te cerți cu ea? Ai fost mereu cumsecade și ai trecut cu vederea greșeli mai grave, de ce te porți acum altfel?

— Da, sînt proastă! a rîs și Qing Wen. Cum as putea merita să stea de vorbă cu mine? Doar nu-s decît o gură-cască!

— Tu, cu cine te cerți la urma urmei, cu mine ori cu stăpînul? a întreat-o Xi Ren. Dacă ești furioasă pe mine, atunci vorbește-mi numai mie, nu-l amesteca și pe stăpînul nostru, iar dacă ai ceva cu el, spune-i-o fără să atragi atenția tuturor! Eu am venit să-l înduplec să te ierte, iar tu ai început să mă batjocorești. Cine te-a nemulțumit: eu, ori stăpînul? Am văzut mai de mult că ai ceva pe suflet! Ce vrei? Eu n-am să mai spun un cuvînt. Te las pe tine!

Cu acestea, Xi Ren s-a întors și-a ieșit din odaie.

— N-ai de ce te supăra, a zis Bao-yu către Qing Wen. Eu am priceput numaidecît ce-ai gîndit. Poate că vrei să mă duc la bunica și să-i spun că te-ai făcut destul de mare ca să-ți caute un bărbat. Nu?

Qing Wen s-a întristat dintr-odată și, lăsînd capul în jos, a început să plîngă.

— De ce vrei să mă izgoniți? a întreat fata. Chiar și de-ați fi nemulțumit, tot n-ar trebui să mă alungați.

— Înainte nu-ndrăzneai să provoci asemenea scandal, a mai zis Bao-yu. Iată de ce cred că vrei să pleci de aici. Sau e mai bine să-i spun totul bunicii și să te izgonească ea?

Zicînd acestea, Bao-yu s-a ridicat. Dar a apărut din nou Xi Ren, care l-a oprit.

— Unde te duci? l-a-ntreat ea.

— La bunica, a răspuns Bao-yu.

— N-oi fi vrînd s-o faci de ocară pe Qing Wen. Dacă vrea într-adevăr să plece, oricum n-are de ce se grăbi. Lasă mai întii să-ți treacă supărarea și după aceea vei găsi un prilej să vorbești bunicii tale. Dar dacă te vei

duce să-i vorbești numai despre acest lucru, vei da naștere la bănuieli.

— Bunica n-are de ce fi bănuitoare, dacă îi voi spune că Qing Wen a făcut scandal și a țipat că s-a săturat de noi.

— Când am spus eu așa ceva? a-ntrebat printre lacrimi Qing Wen. V-ați supărat și-acum dați vina pe mine. Duceți-vă și pîrîți-mă! Mai bine-mi pun capăt zilelor, decît să plec de aici!

— Ciudat! s-a mirat Bao-yu. De plecat nu vrei să pleci, dar de certuri te ții! Și cum eu nu pot să sufăr scandalul, va trebui să pleci!

Bao-yu s-a ridicat și a pornit spre ieșire. Nesciind cum să-l oprească, Xi Ren s-a aruncat în genunchi la picioarele lui. Bi Hen, Qing Wen, She Yue și celelalte fete, care tot timpul ascultaseră după ușă, s-au năpustit atunci înăuntru și, căzînd în genunchi, au început să-l implore pe Bao-yu să n-o izgonească pe Qing Wen.

Bao-yu a ridicat-o pe Xi Ren, a poruncit celorlalte să se scoale și, trîntindu-se pe pat, a zis către Xi Ren:

— Sfătuiește-mă ce să fac? Dacă inima asta a mea va fi zdrobită, nimeni nu va regreta!

Și amîndoi au început să plîngă. Qing Wen ar fi vrut să-i aline, dar chiar în clipa aceea și-a făcut apariția Dai-yu. Qing Wen a ieșit grăbită.

— De ce plîngi într-o asemenea zi? l-a întrebat Dai-yu. Nu cumva v-ați certat din cauza plăcintelor cu orez?

Bao-yu și Xi Ren au rîs:

— Dealtfel poți nici să nu-mi spui, a continuat ea, bătînd-o pe Xi Ren pe umeri, că și-așa tot știu!

Apoi:

— Dragă cumnătică, povestește-mi din ce v-ați luat la harță? Poate izbutesc să vă împac!

— De ce glumiți, domnișoară? a împins-o ușurel Xi Ren. Eu nu-s decît o biată slujitoare!

— Ești o biată slujitoare, dar eu te-am ridicat la gradul de cumnată ! a explicat Dai-yu.

— De ce o batjocorești ? a întrebat-o Bao-yu. Chiar așa să fie, s-o vorbească alții, nu tu. Cum să îndure, cînd tocmai tu o hulești ?

— Domnișoară, nici nu bănuieți cum îmi duc zilele ! a exclamat Xi Ren. O să-mi slujesc stăpînul pînă cînd într-o zi mi se va opri răsufierea.

— Nu știu ce vor face ceilalți, dar eu voi fi prima care voi muri plîngîndu-te ! a zis Dai-yu.

— Dacă tu mori, eu mă călugăresc ! a spus Bao-yu, hotărît.

— Oprește-te ! i-a tăiat vorba Xi Ren. De ce vorbești ce nu trebuie ?

Dai-yu și-a astupat gura cu două degete, ca să nu rîdă, după care a adăugat :

— Va trebui să te călugărești de două ori. Începînd de azi am să însemnez de cîte ori vei deveni călugăr !

Bao-yu a înțeles că Dai-yu făcea aluzie la discuția lor din zilele trecute și a rîs. Și cu aceasta totul s-a terminat, iar Dai-yu a plecat.

După care Bao-yu a fost anunțat că este căutat de Xue Ban.

Știind că Xue Ban îl chema să bea împreună, s-a grăbit să plece. Nu se cădea să-l refuze. Către asfințit, Bao-yu s-a întors acasă și a văzut că în curte fusese pus un divan în care dormea cineva. A crezut că e Xi Ren. S-a apropiat încet și, înghiontind-o ușurel în coastă, a întrebat-o :

— Nu-i așa că nu te mai doare ?

În clipa aceea însă, cea care dormea s-a răsucit și a zis pe-un ton muștrător :

— Iar te ții de capul meu ?

Bao-yu și-a dat seama că-n fața sa era Qing Wen. S-a așezat pe divan, a tras-o spre el și, zîmbind, a spus :

— Ești chiar atît de supărată? Azi dimineată cînd ai rupt evantaiul ți-am zis o vorbă, tu ai răspuns cu zece! Poți să vorbești ce poștești, dar la ce bun să te năpustești asupra lui Xi Ren, care nu-ți vrea altceva decît binele?

— Și-așa mi-e cald, dă-mi drumul! a zis Qing Wen drept răspuns. Dacă te-ar vedea cineva, ce și-ar putea închipui? Doar nu-s în stare să stau alături de tine!

— Dacă nu ești în stare, atunci de ce te tolănești? a întrebat-o Bao-yu rîzînd.

Qing Wen a chicotit în loc să răspundă.

— Cît timp nu te-ai arătat, a zis ea în cele din urmă, mi-am putut îngădui, dar dacă ai venit, nu se mai cade! Lasă-mă, trebuie să merg să mă spăl. Xi Ren și She Yue mi-au luat-o înainte, cred. Dacă ai nevoie de ele, mă duc să le strig.

— Am băut vin și parcă-aș face și eu o baie, i-a replicat Bao-yu. Ce-ar fi să facem împreună?

— Ce tot spui?! și-a lovit palmele Qing Wen. Mă tem să am de-a face cu tine! Mi-amintesc cum Bi Hen te-a ajutat odată să-ți faci baie și-ați stat acolo vreo două-trei ceasuri zăvorîți, de n-a mai putut să pătrundă nimeni înăuntru. Iar cînd ai terminat de spălat și-am intrat eu, apa ajunsese pînă la picioarele patului și rogojina era learcă! Cum v-ați fi spălat?! Ce-am mai rîs noi după aceea, cîteva zile-n șir! N-am timp să scot apa, la ce bun să facem baie-mpreună? Și-apoi drept să-ți spun, nici nu prea țin să mă spăl astăzi, fiindcă nu-i chiar așa de cald. Dacă vrei, ți-aduc ligheanul, îți dai puțin pe față, te piepteni! Yuan Yang mi-a trimis niște fructe care stau la rece în castronul de cristal. Dacă dorești, spun să ți le-aducă!

— Prea bine! Poți să nu faci baie! Eu mă voi spăla pe mîini și voi mîncă fructe, a zis Bao-yu.

— Mi-ai strigat că-s proastă și gură-cască, i-a amintit Qing Wen rîzînd, fiindcă-am rupt evantaiul. Crezi

că voi fi în stare să te servesc cu fructe? Aș putea să sparg cristalul și iar o pățesc.

— Vrei să-l spargi, sparge-l! i-a spus Bao-yu. Lucrurile-s făcute pentru trebuințele oamenilor și fiecare se folosește de ele cum pofteste. De pildă, evantaiul! Ros-tul lui e să te răcorești cu el. Dar dacă-ți place să-l rupi distrîndu-te, n-ai decît! Numai nu-ți vărsa pe el necazul! Tot așa stă treaba și cu castroanele și paharele. Sînt făcute să țină băutură și mîncare. Dar dacă ai poftă s-auzi ce fel de zgomot fac cînd sînt sparte, sparge-le, însă fără răutate! Asta înseamnă să ții la lucruri.

— Dacă-i așa, dă-mi evantaiul să-l rup, că-mi place s-aud cum foșnește! a rîs Qing Wen.

Bao-yu i-a întins evantaiul zîmbind. Ea l-a spintecat chicotind.

— Bravo! a exclamat Bao-yu. Mai spintecă-l o dată, dar vezi să foșnească mai tare!

— Lăsați năzbîtiile, s-a auzit în clipa aceea vocea lui She Yue.

Bao-yu s-a ridicat, a smuls din mîinile lui She Yue evantaiul și i l-a întins lui Qing Wen poruncind:

— Ia-l! Spintecă-l!

Qing Wen l-a apucat și l-a făcut bucățele rîzînd împreună cu Bao-yu.

— Ce mai înseamnă și asta? s-a mirat She Yue. Vă distrați rupîndu-mi evantaiul?

— Deschide cufărul și alege-ți altul! i-a spus Bao-yu rîzînd. Mare scofală!

— Ai fi în stare să le iei pe toate și să le dai ei să le distrugă!

— Nemaipomenit! Adu-le! a exclamat Bao-yu.

— N-am să fac o asemenea prostie! a zis She Yue. Dar dacă ei îi place, să și le ia singură, că n-o să-i cadă mîinile!

Auzind acestea, Qing Wen s-a trîntit pe divan spunînd :

— Am ostenit ! Voi continua mîine !

Bao-yu a izbucnit în rîs.

— Cei vechi spuneau : „Zîmbetul nu-l cumperi cu tot aurul de pe lume !” Ce pot să-nsemne nişte evantaie prăpădite ?

După aceea Bao-yu a strigat-o pe Xi Ren, care s-a grăbit să-l întîmpine. Atunci, Jia Rui a intrat să strîngă bucățelele de evantai aruncate pe jos.

Între timp seara se lăsase şi se făcuse răcoare.

Ziua următoare, cînd doamna Wang, Bao-chai, Dai-yu şi celelalte fete se aflau în iatacul lui Jia Mu, a intrat una din ele să anunţe :

— A venit domnişoara Shi Xiang-yun !

Într-adevăr, Shi Xiang-yun a apărut însoţită de-o mulţime de slujitoare. Toate au alergat s-o primească. Nu se mai văzuseră de mai bine de-o lună, aşa că e lesne de închipuit cît de plăcută a fost revederea. Shi Xiang-yun a întrebat-o pe Jia Mu de sănătate şi i-a salutat pe cei de faţă.

— E zăpuşeală ! a zis Jia Mu ; leapădă-ţi din haine ! Xiang-yun s-a ridicat şi-a-nceput să se dezbrace.

— Ce ţi-ai pus atîtea boarfe pe tine ? a-ntrebat doamna Wang.

— Mătuşa mi-a poruncit ! M-aş fi-mbrăcat eu aşa ? a răspuns graseind Xiang-yun.

— Nu ştii, mătuşă ! a spus Bao-chai, adresîndu-se doamnei Wang. Vă amintiţi, anul trecut prin martie, ori aprilie, cînd Xiang-yun era aici şi s-a-mbrăcat cu halatul lui Bao-yu, cu pantofii şi centura lui ? La prima vedere era leită Bao-yu, numai că purta cercei. Apoi a stat lîngă fotoliu şi bunica a strigat : „Bao-yu, vino încoa' să nu-ţi dea cenuşă de la lampă-n ochi”. Ea a

rîs și nu s-a clintit din loc. Nimeni nu s-a mai putut abține și am izbucnit cu toții în hohote. A rîs și bunica spunînd: „Travestită-n băiat, Xiang-yun este și mai frumoasă!”

— Asta nu-i nimic! s-a amestecat și Dai-yu în vorbă. Acum doi ani, prin ianuarie, cînd a venit să stea la noi două zile, a fost și mai și! Dăduse zăpada și bunica împreună cu mătușile mele tocmai se întorseseră de la templu, unde aduseseră ofrandă tăblițelor cu pomelnice¹. Cînd s-au schimbat, bunica și-a agățat aici pelerina de mătase roșie. Xiang-yun s-a furișat înăuntru, a îmbrăcat-o și neținînd seama că-i mare și lungă, și-a încins-o bine și-mpreună cu fetele s-a dus în fundul curții să facă un om de zăpadă. Dar nu știu cum a căzut și s-a învăluit în zăpadă din cap pînă-n picioare.

Toți și-au amintit de întîmplare și-au rîs. Bao-chai, întorcîndu-se spre doica Zhou, a întrebat:

— Tot așa de zburdalnică e domnișoara, ca altădată? Doica a rîs.

— Că-i zburdalnică n-ar fi nimic! a spus Ying-chun. Mie nu-mi place că-i prea vorbăreată. Nici n-am mai pomenit pe cineva să vorbească atîtea-n somn ca ea! Tot timpul mormăie și rîde. De unde le-o mai fi scoțînd?

— Acum s-o mai fi schimbat, a zis doamna Wang. Nu demult a avut pețitori și în curînd se va mărita; va mai putea să se poarte astfel?

— Rămii mai mult la noi, ori pleci degrabă? a întrebat-o Jia Mu pe Xiang-yun.

— N-ați băgat de seamă, stăpînă, a zis doamna Zhou — că și-a luat cu ea toate rochiile? Pentru ce și le-ar fi adus, dacă n-ar fi avut de gînd să rămînă?

---

¹ În vechime se credea că pe tăblițele cu pomelnice sălășluiau înseși sufletele morților. De aceea pomelnicele nu erau scoase și agățate în templu decît de Anul Nou și în anumite zile, cînd familia venea să aducă ofrande.

— Bao-yu nu-i acasă? s-a interesat Xiang-yun.

— Numai la el se gîndește, remarcă Bao-chai. Dacă și-acum se vor distra-mpreună, înseamnă că tot nu s-a lăsat de năzbitii.

— V-ați făcut mari și n-ar mai trebui să vă strigați pe numele mic, a spus Jia Mu.

În clipa aceea s-a ivit în prag Bao-yu.

— A sosit surioara Xiang-yun? a fost prima lui întrebare.

— Bunica abia a zis că nu trebuie să vă mai strigați pe numele mic și el tot ce știe face! a intervenit doamna Wang.

— Are să-ți dea ceva foarte nostim, a intrat Dai-yu în vorbă, adresîndu-se lui Xiang-yun.

— Ce anume? a fost curioasă Xiang-yun.

— N-o crede! a exclamat Bao-yu rîzînd. Nu ne-am văzut de atîta timp. Cînd ai crescut?

— Ce face Xi Ren? a-ntrebat Xiang-yun.

— Bine! a răspuns Bao-yu. Mulțumesc de întrebare.

— Am ceva pentru ea, a continuat Xiang-yun, desfăcînd nodul de la colțul batistei de mătase.

— Ce anume? Ar fi bine să-i fi adus încă un inel de piatră cu nervuri roșiatice asemenea celui pe care i l-ai trimis, a zis Bao-yu.

— Dar asta ce-i? a rîs Xiang-yun.

Ea a desfăcut nodul dînd la iveală patru inele din cele despre care vorbea Bao-yu.

— Uitați-vă la ea! a exclamat Dai-yu. Acum cîteva zile ne-a trimis darurile! De ce n-o fi trimis atunci și inelul pentru Xi Ren? De ce a trebuit să-l aduci chiar tu? Mă întrebam cine știe ce-o fi și cînd colo, un inel! Ce caraghioasă!

— Caraghioasă ești tu! a exclamat la rîndul ei Xiang-yun. Ascultă cum stau lucrurile și pe urmă judecă cine dintre noi două este mai caraghioasă. Dintr-o

singură privire se putea vedea că darurile pe care le-am trimis erau destinate domnișoarelor. Dacă aveam să trimit cu ele și pe-acestea pregătite pentru slujitoare, atunci trebuia să explic care din daruri aparține fiecăruia în parte. Dacă aducătorul ar fi fost mai descurcăreț, n-ar fi fost nimic, dar dacă și el ar fi fost un papă-lapte, totul s-ar fi zăpăcit, că n-ar fi fost în stare să țină minte atâtea nume. Iată de ce l-am adus personal! Ce găsești curios în toată povestea asta?

Sfîrșind, a împărțit inelele zicînd: unul pentru Xi Ren, unul pentru Yuan Yang, unul pentru Jin Chuan și unul pentru Ping Er. Patru nume crezi că fetița aceea le-ar fi ținut minte?

— E limpede, bineînțeles că nu! au spus cei de față rîzînd.

— Se pricepe la vorbă, a rîs Bao-yu. Cine-o poate întrece?

— Dacă nu s-ar pricepe, crezi c-ar fi în stare să poarte *qilin*-ul de aur? a scăpat vorba Dai-yu, rîdîndu-se și ieșind din cameră.

Nimeni, în afară de Bao-chai, n-a dat vreo atenție spuselor ei. Aceasta și-a astupat gura cu palmele și-a rîs. Bao-yu începuse din nou să se frămîne din pricină că spusese iar ceea ce nu ar fi trebuit, dar, privind-o pe Bao-chai, a rîs fără să vrea. Văzînd că și el rîde, Bao-chai s-a ridicat și, luînd-o pe urmele lui Dai-yu, a început să glumească.

Între timp Jia Mu i-a spus lui Xiang-yun:

— Bea ceaiul, te odihnești puțin și te duci să-ți vizitezi cumnatele. În grădină s-a lăsat răcoare și te poți plimba apoi cu verișoarele tale.

Xiang-yun a legat în batistă trei inele și, după puțin timp, s-a pregătit să plece. Doicile și mulțimea de fete au urmat-o. Xiang-yun s-a dus mai întîi la Feng Jie, a stat un timp cu ea, apoi s-a îndreptat către Gră-

dina priveliștilor încântătoare. Acolo a trecut pe la Li Wan, ca după aceea să se ducă s-o caute pe Xi Ren în Grădina rozelor fermecătoare.

— Puteți să mergeți! s-a adresat ea însoțitoarelor sale. Căutați-vă neamurile. Să rămână cu mine doar Zui Lou.

Fetele s-au împrăștiat care-ncotro: unele s-au dus să-și vadă rudele, altele să stea la taifas cu femeile favorite. Xiang-yun a rămas doar cu Zui Lou.

— De ce nu s-or fi deschis lotușii aceștia? s-a mirat dintr-odată Zui Lou.

— Nu le-a sosit ceasul! i-a răspuns Xiang-yun.

— Sînt bătuți, ca și cei din iazul nostru, a continuat ea.

— Ai noștri sînt un soi mai bun, i-a explicat Xiang-yun.

— Iată, lîngă cei din partea aceea cresc rodii, a mai zis Zui Lou, cu crengile întinse în patru-cinci straturi, iar dincolo se-nalță pagoda cu mai multe caturi. Rar poți vedea rodii de-așa înălțime!

— Florile și iarba sînt ca și oamenii, a remarcat Xiang-yun, cresc din belșug acolo unde au aer și umezeală.

— Nu cred, s-a opus Zui Lou hotărîtă. Dacă e după cum spui, de ce n-am întîlnit pînă acum oameni cu două capete?

Fără să vrea, Xiang-yun a rîs.

— Ți-am atras atenția să nu începi cu mine astfel de discuții! Dar nu-i chip! Ce-ai vrea să-ți răspund la asta? Tot ce trăiește între cer și pămînt se naște condiționat de *yin* și *yang*. Tot ce-i drept și nedrept, frumos și respingător, toate schimbările și transformările din natură se petrec și se săvîrșesc condiționat de puterea acestor două forțe. Dacă pe lume se-ntîlnesc și lucruri neobișnuite, aceasta nu schimbă cu nimic legea firii.

— Înseamnă că lumea din momentul facerii și pînă acum există doar hotărîtă de *yin* și *yang*? a întrebat Zui Lou.

— Prostuțo! a rîs Xiang-yun. Ce-ți trece prin cap! Ce-nseamnă hotărîtă de *yin* și *yang*? Forțele *yin* și *yang* se leagă una de cealaltă, înfățișîndu-se într-un singur tot și urmărind același țel; dispariția lui *yang* atrage după sine nașterea lui *yin*, iar dispariția lui *yin*, apariția lui *yang*. Și asta nu înseamnă că dacă *yin* dispare, în locul său apare un alt *yang*, sau în locul celui dispărut se ivește vreun *yin*?

— Să mor dacă pricep toate astea! a exclamat Zui Lou. Ce înseamnă în fond *yin* și *yang*, dacă n-au nici chip, nici formă? Cu ce se aseamănă? Te rog, domnișoară, fă-mă și pe mine să-nțeleg!

— *Yin* și *yang* sînt forțe nevăzute, a căutat să-i explice Xiang-yun. Așa de exemplu, cerul este reprezentat de *yang*, iar pămîntul de *yin*, apa aparține *yin*-ului, în timp ce focul aparține *yang*-ului, soarele — *yang*-ului, în vreme ce luna — *yin*-ului.

— Da! Da! a spus Zui Lou bucuroasă. Acum am priceput. Așa se explică faptul că soarele se numește *taiyang*, în timp ce lunii proorocii îi spun steaua *taiyin*.

— Amida Buda! a răsuflet ușurată Xiang-yun. În sfîrșit!...

— Bine că lucrurile se petrec astfel, a continuat Zui Lou. Dar oare țințarii, purecii, muscuțiile, florile, iarba, țigla, piatra și toate celelalte s-au născut tot din *yin* și *yang*?

— Dar cum altfel? De pildă frunzele pomilor: în ele de asemenea, există *yin* și *yang*. Partea de deasupra întoarsă către soare aparține principiului *yang*, iar cea de jos aplecată către pămînt, principiului *yin*.

— Vasăzică așa e! a clătinat din cap Zui Lou. Am priceput! Dar în evantaiul pe care-l țineți în mînă, unde este *yang* și unde *yin*?

— Fața este *yang*, iar spatele *yin*, i-a răspuns Xiang-yun.

Zui Lou clătină din cap și râse. Ar fi vrut să mai întrebe și despre alte lucruri, dar nu-i venea nimic în minte. Dar deodată privirea i-a căzut pe *qilin*-ul de aur care atârna de cingătoarea lui Xiang-yun și, zîmbind bucuroasă, a-nirebat :

— Domnișoară, e cu puțință ca și *qilin*-ul să aibă în el *yin* și *yang* ? !

— Se-nțelege ! Și nu numai *qilin*-ul, dar și toate celelalte vietăți și păsări ! Masculii aparțin lui *yang*, iar femelele lui *yin*.¹

— *Qilin*-ul dumneavoastră e mascul ori femelă ?

— Cum poate fi mascul ori femelă ? s-a enervat Xiang-yun. Iar bați cîmpii !

— Bine, bine ! a aprobat Zui Lou. Așadar în lucruri există *yin* și *yang*. Dar în oameni ?

— Cicălitoare mai ești ! a dojenit-o Xiang-yun. Pleacă ! Ai devenit nesuferită !

— Dar ce-am zis ? s-a mirat Zui Lou. Oare este vorba de ceva ce nu trebuia să știu ? Oricum și singură ghicesc și n-am să vă mai întreb, numai nu mă certați.

— Ce vrei să ghicești ? a chicotit Xiang-yun.

— Că dumneavoastră țineți de *yang* iar eu de *yin* a răspuns ea.

Xiang-yun a râs, acoperindu-și gura cu batista.

— Ce-ați găsit de râs ? a-ntrebat nedumerită Zui Lou. Am dreptate !

— Bineînțeles ! a fost de acord Xiang-yun.

— Toți spun că stăpînii aparțin principiului *yang*,

---

¹ Potrivit unei construcții metafizice fanteziste, elaborată de filozofii confucianiști din secolul al III-lea î.e.n., în natură ar exista două forțe care se completează reciproc : o forță pozitivă *yang*, masculină, luminoasă și activă, și o forță negativă *yin*, feminină, întunecată și pasivă.

iar slujitorii principiului *yin*, a continuat Zui Lou. Credeți că nu-s în stare să pricep nici atât adevăr ?

— Pricepi prea bine ! a zîmbit Xiang-yun.

În clipa aceea au ajuns lîngă grilajul trandafirilor și Xiang-yun a observat în iarbă un obiect strălucitor. I s-a părut că e aur și, arătînd cu degetul, a poruncit :

— Vezi ce-i acolo !

Zui Lou s-a aplecat și a exclamat bucuroasă :

— Acum pot să-mi dau seama unde-i *yin* și unde-i *yang*.

Spunînd acestea, privirea ei a alunecat peste *qilin*-ul care anina de cingătoarea lui Xiang-yun.

— Ce este ? a-ntrebat ea întinzînd mîna către Zui Lou.

— E-o comoară și nu se cade să vă uitați la ea ! a rîs slujitoarea. Ciudat ! Cum de-o fi ajuns aici ? În castelul Rongguo n-am văzut la nimeni așa ceva.

— Dă-mi să văd ! a insistat Xiang-yun.

— Poftiți, domnișoară ! a spus Zui Lou și deschizînd palma a întins lucrul găsit.

Era un *qilin* de aur sclipitor, ceva mai mare decît cel ce atîrna de cingătoarea lui Xiang-yun. Ea a întins mîna fără să vrea. După aceea inima a-nceput să-i bată și pe nesimțite s-a întristat.

— De ce stați în arșița soarelui ? Ce faceți aici ? s-a auzit pe neașteptate vocea lui Bao-yu, care se apropia de ele. De ce nu mergeți la Xi Ren ?

— Chiar asta îmi era intenția, a răspuns Xiang-yun, ascunzînd grăbită *qilin*-ul. Să mergem împreună !

Toți trei s-au îndreptat către Grădina rozelor fermecătoare.

Xi Ren era pe terasă, rezemată de parmalic.

Văzînd-o pe Xiang-yun intrînd pe poartă, a alergat s-o întîmpine. De-abia i-a invitat în casă, că a și început să povestească despre tot ce se petrecuse de la ultima lor întîlnire.

— Ar fi trebuit să vii mai devreme ! a spus Bao-yu, adresându-se lui Xiang-yun. Ți-au pregătit un dar frumos !

Și înfrigurat a început să caute prin buzunare, după care a întrebat-o pe Xi Ren oftînd din greu :

— L-ai pus tu undeva ?

— Ce ? s-a mirat Xi Ren.

— *Qilin*-ul pe care l-am adus.

— De ce mă-ntrebi ? l-ai avut la tine ?

— L-am pierdut ! și-a lovit Bao-yu mînios mîinile. Unde să-l caut acum ?

S-a ridicat cu gînd să meargă să-l caute. Xiang-yun a ghicit numaidecît că *qilin*-ul pe care-l găsiseră era al lui Bao-yu și a-ntrebat :

— Ai de mult acest *qilin* ?

— L-am primit acum trei zile, a răspuns Bao-yu. Nu-mi dau seama unde-am putut să-l pierd ! Se vede treaba că sînt un zăpăcit și jumătate !

— Nu te mai amări, a zis Xiang-yun. Vezi, nu cumva-i ăsta ?

Ea i-a întins *qilin*-ul de aur și, de cum l-a zărit, Bao-yu a fost cuprins de o nespusă bucurie.

Dacă vrei să știi ce s-a petrecut mai departe, citești capitolul următor.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI DOILEA

In care se povestește cum Bao-yu, pierzîndu-și stăpînirea de sine, și-a dat pe față simțămintele tănuite și cum Jin Chuan, deznădăjduită, și-a pus capăt zilelor

Așadar, la vederea *qilin*-ului, pe Bao-yu l-a cuprins o nespusă bucurie.

A întins amîndouă miinile exclamînd :

— Cîtă fericire că-l am din nou ! Unde l-ai găsit ?

— Bine că nu e altceva mai de preț ! a răspuns Xiang-yun zîmbînd. Dacă ai fi fost dregător și-ai fi pierdut pecetea statului ?

— Pecetea ? E un nimic ! Dar dacă aș fi pierdut *qilin*-ul ar fi meritat să mor !

Xi Ren a turnat ceai și a servit-o pe Xiang-yun spunîndu-i rîzînd :

— Domnișoară, am auzit nu demult o veste deosebită : vă măritați.

Obrazul i s-a aprins și Xiang-yun a sorbit tăcută ceaiul.

— De ce v-ați tulburat ? a-ntrebat-o Xi Ren. Ați uitat oare cum vorbeam despre asta seară de seară, cu cîțiva ani în urmă, cînd locuiam împreună în iatacurile din partea de apus a castelului ? Atunci erați liniștită !

Xiang-yun a roșit și mai tare și a rîs.

— Tu vorbești? Atunci eram prietene! După ce-am murit mama, am revenit acasă, iar tu ai fost dată lui Bao-yu și te-ai schimbat față de mine.

— Ce vină am eu? a suspinat Xi Ren. Pe atunci îmi spuneai soră, mă rugați să vă spăl și să vă pieptăn; acum ați devenit o domnișoară orgolioasă. Cum aș mai putea să mai visez o prietenie cu dumneavoastră?

— Ești nedreaptă, a protestat Xiang-yun. Pot să mor, decît să am asemenea gînduri. Singură te poți convinge! Pe arșița aceasta am alergat să te văd pe tine înaintea tuturor. Dacă nu crezi, poți s-o întrebi pe Zui Lou. Acasă? Trece vreo clipă să nu mă gîndesc la tine?

— A fost o glumă! au spus împăciuitoare Xi Ren și Bao-yu. De ce o iei în serios?

— Oare nu-ți dai seama cît de mult mă doare? a mai zis nemulțumită Xiang-yun. Și mai și spui: „de ce-o iei în serios?”

Cu aceste cuvinte a deschis batista și i-a dat lui Xi Ren inelul. Xi Ren a fost emoționată.

— Am primit tot ce ați trimis pentru domnișoare! a spus ea. Și dacă mi-ați adus personal inelul, înseamnă într-adevăr nu m-ați uitat! Acum sînt încredințată că țineți la mine ca și-nainte!

— Spune-mi, ți s-a oferit ceva din darurile pe care le-am trimis ultima oară? s-a interesat Xiang-yun.

— Da, am primit de la domnișoara Bao-chai, a răspuns Xi Ren.

— Chiar de la ea! a oftat Xiang-yun, și eu credeam că de la domnișoara Lin Dai-yu. Le cunosc bine pe toate, dar cred că nici una nu se poate asemui cu Bao-chai. Păcat că nu-mi este soră! Dacă aș avea o asemenea soră, mi-ar părea viața mai puțin grea, chiar și fără părinți!

În colțul genelor i-au dat lacrimile.

— Bine! Bine! a căutat Bao-yu s-o mîngîie. Nu-i nevoie să vorbești despre asta!

— Și dacă-am vorbit? a spus Xiang-yun. Te cunosc eu prea bine! Ți-e frică să n-audă surioara Lin Dai-yu c-am lăudat-o pe Bao-chai. Nu-i așa?

— Cu fiecare an domnișoara Xiang-yun devine și mai directă și mai deschisă! a remarcat Xi Ren.

— Am spus eu, nu demult, că nu se poate discuta cu voi! a zis Bao-yu; bineînțeles că nu m-am înșelat.

— Dragă frățioare, ar fi mai bine să taci și să nu mă mîhnesci, a rîs Xiang-yun. Cu tine se poate vorbi doar pînă-n clipa cînd apare Lin Dai-yu. Cum se ivește ea, tu-ți pierzi cumpătul.

— Lăsați gluma! a-nterupt-o Xi Ren. Aș vrea să vă rog ceva, domnișoară.

— Ce anume? a-ntrebat Xiang-yun.

— Mi-am cusut niște papuci, dar n-am reușit să fac găurile pentru panglici. Am mai fost pe deasupra și cîteva zile bolnavă. Poate-mi dați o mîină de ajutor?!

— Curios! aveți atîția aici care se pricep la croit și la brodat! Cum de ți-a trecut prin minte să mă rogi tocmai pe mine? Oare asta nu-i treaba altcuiva?

— Din păcate nu-i chiar așa! a clătinat Xi Ren din cap. Nu știți că nu tot ceea ce coasem lăsăm în seama altora?

Shi Xiang-yun a ghicit că papucii erau pentru Bao-yu și a zîmbit:

— Bine! Pentru tine-am să fac! Dar numai dacă sînt ai tăi. Altfel nu primesc!

— O! a dojenit-o Xi Ren. Oare-aș fi îndrăznit să vă deranjez dacă-ar fi fost ai mei? Să spun drept, nu-s pentru mine și dacă n-ați stărui să aflați ai cui sînt v-aș fi recunoscătoare.

— La drept vorbind, eu ți-am făcut multe lucruri, a spus Xiang-yun. Și trebuie să-nțelegi de ce refuz să te-ajut de data aceasta.

— Nu pricep, s-a mirat Xi Ren.

— Și tu vrei să mă minți? a exclamat Xiang-yun! Gîndești că nu știu că acum cîteva zile i-ai arătat cuiva învelitoarea de evantai cusută de mine și, înfuriindu-se, a tăiat-o în bucăți? Ți-nchipui poate că-s roabă, la bu-nul plac al tuturor?

— N-am avut de unde să știu că era lucrată de tine, s-a amestecat în vorbă Bao-yu.

— Într-adevăr, n-a avut de unde să știe, i-a sărit în apărare Xi Ren, fiindcă pur și simplu i-am tăinuit. I-am spus numai că nu demult am găsit un meșter re-numit, care se pricepe să brodeze flori miraculoase, și am poruncit să fie adusă învelitoarea evantaiului. Cînd am adus-o, el a arătat-o verișoarei sale, iar aceasta, în-furiindu-se, a băgat foarfecele și a tăiat-o. Acasă a în-cercat s-o refacă, și de-abia atunci i-am mărturisit de cine era lucrată. Ce rău a putut să-i pară!

— Asta-i și mai și! a zis Xiang-yun. Domnișoara Lin Dai-yu n-ar trebui să se înfurie. Dacă-i place să strice, ar trebui să-i placă să și facă!

— De făcut e mai greu, fiindcă nu se pricepe, a răs-puns Xi Ren. Și chiar dacă s-ar pricepe, n-o lasă bu-nica să se ostenească fără rost. Chiar și doctorul a spus că are nevoie de liniște. După toate acestea, cine mai are curaj să-i ceară ceva? Anul trecut n-a brodat de-cît o trăistuță pentru arome. Anul acesta însă, nici n-a luat acul în mînă! Îndrăznesc eu oare s-o deranjez?

În timpul acestei discuții s-a ivit în prag o fată.

— A venit domnul din Aleea prosperității, stăpînul vă cheamă, s-a adresat ea lui Bao-yu.

Bao-yu a-nțeles numaidecît că venise Jia Yu-cun și n-a primit vestea cu prea multă plăcere. Xi Ren i-a adus veșmintele de stradă. Trăgîndu-și cizmele, Bao-yu a zis cu ciudă:

— Nu-i de ajuns că vorbește tata cu el, de ce-o fi vrînd de fiecare dată să fiu și eu de față?

— Știi să-ți primești oaspeții! a rîs Xiang-yun le-gănindu-și evantaiul. Cred că de-asta te cheamă mereu tatăl tău.

— Parcă mă cheamă tata? a oftat Bao-yu. Jia Yu-cun este cel care vrea să mă vadă!

— Cînd gazda-i primitoare, oaspeții se simt bine, a rîs din nou Xiang-yun. Dacă n-ar fi bănuir în tine un talent deosebit, Jia Yu-cun n-ar ține atîta să te-n-țîlnească!

— Bine, bine! a protestat Bao-yu. Eu nu-s decît un biet muritor de rînd și nu țin să leg prietenie cu oameni ca el!

— N-ai să-ți schimbi niciodată firea! a zis con-vinsă Xiang-yun. Ai crescut și dacă n-ai gînd să dai examene pentru *jiuren* ori pen'ru *jinshi*¹, măcar fă cunoștință cu dregătorii și discută cu ei, că-ți vor prin-de bine legăturile cu oameni mari atunci cînd vei primi și tu o slujbă! Cu ce te poți alege dacă îți petreci tot timpul în preajma femeilor?

Cuvintele lui Xiang-yun nu i-au fost pe plac lui Bao-yu, care zîmbind a spus răutăcios:

— Domnișoară, n-ar fi mai bine să treci în odaia alăturată? Prezența mea ar putea să-ntîneze o persoană atît de sensibilă la „treburile țării”!

— Nu-l mai dojeni atîta, domnișoară, a intrat în vorbă Xi Ren. La fel, nu demult, i-a vorbit și domni-

---

¹ În China feudală, pentru ocuparea oricărei funcții era obliga-torie obținerea unui titlu științific, care se dobîndea în urma susținerii examenelor de stat. Se cunosc trei trepte în ierarhia titlurilor în ordine crescîndă: *xiuca*, *jiuren*, *jinshi*. Titlul de *xiuca* era obținut la examenele din capitala județului și candi-datul urma să funcționeze în administrația județeană; pentru *jiuren* se concura în capitala provinciei și se ocupa slujbă în administrația provincială; pentru *jinshi* se candida la funcțiile din capitala imperiului. Primii clasați la acest examen se numeau *Zhuanyuan*. *Banlian* erau cei mai erudiți dintre *jinshi* și deve-neau dregători la curtea imperială.

șoara Bao-chai, iar el, fără să se gîndească cel puțin c-ar putea s-o supere, a tușit cu obidă și a plecat. Dar așa de repede, încît domnișoara Bao-chai nici nu terminase toată fraza. S-a făcut roșie ca focul, așa de greu i-a căzut. Noroc că s-a întîmplat asta cu domnișoara Bao-chai, că dacă-ar fi fost în locul ei domnișoara Lin Dai-yu ! Închipuiți-vă ce-ar mai fi bocit ! Bine că domnișoara Bao-chai s-a abținut, așa că merită tot respectul ! Mă gîndeam că s-o fi supărat, dar s-a dovedit că temerile mele au fost fără temeii. Ce inimă largă are domnișoara Bao-chai ! Nu mi-aș fi închipuit ca Bao-yu să nu prețuiască acest lucru. Dimpotrivă, el o ocolește cît poate ! Dacă ar fi supărat-o pe domnișoara Lin Dai-yu, s-ar fi dus nu știu de cîte ori să-i ceară iertare !

— A spus Dai-yu vreodată asemenea prostii ? a-ntrebat Bao-yu. N-avea grijă, dacă și ei i-ar fi plăcut să se amestece în nimicuri de-astea, de mult aș fi ocolit-o și pe ea !

— Pentru tine toate acestea sînt „nimicuri” ? au vrut să știe Xiang-yun și Xi Ren.

Trebuie să vă spun că Dai-yu știa de vizita lui Xiang-yun și era incredințată că Bao-yu alergase să-i vorbească despre *qilin*. În legătură cu aceasta, Dai-yu gîndea : „În ultima vreme Bao-yu s-a cufundat în lectura vieților și a însemnărilor despre oamenii celebri și femeile frumoase, care-și leagă soarta unii de alții datorită unor bibelouri : rațe și rățoi, fenixi, inele de jad și brelocuri de aur și chiar batiste și cingători. Aceste nimicuri înlesnesc căsătoria îndrăgostiților”.

Observînd la Bao-yu *qilin*-ul de aur, Dai-yu s-a speriat că acesta ar putea să semene vrajbă între ea și el și că Bao-yu împreună cu Xiang-yun vor putea să facă tocmai ceea ce se povestea în romanele ușoare. De aceea, aproape fără să-și dea seama, a pornit spre Xi Ren, să vadă îndeaproape intențiile celor doi. Nu se

așteptase ca Xiang-yun să aducă vorba despre „treburile țării” și Bao-yu să spună: ...„dacă și ei i-ar fi plăcut să se bage-n fleacuri de-astea, de mult aș fi ocotlit-o”!

Vorbele acestea au bucurat-o, dar au și întristat-o. Se bucurase că nu greșise în ceea ce-l privește pe Bao-yu, că el se dovedea într-adevăr un prieten bun, așa cum îl socotise întotdeauna. Fusesse întristată fiindcă Bao-yu pomenise deschis despre cele mai tainice și fierbinți dorințe. Suspina fiindcă se gîndea: Bao-yu îi era prieten, dar în același timp putea să se împrietenească și cu altele; și dacă el era într-adevăr prietenul ei — Lin Dai-yu — atunci de ce mai spunea de „aur” și „nestemată”? Iar dacă se vorbea, trebuia ca „aurul” și „nestemata” să fie ale amîndurora, să n-aibă ce căuta în povestea asta Bao-chai.

Se întristase fiindcă rămăsese prea de mică fără părinți și, cu toată căldura pe care i-o arătau neamurile, nimeni nu le putea lua locul în sufletul său.

Toate acestea nășteau în Dai-yu o mare neliniște și boala i se înrăutățea din ce în ce. Mai mult, doctorul îi spusese că avea respirația slabă și era anemică și ar putea să se îmbolnăvească de plămîni. Astfel, gîndea că deși era prietena lui Bao-yu, ea nu va trăi prea mult, el va rămîne lîngă ea toată viața, dar ea va avea un destin nefericit.

Toate gîndurile acestea au impresurat-o dintr-odată și-n ochi i-au apărut lacrimi. Nici n-a mai intrat în odaia în care se afla Bao-yu, și-a șters pleoapele și a plecat.

Între timp Bao-yu se îmbrăcase și ieșise. Văzînd-o pe Dai-yu mergînd alene înaintea sa, a alergat s-o ajungă.

— Unde te duci surioară? a întrebat-o. De ce plîngi? Cine te-a supărat?

Dai-yu și-a întors capul și a zîmbit forțat.

— Nu plîng.

— Nu-i adevărat! Ți-s ochii umezi! a exclamat Bao-yu și, fără să se mai poată stăpîni, a întins mîna să-i zvînte lacrimile.

Dai-yu s-a ferit.

— Tot nu te astîmperi! Atîta dai din mîini!

— Iartă-mă, surioară! a zis el. Am uitat cu totul de mine și mîna, fără voia mea, s-a-ntins către tine. Nici n-am bănuir că mi-este totuna dacă trăiesc ori mor!

— Pentru ce pomeniești de moarte? Mă-ntreb ce se va întîmpla dacă vei rămîne fără „aur”, ori fără *qilin*? Cuvintele fetei l-au scos din fire.

— De ce vorbești tot timpul doar de unul și același lucru? Să mă superi, ori ca s-arunci blestemul asupra capului meu?

Amintindu-și ce se întîmplase nu demult între ei doi, Dai-yu și-a dat seama că a mers prea departe.

— Nu te supăra! Drept să-ți spun, n-am avut asemenea gînduri.

Și-a scos încet batista și a început să șteargă broboanele de pe fața lui Bao-yu. El o privea țință.

— Fii liniștită!

— Nu vād de ce n-aș fi, a întrebat cu prefăcută mirare Dai-yu.

— Într-adevăr, nu înțelegi nimic? a suspinat Bao-yu. Tot ce simt pentru tine să fie în zadar? Că nu-s în stare să-ți pătrund gîndurile, nici nu mă miră, de vreme ce mereu ești supărată pe mine!

— Crede-mă că nu-mi dau seama despre ce anume neliniște vorbești, s-a încăpățînat Dai-yu.

— O, surioară! a dat din cap Bao-yu. Ar fi mai bine să nu te mai prefaci! Dacă-ntr-adevăr nu-nțelegi nimic, înseamnă că mi-am risipit fără folos simțirea și m-am lăsat înșelat de purtarea ta! Ești bolnavă, fiindcă ești neliniștită din pricina mea. Dacă te-ai gîndi altfel la mine, nu te-ai mai simți cu fiecare zi mai rău!

Parcă trăsnetul ar fi căzut deasupra ei, atît au impresionat-o aceste vorbe scoase din tainiţele sufletului. Ar fi vrut să răspundă ceva, dar neputînd să rostească nici măcar un cuvînt, rămăsese neclintită în faţa lui şi-l privea îndelung în ochii larg deschişi. La rîndul său, Bao-yu ar fi vrut să-şi dezvăluie sufletul subjugat în mii şi mii de cuvinte, dar, neştiind cum să înceapă, rămăsese aidoma ei şi, la fel, o privea cu ochii mari. Au stat pironiţi unul în faţa celuilalt pînă cînd Dai-yu s-a întors cu gînd să plece, avînd ochii înecaţi în lacrimi.

Bao-yu a prins-o cu gingăşie de mînă :

— Bună surioară, rămîi doar o clipă ! Mai ascultă-mi un cuvînt !

Ştergîndu-şi lacrimile şi vrînd să se desprindă, Dai-yu a zis :

— Ce-ai să-mi spui ? Ştiu tot !

Şi păşind uşor, a mers înainte, fără să mai întoarcă privirea. Bao-yu a rămas uluit locului.

Iată ce s-a întîmplat mai departe.

Bao-yu ieşise grăbit din casă şi îşi uitase evantaiul. Temîndu-se că-i va fi prea cald, Xi Ren a alergat să i-l aducă. Astfel îi văzuse pe amîndoi nemişcaţi şi tăcuţi, apoi pe Dai-yu plecînd şi pe el cu privirile rătăcite. Atunci, ea s-a apropiat spunînd :

— Cum de ţi-ai uitat evantaiul ? Noroc că l-am observat şi am alergat să ţi-l aduc...

Bao-yu era încă furat de gîndurile sale şi, fără să-şi dea seama cine-i vorbeşte, a răspuns în aceeaşi neclintire :

— Bună surioară, inima asta a mea nu a vorbit niciodată deschis către tine ; a îndrăznit astăzi, fără să mai ţină seama de ceva. M-am îmbolnăvit din pricina ta, dar pot spune oamenilor ? N-am decît să rabd pînă te vei însănătoşi, ca să mă pot şi eu vindeca. Tu îmi umpli nopţile şi visele !...

Cuvintele lui au mirat-o pe Xi Ren. Era înspăimîntată, neliniștită și rușinată. L-a zgîlțit ușor și l-a întrebat :

— Ce-s vorbele astea ? Ce-i cu tine ? Nici acum n-ai plecat ?

Văzînd în fața sa pe Xi Ren, Bao-yu s-a trezit din adîncul viselor. Fața i s-a împurpurat, a rămas o clipă descumpănit, apoi a întins mîna după evantai, îndepărtîndu-se în tăcere.

Xi Ren și-a dat numaidecît seama cui vorbise stăpînul ei și se temea de starea în care se afla, ca și de eventualele urmări. Dar ce putea face ca să preîntîmpine o groaznică nenorocire ?

— La ce te gîndești ? s-a auzit glasul lui Bao-chai, care venise lîngă ea. Pentru ce stai în bătaia soarelui ?

— Mă uitam cum se sfădesc două vrăbii, a răspuns îndată Xi Ren rîzînd. A fost așa de nostim ce am putut să văd !

— Unde-a plecat Bao-yu atît de grăbit ? a întrebat-o din nou Bao-chai. Aș fi vrut să-l opresc, dar părea atît de tulburat, că n-am îndrăznit să-l întreb nimic.

— L-a chemat tatăl său, a zis Xi Ren.

— A ! a exclamat Bao-chai. Ce-o fi avînd cu el pe-o asemenea arșiță ? Poate că și-o fi amintit iar de ceva și-l pofteste să-i dea vreo chelfăneală !

— Nu cred ! a continuat Xi Ren. S-ar putea să fi venit vreun musafir.

— Musafirul ăsta-i un neghiob, dacă a venit pe-ase-menea zăpușeală, în loc să stea acasă, la răcoare ! a conchis Bao-chai.

— Bine zici ! a fost și Xi Ren de părere.

— Ce face Xiang-yun ? s-a interesat din nou Bao-chai.

— Nimic deosebit. Am flecărit puțin și am rugat-o să-mi ajute la papucii pe care i-am început de curînd.

Bao-chai a privit jur împrejur și, nevăzînd pe nimeni, a spus :

— Ești o fată isteată, dar oare să nu fii în stare s-o cunoști pe domnișoara Xiang-yun? Acasă nimeni n-o ia în seamă. Voi vă temeți de cheltuieli și de aceea preferați să vă lucrați singure. Altfel de ce ar fi tot pomenit Xiang-yun în ultimul timp că e tare ostentă de treburile casei? Cînd am întreat-o cum o mai duce, a murmurat ceva și i s-au umezit ochii. De aceea o și înțeleg. Fie și numai pentru simplul fapt că a rămas orfană de mică, ea trebuie s-o ducă tare greu. De fiecare dată mă întristez cînd o văd.

— Desigur, aveți dreptate! a zis Xi Ren. Acum nu mă mai miră de ce luna trecută, cînd am rugat-o să-mi facă niște nasturi în formă de fluturi, numai după vreo două zile mi i-a trimis, cu următoarele vorbe: „Te rog să mă scuzi dacă nu-ți plac. Poți să-i folosești la ceva mai neînsemnat, iar dacă ai nevoie de unii mai buni, așteaptă pînă am să vin la voi, și-ți voi face!” După cît înțeleg, mi-a îndeplinit dorința fiindcă i-a fost greu să mă refuze. Nu mi-ar fi trecut prin minte că lucrează acasă uneori și pînă la miezul nopții! O, ce rău îmi pare! Dacă aș fi știut, n-aș fi rugat-o nici în ruptul capului!

— În ultimul timp chiar mi-a spus, a continuat Bao-chai: „În casa noastră se lucrează pînă noaptea tîrziu, iar dacă fac ceva pentru alții, rudele mele se arată nemulțumite”.

— Stăpînul nu ne cruță! Vrea ca totul, pînă la ultimul amănunt, să fie făcut de noi, a zis Xi Ren, altceva nu mai știe! Și nu-mi ajunge timpul!

— Dar tu nu ești sluga lui! a liniștit-o Bao-chai. Cînd e nevoie, dă-le altora să lucreze!

— Poți să-l duci cu vorba? a dat deznădăjduită din umeri Xi Ren. Tot aude! o să le fac și singură, că n-o fi greu!

— Nu te grăbi! Am să te-ajut, i-a spus Bao-chai.

— Adevărat? Ce noroc! a strigat bucuroasă Xi Ren. Atunci vin diseară.

Discuția le-a fost curmată de apariția unei bătrîne care părea foarte tulburată.

— Vai! Vai! Domnișoara Jin Chuan s-a aruncat în fîntînă!

— Care Jin Chuan? au țipat într-un glas înfricoșate Bao-chai și Xi Ren.

— Care? Că doar n-or fi două Jin Chuan în casa asta. Bineînțeles că slujitoarea stăpînei. Alaltăieri stăpîna a izgonit-o. A fost nevoită să se-ntoarcă acasă și cu toate că se prăpădea, nimănui nu i-a fost milă. Așa că astăzi și-a pus capăt zilelor! Cu cîteva clipe înainte, o fată s-a dus să scoată apă și întîmplător a zărit ceva în fîntîna din colțul de răsărit al grădinii. A strigat la oameni, au scos-o afară și au văzut că era Jin Chuan. Toți au început să țipe! Iată ce-a fost să fie!

— Nemaipomenit! a clătinat din cap Bao-chai.

Amintindu-și de prietenia ei cu Jin Chuan, Xi Ren a izbucnit în plîns.

Bao-chai s-a grăbit să se ducă la doamna Wang, în timp ce Xi Ren s-a îndreptat spre casă. Cînd a intrat la doamna Wang, era o tăcere de mormînt. Doamna Wang plîngea în iatacul său, Bao-chai s-a ferit să aducă vorba de Jin Chuan și s-a așezat pe un scaun retras.

— De unde vii? a întrebat-o doamna Wang.

— Din grădină.

— Nu l-ai văzut pe Bao-yu?

— L-am văzut. S-a îmbrăcat și a plecat nu știu unde.

— Cred că știi ce s-a-ntîmplat! a zis doamna Wang cu glasul sugrumat. Jin Chuan s-a aruncat în fîntînă. După ce doamna Wang a-nceput vorba, Bao-chai a zis:

— Nu-nțeleg ce-a îndemnat-o să-și pună capăt zilelor, așa nîtam-nisam! Curios lucru!

— Acum cîteva zile mi-a pricinuit o pagubă, a-nceput să povestească doamna Wang. Am lovit-o și-am izgonit-o. Atunci m-am mîniat din cale afară, dar apoi mi-a trecut și mă gîndeam s-o aduc înapoi. Cine avea să-și închipuie că se va arunca în fîntînă? Oare nu din pricina mea a făcut-o?

— Mătușă, ați fost mereu atît de atentă cu oamenii care v-au slujit, a liniștit-o Bao-chai. Bănuiesc că ei nici nu i-a trecut prin minte să se-arunce în fîntînă, ci, pur și simplu, jucîndu-se pe-acolo, a alunecat și a căzut înăuntru. Cît timp a fost aici, avea obligații; dînd de libertate a uitat de orice grijă. A vrut să meargă peste tot, să vadă tot. La ce bun să vă tulburați pentru ea? Și chiar dacă s-ar fi supărat, orice s-ar fi întîmplat, nu trebuia să procedeze astfel. Iar dacă într-adevăr a vrut s-o facă, înseamnă c-a fost o proastă și nu merită să vă necăjiți din pricina ei.

— Chiar dacă acesta ar fi adevărul, a zis doamna Wang suspinînd, în suflet tot neliniștită rămîn!

— Nu trebuie să puneți totul la inimă! a continuat Bao-chai s-o mîngîie. Dacă vă este atît de greu, dați cîtiva *liang* de argint pentru înmormîntare și vă veți îndeplini în felul acesta datoria.

— I-am și dat mamei sale cincizeci de *liang*, a zis doamna Wang. În afară de aceștia, aș fi vrut să-i dau și o rochie din cele brodate pentru domnișoare, ca s-o îmbrace, dar, ca un făcut, n-am găsit nici una nouă. Într-adevăr, erau două pregătite pentru onomastica lui Lin Dai-yu, dar m-am temut că dacă i le dau, Dai-yu, cum este bănuitoare, va spune că-s brodate pentru ea. Și s-ar mai fi putut duce cu gîndul și la faptul că au fost folosite la îngropăciune! Așa că am poruncit să i se brodeze rochie nouă lui Jin Chuan. Dacă ar fi fost vorba de una oarecare, ajungeau cîtiva *liang*. Dar Jin Chuan a stat totdeauna lîngă mine și o tratam ca pe propria-mi fiică.

Obrajii îi erau plini de lacrimi.

— Mătușă, de ce-ați mai pus să brodeze o rochie nouă? a întrebat Bao-chai. Eu mi-am făcut de curînd două rochițe și dacă-i dau una din ele, veți fi scutită de o cheltuială în plus. Mai mult, Jin Chuan purta toate rochiile mele vechi, așa că ne potriveam la talie.

— Bine! Dar ție nu ți-e teamă că-ți vei atrage vreo nenorocire, dacă-ți dai rochia unei moarte?

— Puteți să fiți liniștită. Niciodată n-am crezut în asemenea povești!

Spunînd acestea, s-a ridicat și a părăsit odaia. Doamna Wang a trimis în urma ei două servitoare. Curînd Bao-chai s-a înapoiat și l-a văzut pe Bao-yu plîngînd. Doamna Wang îl certa. La apariția ei, a tăcut. După chipurile lor, Bao-chai și-a dat seama despre ce era vorba. Dar n-a spus nimic și i-a întins doamnei Wang rochia.

În clipa aceea chiar doamna Wang a trimis după mama lui Jin Chuan.

Despre ce s-a întîmplat mai departe, veți afla din capitolul următor.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI TREILEA

*În care se povestește cum pizmașul și-a dat drumul
la limbă și cum din această pricină a fost snopit
în bății fiul flușturatec*

Așadar, doamna Wang a chemat-o la ea pe mama lui Jin Chuan să-i dăruiască rochia, câteva agrafe și inele și a cerut să fie aduși călugării budiști să se roage pentru sufletul celei moarte. După ce mama lui Jin Chuan a mulțumit cu plecăciuni doamnei Wang pentru mila arătată, a plecat acasă.

Între timp, Bao-yu se-ntorsese după întâlnirea cu Jia Yu-cun. Aflase de moartea lui Jin Chuan și era foarte abătut.

Doamna Wang îl dojenise, dar el nu scosese un cuvânt. Când a sosit Bao-chai, a prins momentul potrivit și s-a făcut nevăzut. Sufletul îi era greu și, neștiind ce să facă, hoinări fără țintă, pînă ce nimeri în salonul cel mare. Ocoli zidul de piatră și tocmai se pregătea să intre, cînd, pe neașteptate, cineva i-a tăiat calea.

— Stai !

Bao-yu a înlemnit ; în fața lui se afla tată-său.

— Pentru ce oftezi ? l-a întrebat Jia Zheng. Când a venit domnul Jia Yu-cun și a dorit să te vadă, a fost nevoit să te aștepte o jumătate de zi. Iar cînd, în sfîrșit, te-ai arătat n-ai fost în stare să rostești o vorbă de

duh. Te-am urmărit cu băgare de seamă și n-am observat nimic pe fața ta, în afară de tristețe. Ce vrea să-nsemne asta? Te tulbură ceva, ori îți lipsește ceva?

În mod obișnuit era destul de descurcăreț și nu stătea să-și aleagă cuvintele, dar moartea lui Jin Chuan l-a zdruncinat în așa măsură, încît nu se simțea în stare să pronunțe nici măcar un sunet. Neînțelegînd nimic din tot ceea ce-i spusese tatăl său, stătea în fața lui buimăcit.

La început Jia Zheng nu s-a mîniat, însă înfățișarea care trăda spaimă și mirare l-a scos pînă la urmă din fire.

Ar fi vrut să continue, dar a apărut portarul, care i-a spus :

— A sosit cineva de la Palatul respectatului și stimatului Qin Wang, și vrea să vă vadă personal, stăpîne!

Jia Zheng s-a întrebat îngrijorat : „Eu n-am nici o legătură cu Palatul respectatului și stimatului Qin Wang ; ce-o fi vrinț de la mine” ?

— Invită-l în salon, a dat dispoziție Jia Zheng.

Intrînd în salon, Jia Zheng a dat cu ochii de vechilul principal al Palatului respectatului și stimatului Qin Wang. S-au salutat și au luat loc. Li s-a adus ceaiul.

— Am venit la dumneavoastră nu din dorință proprie, ci trimis de stăpînul meu, a spus vechilul, fără să mai schimbe cu Jia Zheng obișnuitele cuvinte de politețe. Numai din prețuire pentru stăpînul meu, am venit să vă deranjez. Dacă veți face acest serviciu stăpînului meu, nu numai el, dar și eu vă vom rămîne recunoscători o veșnicie.

Ascultîndu-l, Jia Zheng nu-și da seama despre ce putea fi vorba.

— Dacă ați venit trimis de stăpînul dumneavoastră, n-ați putea să aveți bunătatea și să-mi arătați care-i este rugăminta? a zis rîzînd Jia Zheng, în timp ce

se ridica. Spuneți-mi, vă rog, iar eu îmi voi da toată silința să i-o îndeplinesc.

— Nu-i nevoie de cine știe ce silință, a zis administratorul, ci pur și simplu de-un singur cuvînt de-al dumneavoastră. În casa noastră se află de mult timp actorul Qi Guan, dar sint mai multe zile de cînd a dispărut. L-am căutat peste tot, dar nicicum n-am putut da de urmele lui. La fiecare zece case de toleranță din oraș, măcar opt din ele susțin că-n ultima vreme Qi Guan se-mprietenise cu fiul dumneavoastră, care s-a născut cu piatra-n gură. La-nceput n-am îndrăznit să vin, deoarece în casa aceasta nu poți intra oricum. L-am încunoștiințat pe stăpînul meu, iar prealuminatul Wang a zis: „Dacă mi-ar fi fugit și o sută de actori, nu m-aș fi dus să-i caut. Qi Guan, în schimb, este plin de talent și isteț, știe să-mi fie totdeauna pe plac și de aceea țin la el foarte mult. Nu, nu mă pot lipsi de Qi Guan"! De aceea mi-a poruncit să vă rog să-i spuneți fiului dumneavoastră să i-l înapoieze. Aceasta îi va aduce o deosebită mulțumire stăpînului meu, iar pe mine mă va scuti de căutări și întrebări zadarnice.

Cu aceste cuvinte el s-a înclinat scurt în fața lui Jia Zheng. Jia Zheng, mirat și mînios în același timp, a poruncit să fie chemat numaidecît Bao-yu. Acesta s-a și înfățișat.

— Secătură, s-a repezit la el Jia Zheng. Că stai acasă și nu-nveți, încă n-ar fi nimic! Dar cum îndrăznești să te dedai la asemenea fapte? Cum l-ai ademinit pe Qi Guan, care se află în slujba prealuminatului, respectatului și stimatului Wang? Acum întreaga vină pe capul meu o să cadă!

Tremurînd de frică, Bao-yu a răspuns:

— Tată, nici măcar n-am idee cum arată această nestemată¹ și mai spui că mi-am însușit-o!

---

¹ Bao-yu a luat numele lui Qi Guan drept denumire a vreunei pietre prețioase.

Și a început să plîngă !

Jia Zheng n-a apucat să mai deschidă bine gura, că vechilul s-a și adresat lui Bao-yu :

— Nu tăgădui ! Poate că l-ai ascuns la tine, ori poate că știi unde se află, spune deschis ! Sau poate c-ai uitat de virtuțile de care trebuie să dea dovadă tinerii din familiile cu renume ?

— Într-adevăr, nu știu nimic ! a continuat să susțină Bao-yu. Toate nu-s decît niște zvonuri !

— Eu am dovezi și pot să i le fac cunoscute tatălui tău, a zis rîzînd rece vechilul. Dar atunci nu-ți va fi prea plăcut ! Iar dacă mai susții că nu-l cunoști, spune-mi te rog de unde ai cingătoarea roșie pe care-o porți ?

Uluit, Bao-yu a zgîit ochii și a căscat gura. „De unde-o fi știind ? s-a gîndit el. Dacă are habar și de un asemenea lucru, nu-i rost să-l duci ! Mai bine să-i mărturisesc și să-l fac să plece ca să nu mai spună și altceva”.

— Dacă știți astfel de nimicuri, a spus Bao-yu, cum de nu cunoașteți ce-i important ? Oare să nu știți că și-a cumpărat o fermă ? Am auzit că s-ar afla în catul Chiparosului violet, cam la douăzeci de *li* depărtare de partea de răsărit a orașului. Acolo și-a făcut rost de cîtiva *mu* de pămînt, niște acareturi. S-ar putea să fie chiar acolo.

— Eu vă cred, a mai spus cel venit cu același zîmbet rece. Mă voi duce să-l caut și-am să fiu tare bucuros dacă am să-l găsesc. Dacă n-o să fie acolo, să știți c-am să vă mai supăr cu prezența mea.

Vechilul s-a ridicat și a făcut o plecăciune. Jia Zheng a holbat ochii și gura i s-a strîmbat de minie. Conducîndu-l pînă la ieșire, el a întors capul și a strigat lui Bao-yu :

— Așteaptă ! Vreau să-ți vorbesc.

L-a condus pe străin și, cînd să se întoarcă, s-a

ciocnit cu Jia Huan și câțiva servitori tineri, care fugeau pe poartă mîncînd pămîntul.

— V-arăt eu vouă! a tunat Jia Zheng.

Cînd l-a zărit pe tată-său, Jia Huan a-ncremenit pe loc și a lăsat capul în jos.

— Ce-ai de alergi? s-a năpustit asupra sa Jia Zheng. Servitorii ți s-au împrăștiat care încotro, fără să le mai pese de tine, iar tu profiți și alergi ca un cal sălbatic! Unde-s cei care te-nsoțesc la școală?

Văzîndu-și tatăl mîniat afară din cale, Jia Huan a prins momentul și i-a spus:

— Nu fugeam. Tocmai ne întorceam de la școală și am trecut pe lîngă fîntîna în care s-a aruncat o fată. Au scos-o chiar acum. Are un cap mare și ciudat, iar trupul îi este atît de umflat, că m-am speriat și-am luat-o la goană.

— Cine a făcut una ca asta? a-ntrebat Jia Zheng cu o urmă de nedumerire-n glas. Asemenea lucru nu s-a întîmplat în casa noastră de cînd mă știu! Pe vremea bunicului între noi și oamenii de la castel erau legături nemaipomenite! Poate că din pricină că-n ultimii ani nu prea m-am mai amestecat în treburile gospodăriei, cei care se ocupă de casă își fac de cap și atrag astfel de nenorociri? Cînd se vor afla toate astea, rușinea va cădea pe capul străbunilor mei!

Jia Zheng a poruncit să-i cheme grabnic pe Jia Lian și Lai Da.

În clipa aceea Jia Huan s-a repezit către tată-său, l-a apucat de poala halatului și, căzînd în genunchi a spus:

— Nu te necăji! Nimeni nu știe despre asta în afară de cei din casa stăpînei. Eu am aflat de la mama că...

Apoi s-a uitat în jur. Jia Zheng a priceput că băia-tul se temea de prezența slugilor și le-a făcut semn să se îndepărteze.

— Mama mi-a spus, a continuat cu băgare de seamă Jia Huan, că fratele Bao-yu, cu cîteva zile-n urmă, pe cînd se afla în odăile stăpînei, a vrut s-o siluiească pe Jin Chuan. Ea s-a împotrivit și el a lovit-o. Jin Chuan n-a putut să îndure asemenea rușine și s-a aruncat în fîntînă.

Nici n-a terminat Jia Huan să rostească ultimul cuvînt, că Jia Zheng s-a îngălbenit de mînie.

— Aduceți-l pe Bao-yu, a răcnit el furios, alergînd spre odaia sa de lucru.

— Chiar de-ar fi cineva să se opună, a zăbierat Jia Zheng din mers, tot îi voi da lui Bao-yu însemnele mele de dregător, să fie el capul familiei în locul meu! Decît să trec drept un criminal, mai bine-mi tai părul, care și-așa-mi dă destulă bătaie de cap, și mă duc la mînăstire! În felul acesta nu-i voi necinsti nici pe străbunii mei și mă voi putea izbăvi de păcatul de a aduce pe lume un asemenea fiu!

Văzîndu-l pe Jia Zheng furios la culme și știind că vinovatul era Bao-yu, toți ai casei și-au înghițit vorbele, grăbindu-se să se ascundă din calea lui.

Suspînînd, Jia Zheng a căzut pe un scaun, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Aduceți-mi-l pe Bao-yu! Dați-mi ciomagul! Dați-mi ștreangul! Zăvorîți ușile! Îl voi omorî pe acel ce va îndrăzni să-i spună ceva lui Jia Mu!

Mulțimea de slugi a alergat după Bao-yu. Încă din clipa cînd Jia Zheng i-a poruncit să nu se miște din loc, Bao-yu și-a dat seama că nu-l aștepta nimic bun. Dar nu-și închipuia că Jia Huan a mai și turnat gaz peste foc.

Bao-yu se plimba agitat prin salon, încercînd să găsească pe cineva ca s-o anunțe pe Jia Mu. Din păcate nu era nimeni pe aproape. Nici chiar pe Bei Mîng n-avea de unde să-l ia. Cînd nu se mai aștepta, apărură

o bătrână și lui Bao-yu i s-a părut că a dat peste o co-moară.

— Du-te repede și spune-i bunicii că tata vrea să mă bată! i-a strigat el. Dar mai repede!... Mai repede!... Altfel mă va snopi din bătaie!...

Bao-yu era emoționat și vorbea nedeslușit, iar bătrîna se-ntimplase să fie surdă și să-nțeleagă în loc de „mă va snopi din bătaie”, „s-a aruncat în fîntînă”.

— S-a aruncat în fîntînă, treaba ei! a răspuns rîzînd bătrîna. De ce vă temeți, conașule?

Înțelegînd c-a dat peste-o surdă, Bao-yu, ca scos din sărite, a urlat la ea:

— Du-te și cheamă aici o slugă de-a mea!

— Ce nenorocire? făcu nedumerită femeia. Stăpîna i-a dat și maică-si bani de înmormîntare! Toate s-au aranjat, ce nenorocire să mai fie?

Bao-yu nu mai știa ce să facă. Între timp au apărut slugile trimise de Jia Zheng, care îl prinseră.

Cînd și-a văzut fiul, Jia Zheng s-a simțit ca turbat. Nici nu l-a mai întrebat de ce a cheuit împreună cu actorii, de ce au schimbat daruri, de ce s-a lăsat de-nvățătură!... Era de ajuns că a încercat să siluiască fată și a răcnit:

— Astupați-i gura, am să-l omor în bătaie!

Temîndu-se de Jia Zheng, servitorii n-au îndrăznit să nu-i dea ascultare și, întinzîndu-l pe Bao-yu pe canapea, i-au ars zece ciomege.

Dîndu-și seama că n-are rost să ceară iertare, Bao-yu îndura plîngînd sfîșietor.

— Neisprăviților! Așa se bate? s-a răstit Jia Zheng și, ca ieșit din minți, i-a lovit cu piciorul, a apucat bîta și a-nceput să-l lovească pe Bao-yu cu cruzime.

Bao-yu, căruia nu-i fusese dat niciodată în viață să treacă prin asemenea suferință, la-nceput a simțit o durere de neînchipuit și a țipat, a icnit, dar treptat forțele l-au părăsit, glasul i s-a stins, și a rămas muț.

Cei de față s-au speriat ca nu cumva să se-ntîmple vreo nenorocire. S-au năpustit asupra lui Jia Zheng îndemnîndu-l să înceteze. Dar n-au fost în stare să-l înduplece.

— O astfel de ticăloșie poate fi iertată? a răcnit Jia Zheng. Tot timpul închideți ochii la ce face Bao-yu! Acum ați venit să mă sfătuiți ce să fac eu? Și dacă mâine va săvîrși din nou o crimă, omorîndu-și tatăl ori împăratul, voi veți mai spune că nu trebuie pedepsit?

Toți cei de față și-au dat seama că dacă Jia Zheng îl învinuiește pe Bao-yu de asemenea fapte, înseamnă că nu-i de glumit cu supărarea lui și s-au gîndit c-ar fi bine să-i dea de știre doamnei Wang.

Cum a aflat că Jia Zheng își bate fiul, doamna Wang, fără să-i mai dea de veste lui Jia Mu, a alergat în odaia unde avea loc răfuiala. A apărut atît de neașteptat încît slugile nici n-au mai apucat să se ascundă.

La ivirea soției sale, Jia Zheng a prins să-l lovească din nou pe Bao-yu, încît ciomagul în mîinile sale scăpăra și mai iute. Servitorii care-l țineau pe băiat de picioare și de cap s-au dat la o parte. Bao-yu continua să zacă-n nemișcare. Doamna Wang s-a repezit să-nhațe bîta.

— Pleacă! Pleacă! răcni la ea Jia Zheng. V-ați înțeles cu toții să mă distrugeți!

— Bao-yu trebuie pedepsit, dar ia seama la ce ți se poate întîmpla! a zis doamna Wang. Afară de asta, Jia Mu se simte astăzi foarte rău din pricina zăpușelii. Nu-i nici o nenorocire că-l bați pe Bao-yu, dar dacă asta va atrage vreo nenorocire asupra stăpînei?

— Lasă vorba! a răcnit Jia Zheng. Dacă am putut să dau naștere unui neisprăvit, înseamnă că pot prea bine să fiu și nesupus părinților! De mult am vrut eu să-l învăț minte, dar toți ați sărit în apărarea lui. Mai bine să isprăvesc chiar astăzi cu javra asta, să nu mai

am de furcă și altădată. Frînghia! Frînghia să-l sugrum!

Doamna Wang s-a năspustit asupra soțului.

— Tatăl trebuie să-l pedepsească pe fiu, a țipat ea cu ochii scăldați în lacrimi. Dar ca soț trebuie să te gîndești și la datoria mea de mamă! În curînd voi împlini cincizeci de ani și n-am decît un fiu. Cînd îl înveți ceva, nu m-amestec. Astăzi însă ți-ai pus în gînd să-l distrugi și asta înseamnă același lucru ca și cînd m-ai distruge pe mine. Dacă ți-ai pus în gînd să sfîrșești cu el, mai întîi de toate sfîrșește cu mine! Dacă voi pieri odată cu fiul meu, voi fi sigură că voi avea și eu un sprijin pe lumea cealaltă.

Îmbrățișîndu-l pe Bao-yu, doamna Wang a-nceput să plîngă cu hohote.

Fața lui Bao-yu era albă ca pînza, răsufierea înceată, iar cămașa subțire de mătase, totuna de sînge. Doamna Wang i-a desfăcut cingătoarea și i-a dezvelit spinarea. De la mijloc și pînă la genunchi n-aveai cum să găsești un locșor nevătămat. Tot era acoperit cu răni și vînătăi.

— Nefericitul meu fiu! țipă îndurerată doamna Wang și în fața ochilor i-a apărut obrazul liniștit al lui Jia Zhu. Dacă mi-ai fi trăit măcar tu! Toți ar fi putut atunci să moară, că nu m-aș fi amărit atîta!

În acest timp au venit Li Wan, Feng Jie, Ying-chun și Tan-chun. Numele lui Jia Zhu, pomenit de doamna Wang, i-a trezit lui Li Wan o grea amintire și, gîndindu-se la soțul său mort, a-nceput să plîngă fără să vrea. Jia Zheng, nemaiputînd nici el îndura, a simțit cum lacrimi mari au prins să se prelingă pe obraz.

— Vine stăpîna bătrînă! a anunțat în clipa aceea cineva.

— Omoară-mă întîi pe mine și pe urmă pe el! Omoară-i pe toți! s-a auzit vocea lui Jia Mu.

Apariția mamei sale l-a speriat pe Jia Zheng. S-a ridicat și a alergat în întâmpinarea ei. Răsufărând greu din pricină că mersese repede, Jia Mu a pătruns în odaie, sprijinită de umerii slujitoarelor.

— De ce-ai venit pe-o asemenea dogoară, mamă dragă, a zis Jia Zheng înclinându-se respectuos. Dacă ai vrut să-mi spui ceva, trebuia să mă chemi la tine!

— Tu, care va să zică! a detunat glasul tăios al lui Jia Mu, de îndată ce-a izbutit să-și tragă răsufărarea. Da, așa avea ceva să-ți spun! Dacă-am fost în stare să cresc un fiu atât de grozav ca tine, ce mi-ar mai rămâne de spus?!

Tonul cu care Jia Mu se adresase lui Jia Zheng era cu totul neobișnuit pentru ea.

Speriat, Jia Zheng s-a trântit în genunchi în fața mamei sale și, zvîntîndu-și lacrimile, a zis:

— Eu am avut grijă ca fiul meu să-i poată cînsti pe strămoși, oare nu i-am slujit pe înaintași?

— Ți-am spus un singur cuvînt și n-ai fost în stare să-l înduri! s-a înfuriat Jia Mu. Cum crezi că s-a simțit Bao-yu sub loviturile tale neomenesti? Tu spui că porți grija ca fiul tău să-i poată cînsti pe strămoși? Adu-ți aminte! În felul ăsta a avut grijă de tine răposatul tău tată?

Nemaiputîndu-se stăpîni, Jia Mu a izbucnit în hohote.

— Nu fi supărată, mamă! a zis Jia Zheng c-un zîmbet slugarnic. Mi-am ieșit din fire prea repede! Dar îți promit că de azi încolo n-am să-l mai ating!

— Mie-mi vorbești? i-a rînjit Jia Mu. Este fiul tău și dacă-ți place poți să-l omori în bătaie! Mi se pare numai că a bătut ceasul să te lăsăm în plata cerului! Cred că a sosit vremea să ne despărțim!

A întors capul și a poruncit scurt:

— Palanchinul! Eu, cu nevastă-ta și Bao-yu ne vom întoarce la Nanking.

Oamenii au ieșit.

— Nu mai ai de ce suspina, a zis Jia Mu adresându-se doamnei Wang. Bao-yu este tânăr și bineînțeles că-l iubești. Când se va face mare și va deveni dregător, o să-și aducă aminte de mama lui! Dacă nu l-ai fi iubit, ai fi avut mai puțină bătaie de cap.

— Nu trebuie să vorbești astfel, măicuță! a implorat-o Jia Zheng, plecându-se pînă la pămînt. Nu știu unde să mă mai ascund de atîta rușine.

— Prin ce-ai făcut, ai arătat singur că dorești să mă alungi de acasă! La ce bun să mai vorbești? a zis adînc tulburată Jia Mu. Bine că plecăm, pe viitor n-o să se mai amestece nimeni între tată și fiu.

— Pregătești cele trebuincioase pentru drum, caleștile și palanchinele! a țipat ea.

Jia Zheng s-a azvîrlit la pămînt implorînd mamei sale iertare. Fără să-i arunce măcar o privire, Jia Mu s-a apropiat de Bao-yu, care zăcea pe canapea. Văzîndu-l cît era de lovit, ca niciodată Jia Mu a izbucnit într-un urlet sfișietor. Doamna Wang și Feng Jie s-au apucat s-o liniștească. Au intrat fetele ca să-l ridice pe Bao-yu.

— Ticăloaselor! s-a răstit la ele Feng Jie. Nu vedeți că nu mai e bun de nimic? Luați-l cu patul de nuiiele!

Fetele au alergat înăuntru, de unde-au venit cu-n pat lung, împletit, l-au lungit în el pe Bao-yu și, urmîndu-le pe Jia Mu și doamna Wang, l-au dus în iatacul lui Jia Mu. Jia Zheng, îndurerat c-a supărat-o pe mama sa, a ieșit pe urmele lor. De-abia atunci și-a dat seama că băiatul fusese frînt în bătaie. Doamna Wang nu mai contenea să se tînguie.

— Fiul meu! Mai bine mureai tu! să-mi fi rămas Jia Zhu și să nu mai fi avut parte să-l văd pe Jia Zheng

turbat, să tremur pentru viața mea zadarnică! Dar dacă și tu mă părăsești în cine mai caut eu sprijin?

Apoi din nou a-nceput să bocească:

— Fiul meu năpăstuit! Tu n-ai avut cum să te aperi!

Jia Zheng își simțea sufletul împovărat. A încercat din nou s-o mîngîie pe Jia Mu, dar aceasta, stăpînindu-și lacrimile, i-a retezat vorba:

— Dacă ți-este fiul rău, supraveghează-l, dar nu-l ucide! Pentru ce te mai ții după noi? Ori vrei cumva să vezi cum îți moare copilul sub proprii-ți ochi?

Jia Zheng și-a aplecat îndurerat capul și s-a îndepărtat încet. În apropiere se mai aflau mătușa Xue, Bao-chai, Xiang Ling, Xi Ren și Xiang-yun. Ele se agitau în jurul lui Bao-yu, îi dădeau apă și-l răcoreau cu evantaiul. Xi Ren se simțea străină pentru că nimeni nu avea nevoie de ea, dar nu putea să cîrtească; a ieșit din casă pe nesimțite și a strigat să-l cheme pe Bei Ming, ca să afle de la el ce se întîmplase.

— De ce l-a bătut în acest hal? l-a întrebat ea pe băiat, cînd s-a arătat. De ce n-ați venit să-mi dați de veste?

— Din păcate nu m-am nimerit acolo! s-a dezvinovățit el. Am aflat de-abia după ce tată-său începuse să dea în stăpînul nostru! Am alergat într-acolo și-am aflat și că pricina erau actorul Qi Guan și Jin Chuan!

— De unde știa bătrînul toate acestea? s-a mirat Xi Ren.

— În ce-l privește pe Qi Guan, eu cred că vinovat nu poate fi decît Xue Ban, care de multă vreme nu-l vede cu ochi buni pe Bao-yu, a presupus Bei Ming. Mi se pare că ar fi trimis un netrebnic să-l ponegrească în fața tatălui său. Cît despre Jin Chuan, bănuiesc că de vină-i conașul Jia Huan.

Așa discutau oamenii stăpînului Jia Zheng.

Ascultîndu-l, Xi Ren era aproape sigură că lucrurile s-au petrecut astfel. Ea s-a întors în iatacul lui Jia Mu, unde femeile se mai agitau încă în jurul lui Bao-yu.

Între timp Jia Mu a poruncit ca Bao-yu să fie mutat în Grădina rozelor încîntătoare și culcat în patul lui. Porunca ei a fost împlinită numaidecît. După aceasta, cei de față s-au împrăștiat, unul cîte unul.

Singură Xi Ren a rămas cu Bao-yu să-l vegheze și să aibă grijă de cele ce aveau să se întîmple.

Dacă vreți să știți ce i-a spus Bao-yu și cum l-a îngrijit Xi Ren, citiți capitolul următor.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI PATRULEA

*In care se povestește cum unele simțăminte învăluite
în altele au tulburat-o pe verișoara cea mică și cum
greșelile învăluite în greșeli l-au înduplecat pe vărul
cel mare*

Așadar, Jia Mu și doamna Wang au plecat. Xi Ren s-a așezat pe marginea patului lui Bao-yu și cu ochii-nlăcrimați l-a întrebat :

— De ce te-a bătut atât de îngrozitor ?

— Pentru ce mă-ntrebi ? s-a văitat Bao-yu. Din niște motive ! Mă doare rău spatele ! Vezi ce-i acolo !

Xi Ren s-a aplecat să-i deschidă cămașa subțire. La fiecare mișcare neatentă a fetei Bao-yu gemea, încît Xi Ren lua mîna de pe el speriată. A trecut mult timp pînă a reușit să-l descheie.

— Maica mea ! a exclamat Xi Ren, cînd a văzut că picioarele lui Bao-yu erau acoperite cu răni sîngerînde. Cum de l-a răbdât inima ! Ah ! Ah ! Dacă m-ai fi ascultat, n-ai mai fi pățit nimic. Noroc că nu ți-a frînt coastele ! Puteai să rămîi schilod !

A intrat o fată care a anunțat :

— A venit domnișoara Bao-chai.

Xi Ren și-a dat seama că nu mai avea timp să-l îmbrace, așa că l-a acoperit cu o cuvertură. În clipa aceea în prag s-a ivit Bao-chai. Ținea în mînă niște pilule și, adresîndu-se lui Xi Ren, a zis :

— Ia-le! Dizolvă-le deseară în vin și unge locurile dureroase! Vînătăile vor dispărea numaidecât!

Zîmbind l-a întrebat pe Bao-yu :

— Cum te simți?

— Ceva mai bineșor, a răspuns el mulțumindu-i de întrebare și invitînd-o să stea.

Bao-chai a observat că-n timp ce vorbea el ținea ochii larg deschiși, dar nu ca de obicei, și părea liniștit.

— Dacă ai fi ascultat tot ce ți s-a spus, astăzi n-ai fi avut de pătimit! a suspinat ea plecîndu-și capul. Nu mai zic de bunica și mama ta, dar chiar și noi, vîzîndu-te...

Bao-chai s-a încurcat, a murmurat ceva de neînțeles și a lăsat ochii în jos. Obrajii i s-au acoperit cu pete roșii, Bao-yu a simțit că aceste cuvinte au fost rostite cu sufletul curat și tănuiesc în ele sensuri adînci. Abia acum a observat că Bao-chai tăcuse stînjenită și cu pleoapele lăsate se străduia să-și stăpînească lacrimile, jucîndu-se cu capătul cingătoarei.

Este greu de redat în cuvinte sfiiciunea și mila care s-au întipărit pentru o clipă pe fața ei!

Bao-yu a fost de-a dreptul mișcat, durerea și suferința i-au dispărut dintr-odată ca un fir de fum, și s-a gîndit: „N-am primit decît niște lovituri și ei toți mă compătimeesc, încît fără să vreau se naște-n mine un simțămînt de prețuire și respect față de ei. Dar dacă aș fi murit! Poate c-ar fi murit și ei de amărăciune! Atunci aș putea să mor și să termin cu toate grijile pămîntești!”

Gîndind astfel, Bao-yu a auzit glasul lui Bao-chai, care tocmai o întreba pe Xi Ren :

— Nu știi de ce a fost lovit atît de îngrozitor?

Xi Ren i-a povestit în taină tot ce știa de la Bei Ming. Bao-chai, care nu aflase încă discuția lui Jia Huan cu Jia Zheng, a priceput că totul trebuie să fie așa cum a spus fata. Dar cînd Xi Ren a pomenit numele

lui Xue Ban, Bao-yu s-a speriat, bănuind cât de neplăcut are să-i fie lui Bao-chai, și s-a grăbit s-o contrazică :

— Nu umblați cu bănuieli ! Fratele Xue Ban nu-i în stare de așa ceva !

Bao-chai a înțeles că a rostit aceste cuvinte doar de teamă ca nu cumva ea să se supere.

„Ești crud bătut și nu mai ții seama de suferință, gîndindu-te să nu se simtă ceilalți ofensați, și-a spus ea. Dacă ești atît de atent cu toți, de ce te ții doar de lucruri mici, în loc să-ți folosești timpul ? Atunci și tatăl tău ar fi mulțumit și nici tu n-ai mai avea atîtea de îndurat. Te-ai temut deci să nu-mi vină mie greu și-ai sărit s-o întrerupi pe Xi Ren ! Crezi oare că eu nu știu că fratele meu este destrăbălat și samavolnic și nu dă doi bani pe nimeni și nimic. Cîndva, pentru Jin Chuan s-a iscat un scandal groaznic, dar acum totul a-ntrecut orice limită !”

— Nu trebuie să dați vina nici pe unul nici pe celălalt, a remarcat Bao-chai adresîndu-le lui Xi Ren. Eu cred că domnul Jia Zheng s-a-nfuriat doar pentru că Bao-yu ține morțiș să cunoască anumiți oameni de proastă faimă. Chiar dacă fratele meu l-ar fi ponegrit pe Bao-yu, nu înseamnă că a făcut într-adins, fiindcă el spune tot timpul numai adevărul și nu dă importanță nimicurilor care-ar putea să nemulțumească pe careva. Tu, Xi Ren, n-ai întîlnit în viață decît oameni ca Bao-yu și n-ai avut cum să vezi unul ca fratele meu, care nu se teme de nimic pe lume și vorbește tot ce-i trece prin minte !

Cînd a pomenit de Xue Ban și Bao-yu s-a repezit s-o întrerupă, Xi Ren și-a dat seama c-a vorbit ce nu trebuia și s-a temut că Bao-yu se va supăra. Vorbele lui Bao-chai au tulburat-o și au făcut-o să nu mai scoată nici un cuvînt.

Bao-yu tocmai își adunase gândurile ca să-i vorbească, dar Bao-chai s-a ridicat și, luându-și rămas bun, a spus :

— Stai liniștit ! Am să mai trec mâine ! I-am dat lui Xi Ren leacurile cu care să te ungă și totul va fi bine.

Zicînd acestea, Bao-chai a plecat. Xi Ren a condus-o pînă la ușă. Pe drum a zis :

— Mulțumesc domnișoară că ați venit ! Cînd stăpînul se va pune pe picioare, o să vă mulțumească sîngur.

— Lasă asta ! i-a răspuns Bao-chai. Spune-i mai bine să aibă grijă de el, să se vindece și să nu se mai gîndească la nimic. Dacă i-e poftă de ceva, ori dacă are nevoie de ceva, nu le mai deranja pe Jia Mu și doamna Wang, ci vino la mine să ieși ! Dar să nu afle nici taică-său, ca nu cumva să se mai îndeplinească vreo nenorocire.

După ce-a plecat Bao-chai, Xi Ren s-a întors acasă cu sufletul plin de recunoștință.

Bao-yu tăcea, cufundat în meditație. Neștiind bine dacă doarme ori nu, Xi Ren a ieșit din cameră să se spele și să se pieptene.

Bao-yu stătea întins pe pat. În spate simțea o durere greu de suportat, încît avea impresia că-i împuns cu mii de ace ori tăiat, ori ars pe jăratec. La fiecare mișcare nu se putea stăpîni să nu geamă.

Se îngîna ziua cu noaptea. După ce-a plecat Xi Ren, Bao-yu s-a uitat împrejur și, văzînd cîteva fete, le-a spus :

— Duceți-vă ! Dacă va fi nevoie, vă voi chema.

Fetele au plecat.

Pe neașteptate l-a cuprins toropeala. I s-a părut că în odaie a intrat Jiang Yu-han, care se văita că slugile de la palatul respectatului și stimatului Qin Wang l-au prins și l-au bătut. Apoi a apărut Jin Chuan care povestea, printre lacrimi, de ce s-a aruncat în fîntînă. Bao-yu

încerca să-i explice cît o iubise de mult, dar deodată a simțit că cineva îl zgîlție, ca apoi să audă un glas plin de amărăciune.

Și-a revenit numaidecît, a deschis larg ochii și a văzut-o lîngă el pe Dai-yu. Mai avea impresia că totul se petrece în vis. S-a ridicat în mijlocul patului ca să privească mai bine. A văzut doi ochi mari cît piersicile și o față podidită de lacrimi. Dacă nu Dai-yu, cine altcineva putea să fie? Ar fi vrut să se ridice și să vadă, dar o durere cumplită i-a străpuns trupul, și gemînd a căzut pe pernă.

— De ce-ai venit? abia a putut îngîna. Deși s-a ascuns soarele, totuși mai este încă zăpușeală! Dacă din nou căldura îți va face rău? M-au bătut, dar n-am dureri. Numai mă prefac, ca să le fie milă de mine și să-i povestească tatălui meu. Este doar un șiretlic. Tu să nu-i dai crezare.

Dai-yu plîngea înăbușit, simțea că i se taie răsufarea și își dădea seama că n-avea putere să îndure mai mult.

Simțăminte năvalnice puseseră stăpînire pe ea și ar fi vrut să-i spună atîtea lui Bao-yu, dar nu reușea să scoată măcar un cuvînt.

— Trebuie să te schimbi, a reușit ea să spună în cele din urmă după mari strădanii.

Bao-yu a oftat din greu :

— Nu te neliniști și nu te mai zbuciuma. Dacă te bucură, pot să și mor !

— Cea de a doua stăpîină ! s-au auzit glasuri în curte.

Dai-yu a înțeles că sosise Feng Jie.

— Am să ies pe ușa cealaltă, apoi am să mă-ntorc, a zis Dai-yu grăbită.

— Ciudat ! s-a mirat Bao-yu apucînd-o de mînă. De ce ți-e teamă ?

— Uită-te la ochii mei cum arată! a scîncit Dai-yu, tremurînd. Vor rîde de noi!

Bao-yu i-a lăsat mîna. Dai-yu a ocolit patul și s-a ascuns după ușă. În clipa aceea a intrat Feng Jie.

— Te simți mai bine? l-a întrebat ea pe Bao-yu. Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă.

Curînd a apărut și mătușa Xue, apoi, în urma ei îngrijitoarele lui Jia Mu. Pe cînd se-aprindeau lămpile, toate s-au împrăștiat, iar Bao-yu, după ce a sorbit cîteva guri de supă, a căzut într-un somn zbuciumat.

N-a trecut mult și au apărut soția lui Zhui Rui, soția lui Wu Xin-deng, soția lui Zhen Hao-shi și alte cîteva locatari ale castelului, care hotărîseră să-l viziteze pe Bao-yu doar ca să poată afla de ce fusese bătut. Xi Ren a ieșit degrabă în întîmpinarea lor și le-a spus:

— Ați venit cam tîrziu! Stăpînul meu doarme!

Le-a poftit în altă încăpere și le-a turnat ceai. Femeile au stat un timp, apoi au început să-și ia rămas bun.

— Cînd se va trezi, au rugat-o ele pe Xi Ren, spune-i c-am trecut să-l vedem.

Xi Ren a promis că le va împlini dorința și le-a condus pînă la poartă. În timp ce se pregătea să se-ntoarcă în casă, a apărut slujitoarea doamnei Wang.

— Stăpîna cheamă pe cineva dintre voi, a zis ea.

Xi Ren s-a gîndit o clipă, apoi, întorcîndu-se către Qing Wen, She Yue și Qin Wen, le-a făcut atente:

— Mă duc eu. Aveți grijă de casă. Mă-ntorc numaidecît.

Xi Ren a străbătut grădina, îndreptîndu-se către corpul principal de clădiri, unde locuiau stăpînii castelului, și unde se afla și doamna Wang.

În clipa aceea doamna Wang stătea în iatacul său întinsă pe divan, făcîndu-și vînt cu evantaiul din frunză de banan. La ivirea lui Xi Ren, a spus:

— Ar fi fost mai bine să trimiți pe cineva și tu să rămii lângă Bao-yu. Cine are grijă de el în lipsa ta?

— Stăpînul de-abia a ațipit, s-a grăbit Xi Ren s-o liniștească. În afară de aceasta, fetele s-au obișnuit să-l îngrijească. Vă rog să nu vă faceți griji din pricina aceasta. Am crezut că aveți să-mi porunciți ceva și m-am temut să trimit fetele ca nu cumva să înțeleagă greșit.

— N-am nici un fel de poruncă, i-a răspuns doamna Wang, am vrut doar să știu cum se simte Bao-yu.

— I-am oblojit rănile cu leacurile aduse de domnișoara Bao-chai și se simte bine. La început, din cauza durerilor, nici nu putea să stea lungit, dar acum a și ațipit, ceea ce înseamnă că se simte mai bine.

— A mîncat ceva?

— A-nghițit cîteva guri de supă trimisă de stăpîna bătrînă, i-a spus Xi Ren. Apoi a început să facă mof-turi spunînd că vrea să bea și a cerut fiertură de prune. N-am știut ce se va întîmpla. Prunele-s acre. Bineînțeles că de tulburare i s-a adunat în inimă sînge stătut și dacă ar fi băut o astfel de fiertură, s-ar fi putut îmbolnăvi! Cu greu l-am făcut să renunțe. I-am dat atunci jumătate de ceașcă de sirop de trandafiri, dar n-a sorbit decît cîteva picături, apoi a spus că nu-i dulce și că e sătul de-așa ceva.

— Ah! De ce nu mi-ai spus? a exclamat doamna Wang. Am primit de curînd cîteva sticle cu esență de roze aromate și aș fi vrut să-i dau, dar m-am temut că va refuza. Acum, cînd o să mai vrea sirop, să iei două sticluțe și, la o ceașcă de apă, adaugă o linguriță de esență; ai să faci o băutură neobișnuit de aromată.

Doamna Wang a chemat-o pe Cai Yun și i-a poruncit s-aducă roze aromate.

— Voi lua două sticluțe, a zis Xi Ren. Dacă nu vor fi de-ajuns, am să mai cer.

Cai Yun a ieșit din casă și peste puțin timp s-a întors cu sticlele, pe care i le-a dat lui Xi Ren. Erau niște sticle mici, strînse la gură cu capac de argint. Pe fiecare era lipită o etichetă galbenă. Pe una scria „esență pură de scorțișoară”, iar pe cealaltă „esență de roze meigui”.

— Trebuie să fie foarte scumpe, a zis Xi Ren zîmbind. Or fi multe de-astea pe lume?

— Le-am primit de la împărăteasă, i-a explicat doamna Wang. N-ai văzut că au etichetă galbenă? Păstrează-le pentru Bao-yu, nu le risipi fără rost.

Xi Ren a încuviințat și a vrut să plece, cînd doamna Wang a strigat-o din nou:

— Mai stai. Vreau să te-ntreb ceva.

Xi Ren s-a întors.

— Am auzit, a zis doamna Wang uitîndu-se în jur, să se convingă că-n afară de ele nu mai era nimeni, că tata l-a bătut pe Bao-yu din pricină că l-ar fi defăimat Jia Huan. Tu știi de așa ceva?

— Nu, n-am auzit, a răspuns Xi Ren. Se zice că l-ar fi bătut fiindcă s-ar fi cunoscut cu nu știu ce actor de la curtea nu știu cărui Wang și l-ar fi amăgit pe-aceia. Toate astea i le-a spus stăpînului un om de la palat, care l-a căutat dinadins.

— Desigur că și pentru asta! a aprobat din cap doamna Wang. Dar mai este și alt motiv.

— Mai mult n-am aflat, a întărit Xi Ren, care după ce s-a mai gîndit, a adăugat: îmi iau inima în dinți să vă spun cîteva cuvinte. Desigur că-i îndrăzneală din partea mea, dar să vorbim deschis...

Ea și-a tras sufletul și a tăcut.

— Spune! Spune! a îndemnat-o doamna Wang.

— Am să spun numai dacă mă asigurați că n-o să vă supărați pe mine.

— Bine! Spune odată! a liniștit-o doamna Wang.

— Cîstit vorbind, a reluat Xi Ren, a făcut foarte bine stăpînul bătrîn că i-a dat o lecție. Dacă nu se va ține de capul lui, Bao-yu e în stare să mai facă cine știe ce boroboață.

Doamna Wang a clătinat din cap fără să vrea și a suspinat din greu.

— Fata mea! Eu te-nțeleg! Să-ți spun drept, și eu mă gîndeam mereu la asta! Crezi că nu-mi dau seama că trebuie să fii mereu cu ochii pe el? Oare nu l-am supravegheat destul de bine pe Jia Zhu cînd trăia? Sau am uitat cumva să mă port cu copiii? Și încă ceva... Am cincizeci de ani și Bao-yu e singurul meu copil. Este plăpînd și bunică-sa îl iubește ca pe-o comoară; dacă-l dojenești peste măsură, iar nu-i bine, fiindcă bătrîna se supără și toți ne pierdem liniștea din pricina ei. De aceea s-a și obrăznicit. Mai înainte, dacă-l certam și-l povățuiam plîngînd, mai asculta. Mai tîrziu, însă, a-nceput să facă ce vrea și iată c-a pățit-o! Dar dacă mi-l stîlcește în bătăi, în cine să-mi mai pun eu nădejdea în viitor?

Doamna Wang s-a tulburat și-n ochi i s-au ivit lacrimile.

Văzînd-o încurcată și Xi Ren s-antristat.

— Bao-yu este propriul dumneavoastră fiu, a zis ea abia stăpînindu-se, cum să nu-l iubiți cu toată puterea inimii? Dacă toate ar fi cum trebuie, și noi cei de jos am fi liniștiți și fericiți. Credeți că noi nu-nțelegem că dacă lucrurile stau așa ca în clipa de față și noi ne pierdem liniștea? De aceea eu încerc mereu să-l sfătuiesc pe Bao-yu ca nu cumva să mai facă vreo boroboață. Dar, din păcate, vorbele mele nu sînt luate în seamă. Și atunci, așa cum s-a-ntîmplat, se ivesc astfel de tineri cu care se împrietenește și iată la ce duce... A venit timpul să fie muștrat că nu-i în stare să se stăpînească. Prea bine că ați amintit despre aceasta, fiindcă

vreau să vă cer și eu un sfat. Numai mă tem să nu fiți nemulțumită și atunci nu numai toată silința pe care mi-am dat-o va fi-n zadar, dar nici eu n-am să știu unde să mă ascund.

Doamna Wang, ghicind în vorbele ei un anumit tîlc, s-a arătat numaidecît curioasă, vrînd să afle despre ce era vorba.

— Spune, fata mea! a-ncurajat-o ea pe Xi Ren. În ultima vreme am auzit deseori adresîndu-ți-se laude. Eu am răspuns că tu îl îngrijești cu trageră de inimă pe Bao-yu, că ești drăguță cu toată lumea, sau pur și simplu am lăsat să-mi treacă vorbele lor pe lîngă urechi. Acum îmi dau seama că tu îmi spui lucruri la fel cu acelea pe care le-am gîndit eu de-atîta vreme. Poți să-mi spui orice, numai să nu afle și altcineva ce discutăm noi.

— N-am nimic prea deosebit de spus, a zis Xi Ren. Aș vrea numai să vă-ntreb, stăpînă, dacă nu cumva găsiți vreun prilej să-l mutați pe Bao-yu din grădină în alt loc? Ar fi grozav de bine!

Doamna Wang a fost mirată de o asemenea rugă-minte și fără să vrea a întins mîna către Xi Ren întrebînd-o:

— Nu cumva Bao-yu se poartă necuviincios cu cineva?

— Nici chiar așa, stăpînă! Nu vreau decît să vă împărtășesc o părere de-a mea! Bao-yu a crescut, la fel și fetele! Chiar dacă este vorba de domnișoarele Lin Dai-yu și Xue Bao-chai, cu toate că sînt verișoarele sale, însă, la urma urmelor, el este bărbat și ele sînt femei. Stau tot timpul împreună, și dacă cumva unul din ei greșește sau face vreo mișcare mai deochiată, numaidecît atrage atenția celor din jur. Iar fiindcă stăpîna bătrînă mi l-a dat în grijă pe Bao-yu și eu locuiesc acum în grădină, aceasta mă privește și pe mine.

Dumneavoastră știți că lucrurile mari se nasc din cele mărunte și oamenii discută orice gafă care are legătură cu Bao-yu și cu verișoarele sale; de aceea mi se pare că ar fi mai bine să se ia din timp măsurile pentru mutarea lui. Mai mult, dumneavoastră, stăpînă, cunoașteți mania lui Bao-yu de a se învîrți tot timpul în jurul fetelor. Dacă nu veți face din timp ceva, bineînțeles că va greși ori se vor pune greșelile pe seama lui. Aici sînt oameni mulți și gurile-s rele. Cînd au pe cineva la inimă, îl laudă și-l scot mai curat decît Buda. Dar și cînd nu le place ceva, încep să-l clevetească, încît nimic bun nu mai rămîne din el. Dacă s-ar găsi cineva să-l laude pe Bao-yu, ar face-o ca un semn că s-a-ndreptat. Dar dacă, dimpotrivă, s-ar apuca să-l defăimeze, atunci nu numai noi vom fi învinuite, dar și întregul lui bun nume va avea de suferit. În felul acesta strădaniile dumneavoastră și ale tatălui său nu se dovedesc zadarnice? După mine ar trebui chiar acum să faceți ceva. Bineînțeles că aveți atîtea treburi pe cap și nu v-a mai trecut prin minte și lucrul acesta. Dacă nu m-aș fi gîndit la ceea ce v-am spus, s-ar mai putea ierta, dar de-ndată ce-am chibzuit atîta, m-am simțit dator să vi le spun, ca nu cumva să fiu învinuită de vreo faptă gravă. Și cu toate că zi și noapte am fost frămîntată de gîndul acesta, n-am îndrăznit să vă spun pînă acum, de teamă ca nu cumva să vă supărați.

Cuvintele lui Xi Ren au făcut-o pe doamna Wang să-și amintească de Jin Chuan, ceea ce a tulburat-o și pentru un timp a împovărat-o de gînduri. În sufletul ei creștea din ce în ce mai mult afecțiunea pentru Xi Ren.

— Fata mea, înseamnă că și pe tine te neliniștește lucrul acesta, a zis în cele din urmă doamna Wang. Să știi că mai înainte m-am gîndit și eu, însă întîmplările din ultima vreme m-au făcut să uit. Îți mulțumesc că mi-ai reamintit! Ce fată de suflet poți să fii! Bine!

Du-te! Voi vedea ce trebuie făcut. Vreau să-ți mai spun un singur lucru: am hotărît să-l las pe Bao-yu cu totul în seama ta. Vezi, fii atentă ca nu cumva să-și facă singur vreun rău. Să n-ai nici o grijă, nu te voi nedreptăți!

— Dacă-mi porunciți, stăpînă, a zis Xi Ren plecîndu-și sfioasă capul, n-am să-mi cruț puterile pentru a îndreptăți încrederea ce v-ați pus în mine.

Zicînd acestea, Xi Ren a părăsit odaia, întorcîndu-se în Grădina rozelor încîntătoare. Bao-yu tocmai se trezise. Xi Ren i-a povestit despre rozele aromate pe care i le trimisese maică-sa și el s-a arătat nespus de bucuros. A cerut să guste numaidecît și a poruncit să i se prepare băutura, care s-a dovedit într-adevăr din caleafară de parfumată. Gîndurile sale o învăluiau numai pe Dai-yu și ar fi vrut s-o cheme, dar se temea ca nu cumva Xi Ren să se amestece în planurile sale, așa că a rugat-o să se ducă la Bao-chai, chipurile, după niște cărți.

Cînd a ieșit Xi Ren, el a chemat-o pe Qing Wen și i-a spus:

— Du-te la domnișoara Lin Dai-yu și vezi ce face. Dacă întreabă de mine, spune-i că mă simt ceva mai bine.

— Cum să mă duc așa fără nici un motiv? s-a împotrivit Qing Wen.

— Nimic nu ești în stare să-i spui? a zis Bao-yu, arătîndu-se nemulțumit.

— Poate-i trimiteți vreun lucru, i-a propus Qing Wen, sau poate-o rugați ceva! Să mă duc așa, degeaba, îmi vine peste mîină; ar rîde de mine!

Bao-yu s-a gîndit ce s-a gîndit, apoi, scoțînd două batiste vechi, i le-a întins lui Qing Wen rîzînd:

— Ia-le și spune-i că sînt de la mine!

— Ciudat! s-a mirat Qing Wen. Ce-i trebuie ei niște batiste vechi? Se va înfuria din nou și va începe să spună că vă bateți joc de ea.

— Fii fără grijă, are să-nțeleagă! a râs Bao-yu.

Qing Wen a luat batistele și s-a-ndreptat către Pavilionul Riului Xiao Xiang. Intrînd în curte, ea a văzut-o pe Chun Xiang întinzînd pe balustrada terasei prosoapele la zvîntat. Aceasta a fost cea dintîi care a observat-o pe Qing Wen și i-a făcut cu mîna.

— Domnișoara s-a culcat!

Qing Wen a intrat totuși. Odaia era cufundată în întineric și lampa nu ardea.

— Cine e? a întrebat pe neașteptate Dai-yu.

— Qing Wen, i-a răspuns fata.

— De ce-ai venit?

— M-a trimis conașul Bao-yu să v-aduc batistele, s-a auzit răspunsul fetei.

Puțin nemulțumită, Dai-yu s-a gîndit: „Cum de i-o fi trecut prin cap să-mi trimită batiste?”

Și apoi către Qing Wen:

— El le-a trimis? Trebuie să fie foarte frumoase! Să le dăruiască altcuiva. Mie nu-mi trebuie!

— Tocmai că sînt vechi și de casă..., i-a explicat Qing Wen.

Din ce în ce mai nemulțumită, Dai-yu s-a mai gîndit și dintr-odată a înțeles.

— Bine, poți să pleci.

Qing Wen a lăsat batistele și a ieșit. Tot drumul nu s-a gîndit decît la asta, dar nu s-a putut dumiri despre ce putea fi vorba. Dai-yu, dimpotrivă, înțelegea limpede totul și a căzut într-o plăcută meditație.

„Bao-yu bănuiește că-s plictisită, și-a zis, și că batistele m-ar putea înveseli. Dar nu știu dacă starea asta va trece vreodată și de aceea sînt tristă. Dacă Bao-yu

n-ar bănuî că starea mea lui se datoreşte, mi-ar fi trimis el batistele ca să mă înveselească? Poate părea ciudat, dar eu nu cred că vrea prin aceste batiste să-şi destăinuie simţămintele! E deşul de ruşinos să se poarte astfel cu mine, şi sînt tristă şi mă zbugium fără pic de încredere în el!"

Dai-yu s-a simţit înviorată. S-a ridicat din pat, a aprins lampa şi, luînd tuşul, a înmuiat penelul, scriind pe batiste următoarele versuri:

PRIMA POEZIE

*În ochiul meu îşi are lacrima
Izvor adînc, de nesecat —
Pentru cine în nopţi cuminţi,
Lacrima în van eu mi-am vărsat?*

*Mi-ai dat în dar un petec de jiaoxiao¹
Cum aş putea mai mult să-ţi mulţumesc?
Tristeţea sufletului greu rănit
De azi-nainte n-am s-o tănuiesc.*

A DOUA POEZIE

*Cad rostogolite lacrimile-mi mari,
Sau în ascuns, tăcut, îmi şiroiesc —
Zile şi nopţi eu locul nu mi-l aflu,
Zile şi nopţi, de una lîncezesc.*

*De plîns mi-e plin întregul aşternut
Să-mi zvînte ochii mîneca n-ajunge;
Neîncetat las lacrima să cadă —
Tristeţea nu e nimeni s-o alunge.*

---

¹ Jiaoxiao, în legendele chinezeşti: mătase miraculoasă.

A TREIA POEZIE

*Lacrimi, perle înfloriră pe obraz,
În stare nu mă simt să le culeg.
Și urmele străvechi de pe Xiangjiang¹
Mi-e greu, de-abia acum, să le-nțeleg.*

*Un bambu-mi crește sub fereastră
Cu trunchiul în înalturi ridicat.
Mă-ntreb : acolo de-aș fi plîns
Tulpina lui la fel s-ar fi pătat ?*

Dai-yu ar fi vrut să mai scrie, dar a simțit dintr-o dată că arde toată ca para. S-a dus la oglindă, a dat la o parte perdeaua de brocart și s-a privit. Obrajii semănau cu florile de piersic, dar nu și-a închipuit că acesta era, de fapt, semnul unei boli necruțătoare.

S-a desprins de la oglindă și s-a întins pe pat. Gîndurile ei, ca și mai înainte, se roteau în jurul celor două batiste.

Între timp Xi Ren ajunsese la Bao-chai, dar aceasta era plecată la mama sa. Xi Ren și-a zis că nu era plăcut să plece cu mîna goală, așa că a stat s-o aștepte. Dar ea nu s-a-ntors nici pînă la căderea serii.

Bao-chai știa foarte bine firea fratelui ei, Xue Ban, și era încredințată că acesta îl ponegrește pe Bao-yu. După cele aflate de la Xi Ren, convingerea ei s-a întărit și mai mult. La drept vorbind ea aflase ceea ce Xi Ren auzise de la Bei Ming, care la rîndul său bănuia numai, adevărul rămînîndu-i și lui necunoscut. În felul acesta, mergînd din gură-n gură, bănuielile au schimbat adevărul.

---

¹ Potrivit legendei, soția împăratului Shun, pe nume E Huang, și-a plîns soțul mort pe malul Rîului Xiangjiang ; lacrimile i-au căzut pe arbuștii de bambu și au lăsat pete mari pe tulpina lor.

Cel mai curios era faptul că Xue Ban fusese amestecat în această poveste numai datorită proastei sale reputații. De data aceasta el nu avusese, într-adevăr, nici o vină!

Și iată că, întorcându-se acasă, după ce își salută mama, o întreabă pe Bao-chai:

— Surioară, nu știi cumva de ce l-o fi ciomăgit taică-său pe Bao-yu?

Mătușa Xue, care și-așa trecuse cu greu peste această întâmplare, s-a arătat foarte nemulțumită de întrebarea fiului său. Strângând buza, a zis:

— Secătură nerecunoscătoare! După ceea ce ai făcut, mai ai și curajul să întrebi?

— Ce-am făcut? s-a mirat Xue Ban.

— Te mai și prefaci, ca și cum n-ai ști nimic! a zis indignată mătușa Xue. Toți știu că tu ți-ai vîrît nasul!

— Poate dacă v-ar spune cineva că am ucis un om, voi și pe asta ați crede-o? a țipat Xue Ban.

— Liniștește-te! a spus mătușa Xue. Sora ta știe mai bine ce-ai făcut. N-avem de ce-ți născoci și alte învinuiri!

— Mamă! Frate! Nu mai vorbiți în dodii! Ar fi mai bine să arătați unde-i negru și unde-i alb, a căutat să-i liniștească Bao-chai.

După aceea, foarte serioasă i-a spus lui Xue Ban:

— Și chiar dacă tu ai fi vorbit, totul s-a isprăvit și n-are rost să te-nfurii și să mai faci acum scandal. Singurul lucru care țin să te rog, este să nu te mai îmbeți și să nu te mai amesteci în treburile altora. Te îmbeți cu cine se nimerește! Și chiar dac-ai fi neprihănit, tot cade beleaua pe capul tău. Ce va spune lumea? Întii și-ntii eu voi fi aceea care te va bănuși!

Xue Ban era din fire deschis și nestăpînit și n-a putut să nu spună tot ce avea pe suflet. De aceea, cînd mama și sora sa au prins să-l învinuiască, Xue Ban s-a ridicat ca ars și a răcnit:

— Cine-ndrăznește să mă vorbească de rău? Am să-i rup gura! Știu eu cine vrea să se dea bine pe lângă Jia Zheng; face tot ce-i stă în putere ca acesta să-și omoare fiul. Dar nu cumva Bao-yu o fi vreun zeu? De ce să nu-l învețe și pe el taică-său minte? Ce dacă-l bate nițel, trebuie să se-ntoarcă toată casa pe dos? Data trecută, cînd i-a tras cîteva unchiu-meu, a trebuit să afle numaidecît Jia Mu și să pună vina pe Jia Zheng. L-a chemat la ea și l-a făcut cu ou și cu oțet! Acum mă amestecă pe mine! Dar, orice-ar fi, mie mi-e totuna! Am să-l omor singur pe Bao-yu și-am să știu atunci că nu mi-am irosit viața-n zadar!

Spunînd acestea a apucat zăvorul de la ușă vrînd să fugă afară.

— Neisprăvitule! a țipat mătușa Xue ieșindu-i în cale. Ce ai de gînd să faci? Mai bine omoară-mă pe mine!

De atîta cruzime, ochii lui Xue Ban deveniseră ro-tunzi ca niște clopoței de aramă.

— Ah! a răcnit el. Toți îmi stați în cale? De ce-ați sărit pe mine? Vă-nchipuiți cumva c-am să mă sfădesc toată viața cu Bao-yu? Mai bine să murim amîndoi deodată!

— La ce-ți arde de glumă? a zis muștrător Bao-chai, mergînd către Xue Ban. Mama e atît de speriată și tu, în loc s-o liniștești, te înfurii. Dar nu numai mama; chiar și altcineva, dacă ar fi să te-ndemne spre binele tău, ar trebui să te-arăți mai înțeleghător!

— Iar începi cu de-ale tale? a tunat Xue Ban. Tu ai născocit totul!

— Mă jignești! a protestat Bao-chai. Nu vezi mai departe de lungul nasului!

— Dacă ești atît de nemulțumită pentru asta, de ce nu te revoltă și Bao-yu, care-și face relații deșuchiate? a continuat el să țipe. N-am să-ți spun decît despre povestea cu Qi Guan. M-am întîlnit cu el de vreo zece

ori, dar n-a avut o vorbă bună pentru mine. Atunci cum se face că Bao-yu nu l-a văzut decît o singură dată și, fără să aibă habar de numele lui, i-a și dăruit o cingătoare? Poate vrei să-mi reproșezi că de data asta sînt bănuitor?

— Tu mai întrebi? au țipat mătușa Xue și Bao-chai scoase din fire. Oare nu pentru asta l-a frînt în bătaie? Deci tot tu ai fost cel care l-ai defăimat.

— Voi mă băgați în pămînt! a zis Xue Ban clocotind de mînie. Mă scoate din sărite nu atît faptul că voi vă legați din senin de mine, dar mai ales că unul ca Bao-yu a-ntors casa pe dos.

— Cine a întors casa pe dos? s-a-nfuriat Bao-chai. Tu ai fost primul care a început tărăboiul!

Xue Ban își dăduse seama că tot ceea ce spunea Bao-chai era întemeiat și n-avea cum s-o contrazică. Îi era mult mai greu s-o pună la punct pe soră-sa, decît pe mamă-sa; și de aceea s-a hotărît s-o lase-n pace și să tacă.

De obicei nu-și alegea cuvintele și nici nu chibzuia prea mult la ceea ce avea de gînd să spună; acum însă era iritat la culme și trebuia să se stăpînească.

— Scumpă surioară! Lasă bilciul! Eu știu de mult ce se petrece în capul tău! a zis răutăcios Xue Ban. Mama mi-a povestit că adevărata pereche pentru lacătul tău de aur nu poate fi decît cel care-i înzestrat cu nestemate. Tu ai ținut mîntre și după ce-ai văzut la Bao-yu sărăcia aceea de piatră, te-ai făcut luntre și punte, încapățînîndu-te să-i ții mereu parte!

Aceste cuvinte au tulburat-o pe Bao-chai. Supărată, a prins-o pe mamă-sa de mîină, zicînd printre lacrimi:

— Mamă! Auzi ce spune!

Cînd Bao-chai a început să plîngă, Xue Ban a văzut că a întrecut orice limită. Atunci el s-a întors și a fugit în odaia sa.

Bao-chai se simțea umilită și-i era teamă să dea ochi cu frate-său. Neștiind ce să facă, de frică să nu-și supere mama, a tăcut, și-a șters lacrimile și, luându-și rămas bun, a plecat. Bao-chai a bocit o noapte întreagă.

A doua zi, cum s-a sculat, nici n-a apucat să se spele și să se pieptene și s-a dus numaidecât la maică-sa. Dar, ca un făcut, în drum s-a întâlnit cu Dai-yu, care admira florile de una singură.

— Unde te duci? a-ntrebat-o ea.

— Acasă, a răspuns Bao-chai, văzîndu-și de drum.

Dai-yu a observat numaidecât că Bao-chai era nedormită, cu ochii încercănați și nu mai avea înfățișarea ei obișnuită.

— Îngrijește-te de sănătate, surioară! a zis în urma ei Dai-yu. Și de-ai vărsa mări de lacrimi, tot nu vei reuși să-l însănătoșești!

Dacă vrei să știi ce s-a întîmplat mai departe, citești capitolul următor.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI CINCILEA

În care se povestește cum Jia Mu a petrecut contemplînd merișorul și cum lui Bao-yu i s-a prevestit o nenorocire prin pierderea pietrei miraculoase

Dai-yu se simțea mai bine și Zi Juan aproape că n-avea ce să mai facă în grădină. Auzise că era nevoie de călugărițe în castel și nu înțelegea prea bine asta, așa că s-a dus către iatacul lui Jia Mu, să afle. Aici s-a întîlnit cu Yuan Yang și au stat la taifas amîndouă. Dar cînd a venit vorba și despre călugărițe, Yuan Yang a zis mirată că nu știe nimic și ar fi mai bine s-o întrebe pe Feng Jie.

În timpul discuției lor au venit două femei din familia Fu să întrebe de sănătatea lui Jia Mu. Cum Jia Mu dormea, femeile au rămas un timp de vorbă cu Yuan Yang, apoi au plecat.

— De ce-au venit aceste femei? a-ntrebat curioasă Zi Juan. De unde sînt?

— Ne bat mereu la cap! Vor să ne pețască! a răspuns Yuan Yang. Au o fată la care țin ca la o comoară și tot timpul o laudă în fața stăpînei bătrîne ba că-i nemaivăzut de frumoasă, ba că are o fire nemaipomenită, că-i cumpătată, gingașă, vrednică, învățată, respectuoasă cu cei în vîrstă și cu părinții, bună cu slujitoarele cu care trăiește-n armonie... Și de fiecare dată cînd dau pe aici, o înalță în slăvi. M-am și săturat de cîte ori

le-am auzit ! Ia, niște parșive. Lui Jia Mu îi plac asemenea povești. Curios, dar și Bao-yu cu ele e cu totul și cu totul schimbat : de obicei, nu poate să sufere bătrânele, dar pe astea le acceptă ! Ce zici, nu-i ciudat ? Nu demult babele astea au spus că pe domnișoara lor au cerut-o în căsătorie o mulțime de băieți, dar că stăpîna lor i-a refuzat pe toți, fiindcă speră să-și dea fata într-o familie ca a noastră. Atît au mai lăudat-o pe aceea și-au lingușit-o pe Jia Mu, c-au zăpăcit-o de tot !

Prefăcîndu-se nepăsătoare, Zi Juan a spus :

— De ce n-o fi dînd-o Jia Mu de nevastă lui Bao-yu pe această domnișoară, dacă-i place așa de mult ?

Yuan Yang tocmai se pregătea să-i explice, cînd s-a auzit un glas dinăuntru :

— S-a trezit stăpîna cea bătrînă !

Yuan Yang a alergat într-acolo, în vreme ce Zi Juan s-a dus în grădină. Pe drum s-a gîndit : „Oare pe pămînt nu mai e altcineva decît Bao-yu ? Fata asta nădăjduiește să ajungă la el, cealaltă se gîndește la el ! Și domnișoara mea și-a pierdut mințile pentru el ! Parcă eu n-o văd ! Oare nu-i el pricina bolii sale ? În casa asta nu s-a găsit nimeni să-i fie pe plac, de unde-o mai fi răsărit și această domnișoară Fu ? Eu cred totuși că Bao-yu o preferă pe domnișoara mea ! Dacă-ar fi după cum spune Yuan Yang, el pe care-o vede, pe aceea o iubește și atunci zadarnic se mai omoară Dai-yu după el !

La început Zi Juan se gîndea doar la Lin Dai-yu, apoi a început să se întrebe despre propriul său rost și, nu se știe cum, a cuprins-o mîhnirea. Dacă-ar încerca s-o facă pe Dai-yu să nu-i mai dea nici o atenție lui Bao-yu, domnișoara s-ar putea întrista și lui Zi Juan i-ar fi venit greu s-o vadă cum se chinuiește.

S-a gîndit și s-a răzgîndit, ca pînă la urmă, tulburată afară din cale, să se certe singură : „Ce m-oi fi zbugiumînd eu pentru alții ? Dacă domnișoara Lin

Dai-yu se va mărita cu acest tînăr, tot nu se va schimba și mie tot n-o să-mi fie mai ușor. Bao-yu n-ar fi un băiat rău, dar e invidios și zgîrcit și n-am putea trăi în liniște. Vreau să-i îndemn pe alții să nu se zbuciume zadarnic, dar mie cine-mi poartă grija? De azi încolo ar trebui să mă gîndesc numai la domnișoara mea și nici să nu-mi pese de ceilalți”.

Astfel Zi Juan și-a simțit sufletul mai ușurat.

Întorcîndu-se la Pavilionul Rîului Xiao-xiang a văzut-o pe Dai-yu pe canapea, corectîndu-și versurile.

Cînd a simțit-o, Dai-yu a-ntrebat fără să-și ridice privirea :

— Pe unde-ai fost ?

— La o prietenă, a răspuns Zi Juan.

— N-ai trecut cumva și pe la Xi Ren ?

— De ce era să trec pe la Xi Ren ?

„Cum de-am întrebat-o așa ceva” ? s-a muștrat Dai-yu. Ascunzîndu-și starea, a murmurat :

— În orice caz, nu mă privește ! Toarnă-mi mai bine ceaiul !

Zi Juan a izbucnit în rîs și s-a dus după ceai. Între timp în grădină s-a auzit larmă. Zi Juan a trimis pe cineva să vadă ce s-a-ntîmplat.

După puțin timp, înapoiindu-se cea trimisă, a povestit următoarele :

— Nu demult în Grădina rozelor încîntătoare s-au vestejit cîțiva merișori paradisiaci fiindcă nu s-a gîndit nimeni să-i stropească. Aseară Bao-yu a observat că pe crenguțe le-au apărut muguri, care aveau să facă flori. La-nceput nu l-a crezut nimeni. Astăzi, merișorii într-adevăr au înflorit și toți au fost curioși să vadă o asemenea minune. Chiar și stăpîna bătrînă și doamna Wang au dorit să vină. De aceea stăpîna Li Wan a poruncit să se curețe cu atenție grădina. Cînd a auzit că va veni și Jia Mu, Dai-yu și-a schimbat veșmintele și i-a spus lui Xue Yan :

— Îndată ce-o vei zări, să-mi dai de veste.

Xue Yan a plecat, dar după puțin timp s-a întors alergînd :

— Duceți-vă repede, domnișoară, că stăpînele au și sosit.

Dai-yu s-a uitat în oglindă, și-a aranjat părul și, sprijinindu-se de umerii lui Zi Juan, s-a îndreptat către Grădina rozelor încîntătoare. Jia Mu era acolo și stătea pe divanul pe care de obicei dormea Bao-yu.

— Cum vă simțiți, bunică ? s-a apropiat Dai-yu de bătrîna doamnă.

Apoi le-a întrebat de sănătate pe doamna Xing, doamna Wang, s-a salutat cu Li Wan, Tan-chun, Xi-chun și Xing Xuan.

Numai Feng Jie nu venise, fiindcă din pricina bolii nu putuse ieși.

Pentru că bunicul său se mutase cu slujba în Capitală, Shi Xiang-yun plecase acasă ; Xue Bao-qin locuia împreună cu soră-sa în casa lor ; surorile Li Wen și Li Qi fuseseră îndepărtate de către mătușa Li din pricina unor neplăceri care avuseseră loc în grădină în ultima vreme. Așa se face că erau foarte puțini. Au glumit, au rîs, apoi s-au gîndit că nu era sorocul merișorului să înflorească.

— Merișorii înfloresc în martie, a spus Jia Mu. Acum sîntem în noiembrie, sau chiar, putem zice, în decembrie, așa că anotimpul se prelungește ; este o climă dulce ca primăvara și florile s-au desfăcut. Așa a fost să fie !

— Stăpîna noastră a trăit încercările vieții și spune numai adevăruri. Nu-i nimic miraculos în asta ! a întărit doamna Wang.

— Eu auzisem că merișorii se uscaseră încă de anul trecut, a vorbit doamna Xing. Cum de mai înfloresc, și nici măcar la vremea lor ? Trebuie să ne lămurească cineva !

— Bunica și doamna Wang bineînțeles că au drep-
tate, a observat și Li Wan. Cu toate că eu sînt o neștiu-
toare, mă gîndesc că aceste flori or fi prevestind feri-
cirea lui Bao-yu.

Ascultîndu-i, Tan-chun n-a scos nici un cuvînt, dar
s-a gîndit: „Nu, acesta-i un semn rău! Se zice că în-
florește tot ceea ce se supune voinței Cerului și pier-
e tot ceea ce se împotrivesc voinței lui. Iarba și copacii
se supun acestei legi și, dacă vreo plantă înflorește în
alt sezon decît îi este hărăzit, aceasta înseamnă o soartă
nefericită”.

Numai Dai-yu auzind prevestirea cea bună, a fre-
mătat de bucurie, spunînd:

— Cunosce și eu ceva asemănător. Într-o oarecare
familie Tian creștea o tufă de porumbar și cînd cei trei
frați sfădindu-se au apucat-o care încotro, porumbarul
s-a uscat. Părîndu-le rău că s-au înstrăinat, frații s-au
adunat din nou să trăiască laolaltă. Atunci și porum-
barul și-a deschis florile. Este limpede că soarta ierbu-
rilor și a copacilor se leagă de cea a oamenilor. Așa,
de pildă, Bao-yu învață sînguincios, spre mulțumirea ta-
tălui său, și merișorul a înflorit.

— Fata a dat un exemplu minunat, s-au bucurat Jia
Mu și doamna Wang, ascultînd-o pe Dai-yu.

Între timp au venit și Jia She, Jia Zheng, Jia Huan
și Jia Lian să admire merișorul paradisului.

— După părerea mea pomișorul ăsta ar trebui scos,
a zis deodată Jia She. Nicăieri mai mult ca aici nu se
simte voia forțelor necurate!

— Dacă fii supranaturalul drept natural, atunci își
pierde calitatea de-a fi supranatural, a explicat Jia
Zheng. Dacă pomișoru-nflorește, ce-ai cu el să-l scoți?

— Cum de vă trec prin minte asemenea nerozii? a
exclamat Jia Mu, vădit nemulțumită. Ce forțe necurate
vei fi găsit cînd floarea aduce încîntare omului? Dacă

va fi o prevestire bună și se va împlini, atunci ne vom bucura cu toții ; dacă va fi un semn rău, eu singură am să dau socoteală ! Numai nu spuneți prostii !

Jia Zheng n-a mai îndrăznit să scoată nici un cuvânt și, străduindu-se să pară netulburat, a plecat împreună cu Jia She.

Jia Mu, bine dispusă, a poruncit să se pregătească fără întârziere vin și gustări, deoarece avea chef să mai contemple florile.

— Bao-yu, Jia Huan și Jia Lan ! a strigat ea. Fiecare din voi să compună câte-o poezie în cinstea acestui eveniment fericit. Întrucît Dai-yu de-abia se simte ceva mai bine după boala ei, nu trebuie să se ostenească. Dar dacă ține cu tot dinadinsul, poate să-ncerce.

Apoi Jia Mu s-a adresat lui Li Wan, care ședea în fața sa :

— Tu și ceilalți să beți împreună cu mine !

— Am înțeles ! a răspuns Li Wan, șoptindu-i mustrător lui Tan-chun : numai tu ai pus la cale asta !

— De ce eu ? s-a mirat Tan-chun. Doar pe noi nu ne obligă să facem versuri !

— N-ai fost tu cu ideea să ia ființă o societate de poezie ? — i-a reamintit Li Wan. Iată c-a venit timpul să glorificați merișorul !

Toți au izbucnit în hohote de râs.

Curînd s-au întins mesele și cei de față au început să bea. Vrînd s-o dispună pe Jia Mu, fetele n-au vorbit decît despre lucruri vesele.

Bao-yu s-a apropiat de bunică să-i toarne vin, după ce compusese versurile :

*Din ce pricină i-a vestejit tulpina
Neașteptat, în plină primăvară ?
Și cine poate spune cum din nou
Flori puzderii sînt mărului povară ?
Nu poate fi aici decît un semn*

*Că bunicuța o să ne trăiască ;
Măru-a-ntrecut și prunu-n înflorire
Cînd soarele a prins să strălucească.*

După aceea a compus versurile și Jia Huan. Ele sunau astfel :

*Iși scot vlăstarul iarba și copacul
Cînd primăvara dă să se ivească ;
Dar merișorul nostru e uituc
Și n-a-ncercat la timp să înflorească.
Minunile mereu uimesc pe oameni
Acesta este purul adevăr,
Dar numai neamul Jia-i hărăzit
În iarnă să privească flori de măr !*

Dorind să-i arate lui Jia Mu o supunere ieșită din comun, Jia Lan i-a compus versuri scrise cu literă artistică și i le-a dăruit. Jia Mu a poruncit ca poezia să fie citită cu voce tare. Li Wan a fost cea care a citit :

*Fumul subțire le-ascunde gingășia
În timp ce-n primăvară-s ofilite ;
Roșește neaua, că ne-a fost sortit,
Să le vedem în iarnă înflorite.
Nu le hulim firavul farmec
Cu atîta grijă adunat.
Să bem din vin, curajul să-l sporim —
Florile de măr ne-au încîntat.*

Ascultînd versurile pînă la sfîrșit, Jia Mu a murmurat :

— Eu nu prea mă pricep la versuri, dar mi se pare că ale lui Jia Lan au fost mai frumoase decît ale lui Jia Huan... Haideți să mîncăm !

Bao-yu era mulțumit că o vedea pe Jia Mu într-o asemenea dispoziție. În sinea lui și-a zis : „Merișorul s-a uscat chiar cînd s-a stins Jin Wen și acum a înflo-

rit din nou. Pentru noi toți înseamnă prilej de încântare, dar numai ea nu va putea să reînvie asemenea florilor" !

Bucuria i s-a prefăcut dintr-odată în tristețe, fiindcă și-a amintit că Feng Jie făgăduise să i-l dea în grijă lui Wu Er. „S-ar putea ca florile să fi-nflorit tocmai fiindcă trebuie să apară fata aceasta", și-a zis Bao-yu în gând. Așa că bucuria l-a cuprins din nou și a început să glumească și să rîdă ca mai înainte.

Jia Mu era mulțumită că petrecuse multă vreme în grădină. În cele din urmă, sprijinită de umerii lui Zhen Zhu, a plecat acasă.

Doamna Wang și celelalte au urmat-o. În întâmpinare le-a apărut Ping Er, care le-a spus rîzînd :

— Stăpîna mea a aflat că bătrîna doamnă a ieșit să admire florile și cum ea n-a putut veni, m-a trimis pe mine s-o am în grijă. Mi-a poruncit să-i dau lui Bao-yu două fișii de mătase roșie, să împodobească merisorul cu ele, în semn de felicitare din partea stăpînei, cu ocazia unui asemenea eveniment fericit.

Xi Ren a luat mătasea și i-a dat-o lui Jia Mu s-o vadă.

— Cum știe Feng Jie să se gîndească la toate ! a zis Jia Mu. Ce felicitare deosebită !

— Cînd te vei întoarce acasă, mulțumește stăpînei tale în numele lui Bao-yu, a zis Xi Ren adresîndu-i-se lui Ping Er. Dacă urările ei se vor împlini, toți vom fi fericiti.

— Ah ! s-a mirat dintr-odată Jia Mu. Uitasem că Feng Jie este bolnavă și totuși nu ne-a uitat.

Mesajul, ca întotdeauna, a sosit la timp.

Jia Mu s-a îndepărtat, iar Ping Er i-a spus lui Xi Ren :

— Stăpîna mea crede că e o adevărată ciudățenie ca florile să se deschidă într-un asemenea anotimp. Presupune că nu-i lucru curat ! Și fiindcă nu vrea să se neliניștească toată casa, te roagă să împodobești meri-

șorul cu panglici roșii, ca toți să știe că, deși n-a înflorit la vremea lui, schimbă totul într-un eveniment fericit. Atunci vor înceta orice scorneli și orice bîrfă.

Xi Ren a făgăduit că va îndeplini întocmai rugămintea și, pentru că Ping Er n-a mai rămas, a însoțit-o cîțiva pași.

Dar revenim acum la Bao-yu.

În dimineața aceea se odihnea în camera sa. Cînd i s-a spus c-a înflorit merișorul, a alergat să-l vadă, bucurîndu-se, chicotind și uitînd de toate amărăciunile și tristețile. Aflînd că vine și Jia Mu în grădină, și-a îmbrăcat repede blana și s-a dus s-o întîmpine. S-a schimbat atît de repede, încît a pierdut din vedere să-și mai lege la gît nestemata fermecată. După plecarea lui Jia Mu, Bao-yu și-a îmbrăcat veșmintele obișnuite. Xi Ren, nevăzînd la gîtul lui piatra, a întrebat mirată:

— Unde ți-e nestemata?

— N-am mai luat-o. Am lăsat-o pe măsută, i-a răspuns Bao-yu.

Xi Ren s-a uitat îngrijorată, dar piatra nu se afla acolo. A început să caute peste tot, însă nici urmă de nestemată. O sudoare rece îi acoperi tot trupul.

— Nu te mai agita, că nu se poate ascunde nicăieri, a încercat Bao-yu s-o liniștească. Întreabă fetele!

Xi Ren era incredințată că She Yue, sau vreo alta, o ascunsese în joacă.

— Ticăloaso! a ocărit-o ea pe She Yue. Tu nu știi pînă unde să mergi cu gluma? Unde-ai ascuns nestemata? Dacă ai s-o pierzi cumva, loc sub soare nu mai e pentru noi!

— Ce ai? a întrebat-o She Yue, devenind dintr-odată serioasă. Ți-nchipui că se poate glumi cu-așa ceva? Să nu-mi spui prostii! Sau cumva ți-ai ieșit din minți? Poate ai ascuns-o chiar tu.

Xi Ren a priceput că She Yue nu știe nimic despre nestemată și a zis :

— O ! Atotputernic Buda ! Stăpîne ! Unde-ai virît-o ?

— Țin minte că am pus-o pe măsută, a răspuns Bao-yu. Caut-o bine !

Xi Ren și She Yue au început s-o caute din nou, nevoind să pomenească nimănui de dispariția pietrei. În-vălmășeala a durat mult. Fetele au scotocit prin toate cuferele și casetele și negăsind-o nicidecum, ea a început să presupună c-o fi luat-o careva din cei ce-au trecut pe acolo.

— Oare nu știe toată lumea că-n această piatră stă viața lui Bao-yu ? a-ntrebat Xi Ren ca ieșită din minți. Cine a putut îndrăzni s-o ia de aici ? Mai bine să nu spunem nimănui nimic și să întrebăm de ea în ascuns. Dacă o fi luat-o vreo domnișoară, o vom ruga să ne-o înapoieze, iar dacă o fi luat-o vreo slugă, s-o forțăm să ne-o aducă îndărăt, fără să afle stăpîna bătrînă, chiar dacă ar fi să dăm în schimb nu știu ce ! Nu-i lucru de glumă să prăpădim piatra ! Este mai îngrozitor să pierzi nestemata, decît pe Bao-yu.

She Yue împreună cu Qi Wen s-au îndreptat spre ieșire, în vreme ce Xi Ren le-a făcut atente :

— Nu care cumva să întrebați pe cei care-au fost aici ! S-ar putea să n-aibă habar de dispariția pietrei și, dacă le spuneți că lipsește, ar putea să creadă că-i bănuți de furt.

Fetele au plecat ; pe cine n-au întrebat ? Dar fiecare dădea din umeri. Descurajate și tăcute s-au întors acasă, uitîndu-se nedumerite una la cealaltă. Bao-yu era speriat afară din cale. Adînc tulburată, Xi Ren plîngea fără cuvinte. Nu mai știa unde s-o caute. Să anunțe pierderea ei, n-avea destul curaj !

Toți din Grădina rozelor încîntătoare erau cuprinși de groază.

Cei care au aflat, au alergat într-acolo, din toate colțurile castelului.

Tan-chun a dat poruncă să se zăvorască numaidecît porțile grădinii și le-a cerut la două tinere slujitoare ca sub grija bătrinelor să scotocească din nou fiecare colț.

— Cine va găsi piatra, va primi o mare răsplată! a spus ea.

Nici una nu voia să fie bănuită de hoție. Mai mult, auzind și de recompensă, nu s-au obosit căutînd peste tot. Dar toate s-au arătat zadarnice, piatra parc-ar fi fost un ac căruia să nu-i dai de urmă.

— Nu-i de glumit! a spus Li Wan tulburată. Eu aș propune, în cele din urmă, ceva, dar mă tem că nu va fi așa ușor.

— Ce anume? a întrebat-o care mai de care.

— Cred că nu-i cazul să cruțăm pe nimeni, de vreme ce lucrurile au luat o asemenea întorsătură, a zis Li Wan. În grădină în afară de Bao-yu nu sînt decît femei. Trebuie ca domnișoarele să le spună tuturor să se dezbrace și să le caute peste tot cu de-amănuntul. Dacă nici așa n-o vom găsi, atunci va trebui să le căutăm și pe bătrînele muncitoare. Ce-aveți de zis?

— Te-ai gîndit bine! au răspuns cu toate. Aici este atîta lume! Greu să-ți dai seama ce gîndește fiecare. Cum spune și proverbul: „Peștii se-amestecă printre dragoni”. Să facem așa cum ai spus și cred că toate n-au decît să se bucure dacă nu se va găsi la ele piatra, înlăturîndu-se astfel orice bănuială în ceea ce le privește.

Singură Tan-chun n-a scos un cuvînt. Fiecare dintre slujitoare voia să fie în afara oricăror bănuieli, așa că toate au fost de acord cu propunerea lui Li Wan.

— Începeți cu mine! a zis Ping Er.

După aceea toate fetele și-au desfăcut halatele, au întors pe dos buzunarele, iar Li Wan le-a percheziționat cu de-amănuntul.

— Soră, și tu ai învățat să te ocupi de niște treburi atât de puțin atrăgătoare? a întrebat-o Tan-chun nemaiputându-și stăpîni revolta. Crezi oare că acela care a luat piatra e-n stare s-o poarte cu el? Pentru ce-ar fi luat-o fetele? Ele știu cu toate că piatra valorează cît o comoară doar aici, la castel, iar în afara lui nu reprezintă nimic. Sînt sigură că piatra a fost furată cu intenții rele.

Toate-au rămas în cumpănă. Și-au amintit că în ajun Jia Huan fugea prin cameră, iar acum nu era nicăieri, așa că bănuielile s-au îndreptat asupra lui, dar nimănui nu-i era la-ndemîna să spună cu voce tare ce gîndea.

— De o asemenea josnicie nu poate fi în stare decît Jia Huan, a zis în sfîrșit Tan-chun. Trebuie chemat aici în taină, convins s-o dea înapoi și speriat bine, ca nu cumva să mai facă și altădată.

— Sigur! Sigur! au întărit fetele.

— Ping Er ar trebui să se ocupe de asta! a spus Li Wan, doar ea poate să izbutească.

— Am înțeles, a răspuns Ping Er și a ieșit.

A revenit curînd cu Jia Huan. Fiecare se prefăcea că nu s-a întîmplat nimic, s-a poruncit să i se pregătească ceaiul și să i se aducă înăuntru. Apoi cu toate au ieșit, lăsînd-o cu el doar pe Ping Er, să poată vorbi în voie.

— Știi, a dispărut nestemata fratelui tău mai mare, Bao-yu, l-a înștiințat Ping Er. N-ai văzut-o tu, din întîmplare?

Jia Huan s-a congestionat la față, a căscat ochii și a țipat tulburat:

— Ce mă privește pe mine dacă și-a pierdut el piatra? De ce mă întrebî? Nu cumva bănuiești că sînt hoț? Sînt oare un ticălos care-ncalecă legile?

Lucrurile au luat o asemenea întorsătură încît Ping Er s-a speriat şi, nemaiputînd să continue cu întrebările, a zis rîzînd :

— Nu m-ai înţeles, stăpîne ! Domnişoarele au crezut că ai luat piatra doar aşa, ca să le sperii, de aceea mi-au zis să te întreb dacă nu cumva ai avea idee unde s-ar găsi. Că dacă ai fi ştiut de rostul ei, n-ai mai fi lăsat să se cotrobăiască zadarnic peste tot.

— Bao-yu îşi poartă totdeauna piatra la gît. Unde-o fi, întrebaţi-l pe el. Ce v-a venit să mă întrebaţi pe mine ? Toate îi ţineţi parte. Cînd găsiţi ceva, nu alergaţi să-mi spuneţi şi mie, dar cînd pierdeţi, daţi fuga să mă întrebaţi.

Spunînd acestea s-a ridicat şi a ieşit, şi nimeni n-a îndrăznit să-l oprească.

— Tot timpul trebuie să avem neplăceri din pricina nimicului ăstuia de piatră, a ţipat zbuciumat Bao-yu. Nu-mi trebuie aşa ceva. Nu mai faceţi atîta tăra-boi pentru ea. Jia Huan a plecat înfuriat şi acum va scula în picioare tot castelul şi-o să afle toţi c-am pierdut-o. Să vedeţi numai ce scandal va izbucni !

— Stăpîne, l-a implorat Xi Ren ştergîndu-şi lacrimile. Crezi oare că-i o nimica toată să pierzi nestemata ? Cînd va afla bunica ta, va fi vai şi amar de noi !

Şi plîngea în hohote.

Toate erau cuprinse de spaimă, fiindcă îşi dădeau seama că istoria asta nu se putea tăinui. Acum se gîndeau cum trebuie să-i spună lui Jia Mu.

— N-aveţi de ce să vă mai bateţi capul ! a zis Bao-yu. Spuneţi-i c-am spart-o şi gata !

— Ah, stăpîne ! Bine mai judecaţi ! a rîs Ping Er. Dar dacă-ntreabă de ce ? Sau credeţi că stăpîna cea bătrînă şi doamna Wang sînt aşa de neştiutoare ? Ce-o să faceţi cînd vă vor cere cioburile ?

— Dacă-i aşa, atunci spuneţi-le că am ieşit din curte şi-am pierdut-o pe afară, a adăugat Bao-yu.

„Bineînțeles că putem spune astfel, s-au gândit fetele, dar în ultimul timp n-a fost nici la școală și nici n-a lipsit de acasă”.

— Alaltăieri am fost la spectacol în castelul lui Lin An-ho, și-a amintit el. Puteți spune, liniștite, c-am pierdut-o atunci.

— Nu, nu-i bine, a zis Tan-chun. Dacă ai pierdut-o atunci, pot să te-ntrebe de ce ai tăcut pînă acum.

În timp ce se sfătuiau cum ar fi mai bine să ticluiască minciuna, din curte se auziră apropiindu-se țipele favoritei Zhao.

Cînd intră, început să bocească :

— Dacă-ați pierdut ceva, de ce l-ați chemat pe fiul meu să-l întrebați în ascuns ?

L-am adus aici, luați-l și faceți ce vreți ! Omorîți-l dacă pentru așa ceva-i bun !

Și l-a împins pe Jia Huan.

— Hoțule ! Recunoaște chiar acum c-ai furat ! s-a tînguit mamă-sa.

De frică, Jia Huan plîngea și țipa. Li Wan a vrut să încerce să-l liniștească, dar în clipa aceea o fată a anunțat :

— Vine stăpîna !

Xi Ren nu mai știa unde să se ascundă. Bao-yu a alergat în întîmpinarea mamei sale. Zhao a amuțit dintr-odată și s-a ferit din cale.

Îngrijorarea citită pe fața tuturor a încredințat-o pe doamna Wang că tot ce auzise în legătură cu dispariția pietrei nu era o simplă născocire, și a întrebat :

— Așadar e adevărat ?

Nimeni n-a răspuns nici măcar un cuvînt.

Doamna Wang s-a așezat și a chemat-o pe Xi Ren.

Îngrozită, cu lacrimile pe obraz, a alergat către stăpîna, aruncîndu-se la picioarele ei.

— Ridică-te fetițo ! a zis blînd doamna Wang. Nu te zbuciuma, mai bine pune-le să caute încă o dată cu atenție peste tot.

— Mamă, Xi Ren n-are nici un amestec în toată treaba asta, a intervenit Bao-yu de teamă ca nu cumva Xi Ren să spună adevărul. Alaltăieri m-am dus la castelul lui Lin An-bo, să văd un spectacol, și se pare c-am pierdut-o acolo.

— De ce nu mi-ai spus numaidecît ? l-a întrebat doamna Wang. Pentru ce n-ați căutat-o chiar din ziua aceea ?

— Mi-a fost teamă să-ți spun, a zis Bao-yu. L-am pus pe Bei Ming și pe alții, care m-au însoțit, s-o caute pe drum.

— Prostii ! l-a ntrerupt doamna Wang. Oare Xi Ren nu te-a ajutat astăzi să te-mbraci ? De fiecare dată cînd pleci undeva, la întoarcere este datoare să vadă dacă nu cumva ai pierdut punga ori batista. Nu lipsește un obiect oarecare, ci propria ta nestemată. Să nu fi observat Xi Ren și să nu se fi-ntrebat unde-ai pus-o ?

Bao-yu n-a știut ce să mai răspundă. Zhao a suris ironică, zicînd :

— Ați văzut ? A pierdut-o cine știe unde și aruncă vina pe Jia Huan.

— Aici discutăm de un lucru foarte serios, îi tăie vorba doamna Wang.

Favorita a amuțit.

Apoi Li Wan și Tan-chun n-au mai ascuns nimic și i-au spus doamnei Wang ce știau despre pierderea nestematei. Doamna Wang s-a zbuciumat afară din cale și ochii i s-au umezit. Apoi s-a hotărît s-o roage pe Jia Mu să le întrebe ea pe slujitoarele doamnei Xing, care au fost atunci în grădină.

Cînd Feng Jie a aflat de dispariția pietrei, de faptul că doamna Wang în persoană a început s-o caute și a

zis că nu se cade să rămână indiferentă, biruindu-și slăbiciunea, s-a ridicat din pat, s-a sprijinit de umerii lui Feng Er și s-a dus în grădină. A sosit chiar în clipa când doamna Wang se pregătea de plecare.

— Bună ziua, stăpînă! a zis ea smerită. Cum vă simțiți?

Bao-yu și fetele s-au grăbit s-o întrebe de sănătate.

— Înseamnă că știi ce s-a întîmplat? i s-a adresat doamna Wang. Nu ți se pare ciudată toată povestea asta? Piatra le-a stat sub ochi, și acum ia-o de unde nu-i. De aceea m-am gîndit: s-ar putea ca vreuna din fetele noastre, începînd cu ale stăpînei bătrîne și isprăvind cu Ping Er a ta, să fi săvîrșit asemenea josnicie? Îi voi spune totul lui Jia Mu, ca să poruncească ea să se caute cu toată strășnicia, fiindcă altfel firul vieții lui Bao-yu se va curma!

— Aici sînt atîția oameni, care mai de care mai diferiți, începu Feng Jie cu sfială. Cei din vechime spuneau: „Poți să cunoști chipul omului, dar nu și sufletul lui”. Pentru care din servitoare poți să garantezi că-i cinstită? Larma a început și toți știu acum ce s-a întîmplat. Cel care a furat-o, a-nțeles că dacă-l prindeți, nu-i va fi tocmai bine, de aceea se va sili să scape de ea. Ce ne mai rămîne atunci de făcut? Poate sînt nepricepută, dar cred că ar trebui să le spunem tuturor că pentru Bao-yu această piatră nu avea o valoare deosebită și că a lăsat-o nu se știe unde. Să-i prevenim că stăpîna bătrînă nu trebuie să afle nimic. După aceea putem trimite în taină pe cineva să ne plîngem la stăpînire. Piatra se va găsi și hoțul va fi prins. Ce părere aveți?

Doamna Wang s-a gîndit îndelung și a zis:

— În tot ce spui, există o parte de adevăr. Dar cum vom face ca tatăl lui Bao-yu să nu afle nimic?

Ea l-a chemat pe Jia Huan și i-a vorbit cu asprime:

— S-a pierdut piatra lui Bao-yu. Te-au întrebat dacă nu cumva ai văzut-o, de ce faci atîta tărăboi? Dacă cel care a furat-o, auzindu-te pe tine vorbind, se va speria și o va distruge, va fi vai și-amar de tine!

— N-am să suflu un cuvînt! a scîncit speriat Jia Huan.

Zhao stătea retrasă, neîndrăznind să se ia la ceartă. Apoi doamna Wang a continuat:

— Sînt sigură c-au mai rămas în grădină locuri necercetate! Doar n-o fi zburat? Fiți atente și nu sporovăiți mai mult!

Îi dau lui Xi Ren răgaz trei zile ca s-o caute. Dacă-n trei zile n-o găsește, voi fi nevoită să-i spun soțului meu și-atunci nimeni din casa asta nu va mai avea trai liniștit!

După aceea a chemat-o pe Feng Jie și i-a cerut să se ducă împreună cu ea la doamna Xing, ca să-i povestească despre dispariția nestematei.

Între timp, Li Wan sfătuindu-se cu domnișoarele, a poruncit fetelor să caute din nou prin grădină și să încuie cu lacăte porțile. A strigat-o pe soția lui Lin Zhi-xiao și i-a destăinuit ceea ce se întîmplase.

— Transmite vechilului, a zis ea în cele din urmă, că timp de trei zile nimeni n-are voie să părăsească grădina. Toți bănuiesc că piatra s-a pierdut acolo și nimeni nu va fi lăsat să iasă, pînă ce nu se va găsi.

— Am înțeles, a răspuns soția lui Lin Zhi-xiao, ca după aceea să adauge: Nu demult am pierdut ceva. Bărbatul meu s-a dus la un ghicitor, pe nume Liu Gură-de-fier. El i-a spus sigur unde se află lucrul. Cînd bărbatul meu s-a întors acasă și s-a apucat să-l caute, l-a găsit chiar acolo unde îi spusese ghicitorul.

— Bună mătușă Lin! a implorat-o Xi Ren, după ce-a ascultat povestea ei. Roagă pe bărbatul dumitale să se ducă la omul acesta și să afle unde este piatra!

Soția lui Lin Zhi-xiao i-a făgăduit că va îndeplini rugămintea.

— Pentru ce să mai știe și acel om ce se petrece în casa noastră? s-a-mpotrivit Xing Xiu-yan. De ce nu mergeți la Miao Yu? Când locuiam în sud, am auzit că se pricepe la ghicit. Pierderea pietrei s-ar putea să fie în legătură cu vreo taină cerească și călugărița ar putea s-o dezlege.

— Ciudat, s-au minunat fetele. Noi o cunoaștem de atîta timp, dar n-am știut că e ghicitoare.

— Eu cred că dacă-ar ruga-o altcineva, nu s-ar în-voi să ghicească, a remarcat She Yue. Ar fi mai bine să vorbească domnișoara Xing cu Miao Yu și, dac-o să izbutească ceva, noi o să-i rămînem îndatorate toată viața.

Ea a vrut să bată mătănii, dar Xing Xiu-yan a oprit-o.

Dai-yu și celelalte de asemenea, au rugat-o pe Xing Xiu-yan să se ducă mai repede la Schitul grilajelor de turcoază.

Între timp s-a ivit din nou soția lui Lin Zhi-xiao.

— Domnișoarelor, ce fericire! Bărbatul meu s-a și înapoiat de la ghicitor, care i-a spus că Bao-yu nu se poate despărți de această piatră și că piatra se va întoarce neapărat la el.

Xi Ren și She Yue erau în al nouălea cer de bucurie.

— Cu care hieroglifă a ghicit? s-a interesat Tan-chun.

— Nu știu, hieroglife or fi destule, dar eu nu știu carte, a răspuns soția lui Lin Zhi-xiao. Atît mi-aduc aminte c-a spus ceva de o hieroglifă din familia cuvîntului „a răsplăti”. Atunci Liu Gură-de-fier i-a spus numaidecît ce anume lucru a pierdut.

— Auzi ce om! a exclamat Li Wan.

— A mai spus că deasupra hieroglifiei „a răsplăti” se află hieroglifa „mic”, sub ea „gură”, iar mai departe

„nestemată”. De-aici și-a dat el seama că este vorba de pierderea unei pietre nestemate din cele care se țin în gură, le-a explicat soția lui Lin Zhi-xiao.

— Acest om este un adevărat fiu al cerului! au exclamat fetele fericite. Dar ce-a spus mai departe?

— A mai spus că-n partea de jos se află hieroglifa „comoară”, a răspuns femeia, care-ntr-o scriere inversată înseamnă „a vedea”. Sus de tot, fiindcă era hieroglifa „amanet”, el a-nțeles că piatra trebuie căutată la casele de amanet. Și dacă hieroglifei „a răsplăti” i se adaugă semnul de radical „om”, nu se capătă hieroglifa „a despăgubi”? Este limpede, așadar, că piatra trebuie plătită ca să se poată întoarce la stăpînul ei.

— În cazul ăsta putem să căutăm nestemata în casele de amanet din apropiere, au hotărît fetele. Dacă o căutăm cu de-amanuntul, nu se poate să n-o găsim! Și-atunci nu-i deloc greu să lămurim și cine-i hoțul!

— Numai să găsim noi piatra, că nu mai avem nevoie să știm cine e hoțul! a zis Li Wan. Mătușa Lin să se ducă să-i spună lui Feng Jie ce-a zis ghicitorul, ca ea s-o anunțe pe doamna Wang să nu mai fie îngrijorată.

Toate s-au mai liniștit puțin și stăteau în așteptarea lui Xing Xiu-yan. Dar deodată l-au zărit pe Bei Ming, care făcea semn cu mîna, chemîndu-le. Una dintre fete a alergat spre el.

— Fugi și-anunță stăpînului Bao-yu, bunicii și mamei sale marea bucurie! a strigat el, de cum a văzut-o pe fată.

— Ce e? Spune! l-a zorit aceasta.

— Eu îți spun, iar tu te duci să anunți! a bătut el din palme. Amîndoi vom primi răsplata! Știu unde se află nestemata stăpînului Bao-yu.

Dacă și dumneata cititorule, dorești să afli, te rugăm să citești mai departe.

C U P R I N S

Capitolul al doisprezecelea

În care se povestește cum datorită milosteniei împăratului, Yuan-chun și-a vizitat părinții și cum Bao-yu și-a dezvăluit însușirile în fața alor săi . . . 5

Capitolul al treisprezecelea

În care se povestește cum în noaptea clară „floarea” își destăinuie simțămintele și cum în ziua liniștită, cufundându-se în visare, „piatra” răspîndește parfum 28

Capitolul al paisprezecelea

În care se povestește cum Wang Xi-feng l-a muștrat pe răutăciosul Jia Huan și cum Lin Dai-yu a rîs de guraliva Xiang-yun 52

Capitolul al cincisprezecelea

În care se povestește cum înțeleapta Xi Ren l-a dojenit pe Bao-yu folosindu-se de cuvinte duiosase și cum isteța Ping Er l-a scăpat de ocară pe Jia Lian . 65

Capitolul al șaisprezecelea

În care se povestește cum Bao-yu ascultînd psalmii budiști, a pătruns învățătura sectei visătorilor și cum Jia Zheng, descifrînd ghicitorile, a avut presimțiri rele

82

Capitolul al șaptesprezecelea

În care se povestește cum au fost vrăjiți Bao-yu și Feng Jie cu ajutorul duhurilor rele și cum piatra miraculoasă, pîngărită, a ajuns în mîna a doi înțelepți

103

Capitolul al optsprezecelea

În care se povestește cum Jiang Yu-han i-a dăruit lui Bao-yu, în semn de prietenie, cingătoarea adusă din Țara Jianxiang și cum Bao-chai s-a tulburat cînd a văzut mătăniile din lemn aromitor . .

121

Capitolul al nouăsprezecelea

În care se povestește cum preafericitul tînăr dorește o și mai mare fericire și cum fata bănuitoare încearcă să priceapă sentimentele care-o năpădesc

149

Capitolul al douăzecilea

În care se povestește cum s-a folosit Bao-chai de pierderea evantaiului ca să facă două observații usturătoare și cum, cufundată în gîndurile sale, Chun Lin a desenat pe pămînt hieroglifa *qiang* . . .

170

Capitolul al douăzeci și unulea

În care se povestește cum frumoasele evantaie rupte au fost prețul unui zîmbet scump și cum *qilin*-ul pierdut a prevestit unirea îndrăgostiților . .

184

Capitolul al douăzeci și dollea

În care se povestește cum Bao-yu, pierzându-și stăpînirea de sine, și-a dat pe față simțămintele tăinuite și cum Jin Chuan, deznădăjduită, și-a pus capăt zilelor 202

Capitolul al douăzeci și trellea

În care se povestește cum pizmașul și-a dat drumul la limbă și cum din această pricină a fost snopit în bătaii fiul flușuratec 216

Capitolul al douăzeci și patruilea

În care se povestește cum unele simțăminte învăluite în altele au tulburat-o pe verișoara cea mică și cum greșelile învăluite în greșeli l-au înduplecat pe vărul cel mare 229

Capitolul al douăzeci și cincilea

În care se povestește cum Jia Mu a petrecut contemplînd merișorul și cum lui Bao-yu i s-a prevestit o nenorocire prin pierderea pietrei miraculoase . 248

Lector : ECATERINA ȚARĂLUNGĂ și
CARMEN DUMITRESCU
Tehnoredactor : ELENA CĂLUGĂRU

---

*Bun de tipar 3.VII.1975. Tiraj 20.100 ex. broșate.
Coli ed. 12,46. Coli tipar 8,5.*

Tiparul executat sub comanda nr.
5.055 la întreprinderea poligrafică
Bacău, str. Eliberării nr. 63.

REPUBLICA SOCIALISTĂ
ROMÂNIA